

GRUNDSKOLA

TARIKH

(8 - 12 ÅR)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

ISLAM ÄR MIN TRO

Förord

Madaris över hela världen diskuterar sedan flera år nödvändigheten av en gemensam läroplan. Under tiden har många madaris själva utarbetat egna serier av böcker eller anteckningar och lärare har vant sig vid att undervisa med detta material i sin egen omgivning.

Africa Federation och NASIMCO har också utarbetat en serie böcker eller anteckningar, vilka många skolor sedan har anpassat efter sina egna behov.

Under de sista fyra åren har The Islamic Education Board of the World Federation utvecklat en serie läroböcker, som används i pilotprojekt vid flera madaris runt om i världen. I vi vårt arbete med denna slutgiltiga serie läroböcker har vi haft stor hjälp av reaktioner och kommentarer från lärarna.

Dessa läroböcker har utarbetats med tanke på undervisningen av våra barn i det sekulära brittiska systemet från förskola till studentexamen, från 4 år till 17 år

Medan en del madaris kommer att finna att programmet är för långt för deras möjligheter, kommer många islamiska skolor med heltidsundervisning att finna dem lämpliga för ett minimum av religiös undervisning

Det finns ingen copy right på dessa böcker. Det står var och en fritt att kopiera eller trycka om böckerna efter behov.

Översättarens förord

I boken om Uppförande (Akhlaiyat) i denna serie läroböcker i Islam finns en hadith, som säger: "Lär ut till andra vad du vet så att grunden för din kunskap blir stark och sök kunskap från andra så att din kunskap blir bred." En översättning är ofta en genväg men en vansklig sådan till nya kunskaper.

Uppdraget, som jag fått, att översätta läroböckerna i religionskunskap är mycket hedrande men också skrämmande. Det är svårt att på svenska uttrycka något som vi inte uppfattar som "svenskt", idéer och företeelser, som ännu inte haft tid att bli "svenska". Nya idéer har alltid fört med sig nya ord. Så är det idag med den nya teknologin och långt tillbaks i tiden var det så med kristendomen.

Vi anser idag att kristendomen är något alldeles svenskt trots att vi alla vet att Sverige "bara" har varit kristet i ungefär 1000 år. Med kristendomen fick det svenska språket en hel del nya ord t. ex. medlidande och kyrka, som vi nu uppfattar som genuint svenska ord.

Islam, som ju har sitt ursprung i samma geografiska område som kristendomen, har först nu kommit till Sverige för att stanna. Med islam kommer svenska språket också att få nya ord för nya begrepp. Jag är övertygad om att detta kan och kommer att ske på ett "naturligt" sätt men en kommission bestående av språkvårdare och islamsikt lärda skulle vara till stor hjälp.

Det skulle också sätta igång en mer allmän diskussion om vad Islam egentligen är och vad den står för. Detta skulle i sin tur öka förståelsen och enigheten mellan Sveriges alla invånare.

Eftersom det ofta är genom översättningar, som vi först kommer i kontakt med det nya och annorlunda är översättarens uppgift som förmedlare viktig men en översättare skall helst inte märkas. Det är min förhoppning att jag inte märks alltför mycket. Jag hoppas även att läsarna skall ha överseende med felen och bristerna men att de påpekar dem så att vi snart får islam på svenska i Sverige.

Projektansvariges förord

I Allahs namn

Boken, som du nu håller i handen, är en Lärobok i Islam, en Dinyatbok, på svenska. Den ingår i en serie läroböcker i Islam utgiven av World Federation of Khoja Shia Ithnaasheri Muslim Communities.

Det finns flera skäl till varför vi beslöt att ge ut dessa böcker. Inom vår församling har vi länge saknat en lärobok i Islam på svenska. Våra församlingsmedlemmar, som kommer från olika länder och har olika modersmål, har svenska som gemensamt språk.

En annan minst lika viktig orsak var att vi ville förmedla en sann bild av Islam. I många av de böcker, som publicerats, har fel smugit sig in, ibland obetydliga men ibland på mycket väsentliga punkter. I boken "Pärlor ur vishetens skattkammare" läser vi på sidan 54 att vår Tolfte Imam "anses leva i det fördolda men återkommer på Domens Dag." En av grunderna till vår tro är att Imam återvänder före domedagen för att upprätta sitt herravälde byggt på fred och rättvisa.

En tredje anledning var att underlätta integrationen av våra ungdomar. Att bara "integreras" är inte tillräckligt. Man måste också bli en del av samhället och känna att man kan bidra med något viktigt. För våra unga är det viktigt att förbli muslimer och att visa att islam förstådd på rätt

sätt erbjuder en vacker livsstil full av glädje och framgång.

Med Allahs hjälp är nu arbete slutfört. Det har varit möjligt tack vare många människors hjälp och engagemang. Först och främst framför jag ett stort tack till hela projektets initiativtagare, Zulfikar Alibhai, som även under arbetets gång varit till stor hjälp. Jag vill också tacka Liene Serdar för översättningen och Anvarali Dhaya, Iqbal Fazal, Sumanah Hussein och Hujjatul Islam Sheikh Muhammad Said Waizi, Ordförande Majma-e-Ahlul Bayt Scandinavia för deras synpunkter, stöd och uppmuntran. Dessutom går tack till Batul Hirji och Arifali Hirji vid Madrasah-e-Zainabiya, Muslim Shia Ithna-Asheri Församling i Stockholm (Märsta), samt Mohamed Rai för deras insatser i bearbetning och layout av denna samling böcker. De har alla underlättat mitt arbete. Må Allah (SWA) belöna dem rikligt.

Må Herren ta emot detta arbete och låta dess budskap nå ut till så många som möjligt.

Zakir Hussein
Imam-e-Juma'a wa Jamaat,
Märsta, Sverige

BOX 3010
195 03 Märsta
SVERIGE
Telefon +46 8 591 225 85

INNEHÅLLSFÖRTECKNING

Ambiya

Profeten Adam (AS)	1
Habil och Qabil (Kain och Abel)	4
Profeten Shith (Set)	5
Profeten Idris (AS) (Enok)	6
Profeten Nuh (AS) (Noa)	8
Profeten Hud (AS)	12
Profeten Saleh (AS)	14
Profeten Ibrahim (AS) (Abraham)	16
Profeten Lut (AS) (Lot)	21
Profeten Yaqub (AS) (Jakob)	25
Profeten Yusuf (AS) (Josef)	27
Profeten Ayyub (AS) (Job)	36
Profeten Shuayb (AS)	39
Profeten Musa (AS) (Mose)	41
Profeten Dawud (AS) (David)	47
Profeten Sulayman (AS) (Salomo)	51
Profeten Isa (AS) (Jesus)	54
Profeten Muhammad (SAW)	58
Amr (Hashim)	59
Shaybatul Hamd (Abdul Muttalib)	60
Hazrat Abdullah och Sayyida Amina (AS)	64
Wiladat (Födelsen)	66
De första fyrtio åren	67
Tillkännagivandet av profetskapet och de 13 första åren i Makka	69
Da'wat Zhul'Ashira	70
Me'radj	74
Hidjra	76
Tiden från Hidjra till wafat	78
Masdjid-bygget	78
Broderskap	78
Ändringen av Qibla	79
Slaget vid Badr	80
Slaget vid Uhud	83

Slaget vid Khandaque	85
Trohetseden vid Ridhwan	86
Fördraget i Hudaibiya	87
Inbjudan till grannstaterna	88
Slaget vid Khayber	89
Erövringen av Makka	91
Eid e Mubahila	93
Sista Hadj för att ta avsked	96
Eid e Ghadir	98
Profetens Wafat	101
Sayyida Khadidja (AS)	103
Sayyida Fatima Zahra (AS)	105
AIMMA (Imamerna)	
Imam Ali (AS)	109
Imam Hasan (AS)	115
Imam Husayn (AS)	121
Imam Ali Zaynul Abidin (AS)	125
Imam Muhammad Al-Baqir (AS)	127
Imam Dja'fer As-Sadiq (AS)	130
Imam Musa Al-Kadhim (AS)	134
Imam Ali Ar-Ridha (AS)	138
Imam Muhammad At-Taqi (AS)	142
Imam Ali An-Naqi (AS)	146
Imam Hasan Al-Askery (AS)	150
Imam Muhammad Al-Mahdi (AS)	153
FÖLJESLAGARNA	
Abu Dharr Ghifari (AR)	163
Ammar Yasir (AR)	167
Bilal (AR)	171
Djabir ibn Abdullah Ansari (AR)	174
Miqdad Aswad (AR)	178
Salman Al-Farsi (AR)	182
Owais Qaraniy (AR)	185
Översikt av Islams historia	187

PROFETEN ADAM (AS)

NAMN: Adam (AS)
TITEL: Safiyullah (Allahs utvalde)
Khalifatullah (Allahs förste ställföreträdare)
BARN: Habil, Kabil, Shith och andra.
KÄLLOR I QUR'ANEN: 2:30, 31, 33, 34, 35, 36, 37, 38
3.33, 59,
5:27
7:11,19,20,21,22,23,24,25,26,27,
17.61 18:50
20:115, 116, 117, 118, 119, 120, 121,
122 och 123

Allah skapade Profeten Adam (AS) av lera. Sedan blåste han in sin ande i lerformen. Han lärde Profeten alla namnen. Det betyder att Han gav honom kunskap, talförmåga och förmågan att uttrycka sina tankar och känslor.

Sedan befallde han alla änglarna att göra sidjda (falla till marken) framför Profeten Adam (AS). Alla änglarna utom Shaytan löd Allahs befallning. Shaytan var en djinn, som levde bland änglarna. Shaytan vägrade lyda Allah. Han ansåg att han var förmer än Profeten Adam (AS). Han var ju gjord av eld och Profeten Adam (AS) bara av lera. Som straff befallde Allah att han skulle skickas ut från himlen men han fick uppskov med straffets verkställande till en senare tidpunkt, som Allah skulle bestämma.

Sedan bjöd Allah Profeten Adam (AS) och hans hustru Hawwa (AS) att bosätta sig i paradiset trädgård.De fick äta av alla frukterna men ett visst träd fick de inte gå nära och inte äta av dess frukter.

Shaytan var alltid arg på Profeten Adam (AS), som han ansåg vara orsaken till att han kastats ut från himlen. En dag kom Shaytan till paradiset och sade till Profeten Adam (AS) att han var en vän till honom och att han ville ge honom ett gott råd: de borde äta av den förbjudna frukten. Han sade att den smakade mycket gott och den skulle göra dem som änglarna och de skulle få evigt liv.

Adam och Hawa lät sig luras och smakade av frukten. Så snart de gjort det, insåg de sitt misstag. De vände sig till Allah och bad honom om förlåtelse. Han förlät dem men sade att de måste lämna paradiset och gå och leva på jorden. Så länge de löd Allah, skulle inte Shaytan kunna lura dem.

Profeten Adam (AS) kom först till en plats, som hette Arafa. Här på berget Djabalur Rahma grät han och bad om förlåtelse för sitt misstag. Allah förlät honom. Profeten Adam (AS) och Hawwa (AS) gick från Arafa genom Muzdalifa och Mina till Makka.

För att förlåtelsen skulle bli fullständig, sade Allah till Profeten Adam (AS) att göra tawaf runt den plats där Ka'ba senare skulle stå. Djibrail ritade upp en kvadrat där Ka'ba senare skulle stå och Profeten Adam (AS) gjorde tawaf Allah sade till Hawwa (AS) att gå bort ur Adams

synhåll och sätta sig på berget Marwa. När Profeten Adam (AS) hade fullbordat tawaf, gick han för att leta efter Hawwa (AS). Han klättrade upp på berget Saffa och såg sin hustru på berget mittemot. Han började gå emot henne. Innan han kom fram till henne sade Allah åt honom att klippa naglarna och håret, som han inte hade brytt sig om att göra i sin sorg över att ha begått misstaget. Han klippte håret och naglarna. Just som han mötte Hawwa (AS) sade Allah åt honom att göra tawaf en gång till (Tawwafun Nisa) som tacksägelse. Detta var den första Umra

HABIL OCH QABIL (KAIN OCH ABEL)

KÄLLOR I QUR'ANEN: 5:27,28,29,30 och 31

Profeten Adam (AS) och Hawwa (AS) hade två söner, som hette Habil och Qabil. Allah skickade hustrur till dem båda från himlen.

Habil var boskapsherde och Qabil var lantbrukare. När Profeten Adam (AS) valde Habil till sin efterträdare blev Qabil mycket arg och avundsjuk. Profeten Adam (AS) sade till dem att offra något till Allah. Den skulle bli hans efterträdare, vars offer Allah tog emot.

Habil offrade det bästa djuret ur sin boskapsflock, medan Qabil hade med sig några vissna sädesax. Allah tog emot Habils offergåva.

I sin avundsjuka dödade Qabil sin bror. Sedan visste han inte vad han skulle göra av den döda kroppen. Allah skickade en kråka, som visade Qabil hur han skulle begrava sin döda brors kropp.

Qabil slog sig ner öster om Eden och blev eldsdyrkare. Han drunknade tillsammans med hela sin familj i Noas (AS) översvämning.

Profeten Adam (AS) blev mycket upprörd över mordet på Habil (AS) och grät länge. Senare gav Allah honom en till son, som fick namnet Shith (AS).

PROFETEN SHITH (AS) (SET)

Profeten Shith blev Profeten Adam (AS)s efterträdare. Han var en dygdig son och det var han, som begravde Profeten Adam (AS).

Imam Dja'fer As-Sadiq (AS) berättar att Shith ledde begravningsbönen för Profeten Adam (AS) och läste fem Takbir. Det gör vi än idag i Salat-ul-Mayyit.

Han nämns inte i Qur'anen men han finns omnämnd i en hadith.

IDRIS (AS) (ENOCH)

NAMN: Idris (AS)

FAR: Djared bin Mahalil bin Cainan bin Enos bin Shith bin Profeten Adam (AS)

BARN: Profeten Nuhs farfars far

KÄLLOR I QUR'ANEN: 19:56, 21: 85

Profeten Idris föddes 100 år efter Profeten Adam (AS)s död. Han var sonsons son till Profeten Shith (AS) och farfars far till Profeten Nuh (AS). Han införde skrivkonsten och konsten att sy. Han var också den första människan, som tillverkade vapen och som med en vågs hjälp förklarade hur man skall mäta tyngder. Det var han som undervisade människorna om planeternas rörelser och deras förhållande till solen och som lärde dem att dyrka Skaparen (Allah).

Imam Dja'fer (AS) har berättat att Profeten Idris (AS) brukade sitta och sy och be i moskén i Sahla (Kufa)

En gång under Profeten Idris tid fanns det en grym kung. En dag var kungen ute på landet och såg en vacker trädgård, som han blev förtjust i. Han sade till

trädgårdens ägare att lämna över den till honom. Ägaren vägrade och sade att han hade fru och barn att försörja. Kungen blev rasad. Hans hustru, som också var girig, sade till honom att leta efter människor, som skulle vittna falskt mot trädgårdens ägare och säga att han var motståndare till kungen. Sedan skulle han kunna döda honom. Kungen gjorde så och tog trädgården och familjen blev hemlös. Allah skickade Profeten Idris (AS) till kungen för att varna honom och säga att han skulle straffas för sitt brott. Kungen lyssnade inte alls utan sade till Profeten Idris (AS) att ge sig av innan han dödade honom också. Drottningen skickade några män för att döda Idris (AS), men han lämnade staden och gömde sig i en grotta, där han bad till Allah att straffa människorna. Kungen störtades. Även stadens befolkning fick lida genom att inget regn kom. Efter ungefär tjugo år av lidande bad människorna Allah om förlåtelse. Allah godtog deras ånger och skickade regn. Profeten Idris (AS) återvände till staden.

Han brukade be så mycket att även änglarna förundrades. En gång ville Dödens ängel, Izrail, hälsa på Idris (AS) och Allah lät honom komma förklädd till människa. Idris (AS) bad honom ta hans själ så att han skulle få smaka döden. Izrail gjorde det men gav sedan tillbaks själen.

Sedan bad Profeten Idris (AS) att få se Djanna och Djahannam. När han såg Djanna, bad han att få stanna en liten stund där. Eftersom han ju redan hade smakat på döden, lät Allah honom göra det. Profeten Idris (AS) lever fortfarande i himlen.

PROFETEN NUH (AS) (NOA)

NAMN: Abdul Ghaffar eller Abdul Malek eller Abdul A'laa.

TITEL: Nuh (den som gråter mycket av ruktan för Allah.)
Adam E Thani (den andre Adam)

BARN: Haam, Saam, Yaafis, Kan'aan

KÄLLOR I QUR'ANEN: 3:33, 4:163, 6:84, 7:59-69, 9:70
10:71,11:25-50,89,14:9,17:3,17,
19:58 21:76,77, 22:42,23:23-29,
25:37,26:105,106, 116, 29:14 33:7,
37:75-
79,39:13,40:5,31,43:16,50:12,
51:45,53:52,54:9,57:26,66:10,
71:1-12,21-25.

Han föddes 126 år efter Profeten Adam (AS)s död. Det fanns 10 profeter mellan Profeten Adam och honom. Profeten Nuh (AS) predikade och levde bland sitt folk i 950 år. Det finns de, som säger att han levde i 2500 år.

Han predikade för sitt folk att Allah är En. Han förbjöd dem att dyrka andra gudar. Stamhövdingarna och folket brydde sig inte om honom. De gjorde narr av honom och slog honom. Ibland blev Profeten Nuh begravd under

högar av stenar. Då brukade Djibrail komma och lyfta bort stenarna och sköta om hans sår.

Senare beslöt folket att låta honom vara och sade bara att han var tokig (Qur'anen 23:25)

När Profeten Nuh (AS) hade predikat i många år utan framgång, beklagade han sig för Allah. Han sade att trots att han förmanade dem dag och natt, blev de bara värre och värre. De ville inte lyssna på honom. De satte fingrarna i öronen och täckte ansiktena så att de varken skulle höra eller se honom.

På Allahs befallning kom det inget regn i mer än 40 år men människorna var envisa och vägra lyssna eller tro. Allah befallde också att inga barn skulle födas.

Då beslöt Allah att bestraffa folket med en väldig flodvåg. Han befallde Profeten Nuh (AS) att bygga en ark. När folket såg hur Profeten Nuh (AS) och de troende byggde arken, skrattade de. Arken byggdes på en plats, som idag heter Masjid e Kufa. Den var 1000 meter lång, 700 meter bred och 70 meter hög. De byggde arken i tre våningar - den första våningen var för djuren, den andra för fåglarna och den översta för Profeten Nuh (AS), hans familj och de övriga 30 troende.

När arken var färdig, sade Allah till Nuh (AS), hans hustru, hans tre söner, Haam, Saam och Yaafis, 72 troende och ett par av varje djur- och fågelart att gå ombord.

Profeten Nuh (AS) hade en till son, som hette Kan'aan. Han vägrade gå ombord på arken. Han var inte troende. När alla hade gått ombord, sade Allah till dem att be en kort bön - Qur'anen 23:28 (All ära vare Allah, som har befriat oss från orättfärdiga människor.)

Vattnet började strömma ner från skyarna och spruta ut ur jorden. I Masjid e Kufa kan man än idag se platsen, där vattnet började sprutade ut.

Arken började röra på sig. Profeten Nuh (AS)s son, som hade vägrat gå ombord på arken, trodde att han skulle kunna rädda sig själv genom att klättra upp på ett berg. Han lyssnade inte på sin far och drunknade.

Snart fanns det så mycket vatten att man inte såg annat än himmel och vatten. Sedan blev det solförmörkelse. Arken drev på vågorna tills den till slut nådde Makka och där drev den runt Ka'ba. Hela världen stod under vatten utom platsen, där Ka'ba stod.

Profeten Nuh (AS) var fylld av skräck. Medan arken kastades hit och dit i de höga vågorna, läste han "La Ilaha Illallah " tusen gånger. Han bad också såsom Allah befallt att han skulle göra: "O min Herre, låt oss landa på torra land välbehållna. Du är den Störste av alla och den Ende, som kan hjälpa oss att nå land.

När Allah hörde Profeten Nuh (AS)s böner, lät Han jorden svälja allt vattnet. Himlen slutade regna och arken landade på berget Djudi (Qur'anen 11:44)

Profeten Nuh (AS) och alla de andra steg i land i Mosul och lade grunden till staden Madinatuth Thamanin. Profeten Nuh (AS) fortsatte att leva i många år.

När dödens ängel Izrail kom, frågade Profeten Nuh (AS) om han skulle hinna gå från solskenet in i skuggan. Izrail sade att det skulle han och Profeten Nuh (AS) sade att livet på jorden var precis som att gå från solskenet in i skuggan, som att komma in genom en dörr och gå ut genom en annan.

Trots att han levde så länge byggde han aldrig något hus åt sig själv. Profeten Nuh (AS) levde hela sitt liv i en liten hydda.

PROFETEN HUD (AS)

NAMN: Hud (AS)

FAR: Abdullah bin Riah bin Haloss bin Aad bin Aus
bin Saam bin Nuh

KÄLLOR I QUR'ANEN: 7:65-71, 11:50-60,89, 26:123-138,
46:22-25

Profeten Hud (AS) skickades till folket i Aad, som låg i Ahqaaf. Ordet Ahqaaf är pluralis av Hoqf, och betyder en kulle i öknen. Det låg i Yemen på stranden av Omans hav.

Profeten Hud (AS) var född bland detta starka och rika folk. Men de dyrkade avgudar.

Profeten Hud (AS) tillbringade mycket tid med att predika för dem att bara be till den Ende och Endaste Guden - Allah, deras Skapare. Människorna var envisa och bara några få lyssnade på honom.

Allah straffade Aads folk genom att skicka en lång tid utan regn. Stor torka rådde men människorna vill fortfarande inte tro. De smädade Hud (AS) och slog honom. Han varnade dem för ännu hårdare straff men de brydde sig inte om honom.

När deras svårigheter blev riktigt stora, kom de till Profeten Hud (AS) och sade att han skulle be om regn. Han bad om regn och folket fick åter mat att äta men ändå vägrade de att bättra sig.

De trotsade Profeten Hud (AS) och sade att om han var en sann profet, kunde han ju hämta straffet, som han sagt att Allah skulle skicka till dem.

Profeten Hud (AS) sade till dem att det bara var Allah, som visste när straffet skulle komma.

Snart såg de ett moln närma sig. De trodde att det var ett regnmoln och samlades under det. Men det var en stark och våldsam vind liknande en virvelstorm. Den dödade alla invånarna i Aad.

Bara Profeten Hud (AS) och några troende räddades och Profeten Hud begav sig till Hadhremaut (Yemen). Profeten Hud (AS) dog där. Han är begravd där.

PROFETEN SALEH (AS)

NAMN: Saleh

FAR: Abud bin Asif bin Nasikh bin Abud bin Hadir bin Thamood bin A'amir bin Saam bin Nuh

KÄLLOR I QUR'ANEN: 7:73-79, 11:61-68, 26:141.159

Profeten Saleh skickades till stammen Thamood, som var välbärgad och levde i Hidjr- dalen mellan Madina och Syrien. De byggde sina hus i de stora klipporna i bergen. Stammen Thamood kallas ibland för den andra Aad. Allah hade gynnat dem med rikedom och överflöd men de hade glömt Allah och dyrkade avgudar.

Under en lång tid predikade Profeten Saleh (AS) för dem och manade dem att överge avgudarna och be till Allah. De dyrkade en del av berget och firade en offerfest där varje år. De sade till Profeten Saleh (AS) att han skulle ge dem ett tecken från Allah, om han var en sann profet.

Allah skickade en kamel som tecken. Han sade att kamelen skulle dricka allt vattnet en dag och att Thamods folk skulle dricka från källan nästa dag.

Aldrig hade människorna sett en sådan kamel, som varannan dag kunde dricka upp allt vattnet i källan. Men de vägrade fortfarande att överge sina avgudar. Profeten Saleh (AS) hade också varnat dem, att Allah skulle straffa dem, om de gjorde kamelen illa.

Men i sitt hömod och sin envishet dödade de kamelen. Sedan kom de till profeten och sade: " O Saleh, kom med det du hotade oss med, om du verkligen är en av de sanna budbärarna." 7:77

Han sade till dem att ångra sig (göra tawba) inom tre dagar. De bara skrattade åt honom. På den fjärde dagen drabbades Thamoods invånare av ett blixtnedslag från himlen och en jordbävning, som dödade dem. Bara Profeten Saleh (AS) och några av hans följeslagare undkom.

Profeten Saleh (AS) blev mycket skakad av att se så många från sin stam dödas. Han återvände och sade till de döda: "O mitt folk. Förvisso gav jag er min Herres budskap och jag varnade er men ni lyssnade inte på mina varningar." Qur'anen 7:79.

PROFETEN IBRAHIM (AS) (ABRAHAM)

NAMN: Ibrahim (AS)

FAR: Tarookh bin Nahoor bin Saroodj bin Reu bin Pele bin
Aber bin Salah bin rikshaz bin Saam bin Nuh.

TITLAR: Khalilullah (Allahs vän)

BARN: Ismail och Ishak (AS)

KÄLLOR I QUR'ANEN: 2:124-136, 140, 258, 260, 3: 33,
65-69, 84, 95-97, 4:54, 125, 163,
6: 74-90, 161, 9: 70, 114, 11:69-76,
12:6,38,14:35-41,15:51-60,12:6,38,
14:35-41, 15:51-60, 16:120-123,
19:41,50,58,
21:51,73,22:26,43,78,22:26,43,78,
26:69-89,
29:16,31, 33:7, 37:83-113, 38: 45,
42: 13, 43:26-30,
51: 24-37, 53: 37- 40, 57 : 26,
60: 4, 87:19.

När han föddes, regerande en kung vid namn Namrud, som trodde att det var han som var Gud. En astrolog att sagt till Namrud att det snart skulle komma en profet, som skulle störta honom och uppmana folket att be till

Allah. Namrud blev rädd att förlora makten. Han befalldes att alla män och kvinnor i hela landet skulle leva skilda åt så att inga barn skulle födas. Han trodde att han kunde ändra Allahs beslut.

Profeten Ibrahim (AS) föddes och hans mor gömde honom i en grotta utanför staden tills han blev 13 år gammal. Då trodde hon att hon kunde visa upp honom utan fara för hans liv.

Stadens invånare dyrkade avgudar (statyer), stjärnor, månen och solen. Profeten Ibrahim sade till dem att i stället be till solens, månens och stjärnornas skapare.

Han sade också att de inte skulle dyrka statyer. En dag, när hela befolkningen hade gått ut ur staden, gick han till platsen där statyerna fanns och slog sönder alla statyerna utom den största. När folket återvände och såg de sönderslagna statyerna, rusade de mot Profeten Ibrahim (AS) och sade: "Är det du som har gjort detta mot våra gudar, Ibrahim?" Qur'anen 21:62

Profeten Ibrahim, som ville att de skulle förstå hur hjälplösa statyerna var, bad dem ställa en fråga till den största statyn, som fanns kvar. Människorna visste mycket väl att deras gud inte kunde tala och böjde sina huvuden skamsset och sade: "Du vet mycket väl att statyer inte kan tala." Qur'anen 21:65

Profeten Ibrahim svarade : Skall ni då dyrka något som varken kan hjälpa eller skada er." Qur'anen 21:66

Han ville visa hur värdelösa deras gudar var, men människorna var envisa. De ville inte erkänna att de var besegrade. De ville göra sig av med Profeten Ibrahim (AS). Därför byggde de en väldig eldstad och samlade ved under en hel månad. Sedan spände de fast Profeten Ibrahim i en katapult och sköt in honom i elden. Många änglar kom och erbjöd sig att rädda honom.

Profeten Ibrahim (AS) sade att det var en angelägenhet mellan honom och hans Herre Allah. I Qur'anen säger Allah: "O eld, bli kall och rädda Ibrahim." Qur'anen 21:69.

Namrud blev utom sig, när han från taket av sitt palats såg, hur elden förvandlades till en trädgård.

Ibrahim (AS) lämnade staden Babul och begav sig till Syrien. Från Syrien fortsatte han till Ghazaza. På vägen dit mötte han en kung, som skänkte en slavinna vid namn Hadjira, till Profetens hustru Sarah. Sarah gav Hadjira till Profeten (AS).

Sarah hade inga barn och Profeten (AS) bad till Allah att få ett barn: "O min Herre skänk mig en rättskaffens son." Qur'anen 37:100

Genom Hadjira gav Allah Profeten Ibrahim (AS) en son, som fick namnet Ismail. När Ismail föddes, var Profeten Ibrahim 86 år gammal. Sarah var missnöjd och Profeten (AS) tog Hadjira och Ismail till den plats, som idag heter Makka, och lämnade dem där.

Snart tog vattnet slut för Hadjira och hennes lille son Ismail. Hadjira sprang mellan de två kullarna Safa och

Marwa och letade efter vatten. Plötsligt såg hon vatten spruta fram under sonen Ismails häls. Källan finns där än idag och heter ZamZam, som betyder mycket vatten.

Snart bosatte sig en stam, som hette Banu Djurham runt källan och staden Makka växte upp. Profeten Ibrahim (AS) besökte dem ofta.

När Ismail (AS) var 13 år gammal, såg Profeten Ibrahim (AS) i en dröm, hur han offrade Ismail (AS). Det var en dröm från Allah.

Profeten Ibrahim (AS) berättade drömmen för Ismail. Ismail, som också skulle bli profet, sade till sin far, Profeten Ibrahim (AS), att han skulle göra såsom Allah hade befallt. På vägen till Mina, där Ibrahim skulle offra Ismail, försökte Shaytan tre gånger hindra Ibrahim (AS) från att utföra Allahs befallning, men han lyckades inte.

När Profeten Ibrahim (AS) trodde att han hade offrat Ismail (AS) - han hade dragit kniven över hans hals - tog han bort sin ögonbindel. Då såg han Ismail stå där oskadd bredvid och på Ismails plats låg en bagge. Ibrahim trodde att Allah avvisat hans offergåva men i det ögonblicket hörde han en röst säga:

" O Ibrahim, du har visat att drömmen var sann och vi belönar dem som gör rätt."Qur'anen 37:105

Vi firar Eidul -Hadj (Adha) till minnet av Ibrahim (AS)s offer. Allah säger i Qur'anen: "Aldrig skall du uppnå rättfärdighet om du inte på Allahs väg ger bort det du älskar mest."Qur'anen 3:91

På Allahs befallning byggde Profeten Ibrahim (AS) och Ismail Ka'ba nära Hadjiras grav. Platsen, där Profeten Ibrahim (AS) stod, finns också kvar och kallas Maqame Ibrahim. Allah gjorde klippan, som han stod på, mjuk och hans fotavtryck syns där än idag.

Profeten Ibrahim (AS) bad till Allah att göra Ka'ba till en tillflyktsort för människorna. Han bad också att hans efterkomma skulle bli goda människor och att en del av dem skulle bli ledare (imamer).

Allah bönhörde honom. Profeten Muhammad (SAW) är från hans ätt.

Även i Torah (gamla testamentet) finns det en vers om 12 imamer (ledare) från Ismails ätt. "och vad anbelangar Ismail, har jag hört dig. Se att jag har välsignat honom och jag skall göra honom fruktbar och skall föröka hans släkt. Från den skall 12 prinsar komma och jag skall ge honom ett stort folk." Första Mosebok 17:20

PROFETEN LUT (AS) LOT

Profeten Lut (AS) var kusin till Profeten Ibrahim (AS). Deras mödrar var systrar. Profeten Lut (AS)s egen syster, Sarah, var Profeten Ibrahim (AS)s första hustru. De två profeterna utvandrade tillsammans till Palestina. Senare bosatte sig Profeten Lut (AS) i trakten av Sodom i Jordanien.

Befolkningen i Sodom var inte gästfria och de behandlade främlingar på ett skamligt sätt. Om någon åkte genom deras land, tog de ifrån honom alla hans ägodelar. De tillbringade sina liv med sång, fest och spel. Men deras värsta synd var homosexualitet. De hängav sig åt det helt öppet. Ordet sodomi kommer från namnet på invånarna i Sodom, som var de första att begå denna föraktliga gärning. Allah skickade Profeten Lut (AS) till dem. Profeten Lut (AS) gjorde sitt yttersta för att visa dem hur förkastligt deras levnadssätt var. Han predikade Allahs budskap för dem och bad dem sluta med sina oanständiga och avskyvärda seder.

Efter att han försökt visa dem den rätta vägen i 30 år, fanns det bara en handfull människor, som trodde på hans lära. De övriga fortsatte att leva syndiga liv. Den heliga Qur'anen säger: Vi skickade Lut och han sade till sitt folk: " Varför gör ni er skyldiga till sådana otuktiga handlingar, som aldrig någon i någon av världarna har begått. Ni lustar efter män istället för kvinnor. Ni är sannerligen ett

folk, som är skyldigt till utsvävningar." De hade inget att säga till sitt försvar och sade: " Kasta ut honom ur staden. Han och hans folk vill rena (sig själva)."

Suratul A'raf 7: 80-82

Medan Profeten Lut (AS) gjorde större och större ansträngningar för att visa människorna den rätta vägen, ville de kasta ut honom och hans följeslagare från staden. När han manade folket att frukta Allahs vrede för sitt otuktiga leverne, skrattade de åt honom och sade att de inte brydde sig om det. Profeten Lut (AS) gav upp hoppet om att lyckas leda folket på den rätta vägen. Han fylldes av djup skam. De tvingade människor, som reste genom staden att delta i deras avskyvärda handlingar. Han bad till Allah att rädda honom och hans familj från Sodoms folk. Till slut träffade Allahs straff de eländiga människorna. Allah skickade en skara änglar, och bland dem fanns Djibrail, för att ge Sodoms folk en fruktansvärd läxa. Änglarna kom ner i mänsklig skepnad och besökte först Profeten Ibrahim (AS). Han trodde att de var vanliga resande, som for förbi hans hus. Han välkomnade dem och bjöd dem på stekt kalvkött. Deras underliga uppträdande skrämde Profeten Ibrahim (AS). Då talade änglarna om för honom vilka de i själva verket var och sade att de var på väg till Luts folk för att straffa dem. De berättade också en god nyhet. Han skulle snart begåvas med en son, Profeten Ishak (AS), och en sonson, Profeten Yaqub (AS).

Profeten Ibrahim hade inte något barn med hustrun Sarah och nyheten gladdde dem båda. Men sedan kom han ihåg deras andra ärende:

"Och när Ibrahim hade återhämtat sig från sin bävan och fått den goda nyheten, började han bönfälla Oss för Luts folks skull. Ibrahim var verkligen tålmodig och deltagande. Han vände sig ofta till Allah, (som sade): "O Ibrahim. Överge detta (argument) Din Herres beslut är redan fattat och för visso kommer de att drabbas av lidande, som är oåterkallelig

Suratu Hud 11:74-76

Därefter förvandlades änglarna till sköna ynglingar och de fortsatte färden till Sodom. Väl framme i staden knackade de på hos Profeten Lut (AS). När Profeten Lut (AS) såg att hans gäster var sköna ynglingar, blev han mycket orolig. Han visste mycket väl hur hans folk uppförde sig. Men han kunde inte avvisa gästerna och välkomnade dem i sitt hus. Den heliga Qur'anen säger: När vår budbärare kom till Lut, blev Lut bedrövad för deras skull och kände sig maktlös (att skydda dem) men de sade: "Var inte rädd och sörj inte. Vi skall rädda dig och ditt folk utom din hustru. Hon kommer att vara bland dem som skall lämnas kvar. Vi skall för visso nedkalla straff över stadens befolkning för deras synder." Och vi har verkligen givit ett tydligt tecken till människor som förstår.

Suratul'Ankabut 29:33-35

Knappt hade gästerna kommit, förrän Profeten Lut (AS)ssedeslösa hustru meddelade stadsborna att det fanns ynglingar i huset. Den heliga Qur'anen säger:

Och hans folk, som tidigare hade begått onda handlingar, skyndade till honomLut sade: "O mitt folk, här är mina döttrar (som ni kan gifta er med). De är renare för er och akta er för Allahs straff, och dra inte vanära över mig för mina gästers skull. Finns det inte bland er en enda rättsinnad man?" De sade: "I sanning vet du att vi inte behöver dina döttrar och du vet mycket väl våra avsikter."

Suratul Hud 11,78,79

Medan människorna skyndade mot huset i stora skaror fast beslutna att tillfredsställa sina onda begär, vinkade Djibrail (AS) med handen mot dem och gjorde dem blinda. Sedan sade han till Profeten Lut (AS) att bege sig av i natten tillsammans med sin familj och några dygdiga människor men att lämna kvar hustrun. Så snart de var i säkerhet, nedbringade änglarna Allahs straff över staden. Qur'anen säger:

"Så drabbade dem en våldsam vind i gryningen. Och Vi vände upp och ner på staden och lät stenar av bränd lera regna över dem. Sannerligen finns tecken i detta för dem som är uppmärksamma.

Suratul Hidjr 15:73-75

PROFETEN YAQUB (AS) (JAKOB)

Och till honom (Ibrahim) (AS) skänkte Vi Ishaq och Yaqub, som en ytterligare gåva och gjorde dem rättskaffens. Och Vi gjorde dem till ledare för att visa (människorna) den rätta vägen i enlighet med Vår befallning och Vi inspirerade dem till goda gärningar och att iakttaga sina moraliska förpliktelser och att ge zakat och att vara Oss lydiga.

Suratul Ambiya 21:72,73

Profeten Ishaq (AS) var Profeten Ibrahim (AS)s yngste son med hustrun Sarah. Profeten Ishaq (AS) gifte sig med sin farbrors dotter Rafqa och de fick tvillingsönerna Isu och Profeten Yaqub (AS).

Profeten Yaqub (AS) var sina föräldrars älskling. Det gjorde hans tvillingbror avundsjuk. För att undvika bråk mellan bröderna, gav Profeten Ishaq (AS) rådet till profeten Yaqub (AS) att flytta hemifrån och bege sig till Fidan Aram. Hans morbror Laban bodde där. I Fidan Aram arbetade han hos sin morbror och gifte sig med hans dotter.

Efter en tid återvände han till Palestina. Han skickade presenter till sin bror som tecken på sin goda vilja. Presenterna togs väl emot och snart var osämjan mellan bröderna glömd.

Profeten Yaqub (AS) beslöt att bosätta sig i Kanaans land och Allah välsignade honom med tolv söner.

Med sin första hustru Lay'ah fick han sex söner - Yahuda, Roil, Sham'son, Lavi, Zialon och Yashdjar.

I sitt äktenskap med Lay'ahs yngre syster Rahil fick han en dotter, Diana, och två söner Binjamin och Profeten Yusuf (AS). Dessutom hade Profeten Yaqub (AS) två söner, Haad och Ashar, i sitt äktenskap med Lay'ahs slavinna Zulfa och en dotter, Danja, och två söner, Don och Toftali, i sitt äktenskap med Rahils slavinna, Maleha. Hans tolv söner blev kända under namnet Ishaqs barnbarn.

Rahil dog tidigt. Därför kände Profeten Yaqub (AS) alltid stor tillgivenhet till hennes söner, Binjamin och särskilt till Profeten Yusuf (AS). Profetens kärlek till sonen Profeten Yusuf (AS) blev senare en källa till avundsjuka hos de andra sönerna.

PROFETEN YUSUF (AS) (JOSEF)

Profeten Yusuf (AS) var son till Profeten Yaqub (AS) (Jakob). Profeten Yusuf (AS) hade 11 bröder.

Profeten Yusuf (AS) drömde en gång att elva stjärnor tillsammans med solen och månen ödmjukt kastade sig till hans fötter. Han berättade drömmen för sin far. Profeten Yaqub (AS) förstod att drömmen talade om sonens kommande storhet. Han varnade honom och sade till honom att inte berätta drömmen för sina bröder.

Profeten Yusuf (AS)s bröder var avundsjuka på honom på grund av faderns stora kärlek till honom. De beslöt att göra sig av med honom. Varje gång de skulle ta ut getterna på bete, bad de sin far att Profeten Yusuf (AS) skulle få följa med dem. Profeten Yaqub (AS) sade nej varje gång och sade att pojken var för liten. När Profeten Yusuf (AS) hade blivit 16 år gammal, blev bröderna mycket envisa och sade att han nu var tillräckligt gammal att följa med. Med stor tvekan gick deras far med på att Profeten Yusuf (AS) följde med dem.

När de var tillräckligt långt hemifrån, började de göra upp planer för hur de skulle göra sig av med Profeten Yusuf (AS). Snart kom de fram till en uttorkad brunn. De tog av Profeten Yusuf (AS) hans skjorta och kastade ner

honom i brunnen. De brydde sig inte om hur mycket deras bror än bönföll dem. Hjärtlösa som de var lämnade de honom kvar att dö av hunger. På hemvägen slaktade de en get och fläckade ner Profeten Yusuf (AS)s skjorta med blodet. De kom hem gråtande och berättade för sin far att en varg kommit och ätit upp Profeten Yusuf (AS) medan de hade vallat sina får. Han trodde inte på deras berättelse men kunde inte göra något och beslöt att vänta tålmodigt.

Under tiden gick en handelskaravan förbi brunnen och stannade för att dra upp vatten. De blev mycket överraskade, när de såg Profeten Yusuf (AS) komma upp med hinken. De gömde honom bland sina varor och sålde honom till några slavhandlare för några silverstycken.

På så sätt kom Profeten Yusuf (AS) till Egypten. På slavmarknaden blev alla slavhandlarna mycket intresserade av Profeten Yusuf (AS), som var en mycket vacker ung man. Nyheten om denne märklige yngling spred sig genom staden. Azizen, som var titeln på guvernören av Egypten och kungens högste styresman och som hette Fotifar, erbjöd ett så högt pris att ingen kunde överträffa det. Han tog hem Profeten Yusuf (AS) och sade till sin hustru, Zulaykha, att de skulle adoptera honom som sin egen son.

Men Zulaykha var blev helt bedårad av Profeten Yusuf (AS) och kallade honom till sitt rum. När Profeten Yusuf försökte gå ifrån henne, drog hon av honom hans skjorta

bakifrån. I dörren stötte de ihop med azizen. Då hon såg sin man, försökte Zulaykha skylla allt på Yusuf (AS). Hon påstod att han hade försökt lägga sin hand på henne. Innan azizen hann bli arg på Profeten Yusuf (AS) talade ett spädbarn från sin vagg:

"... ett vittne från hennes eget hushåll intygade: Om hans skjorta är riven framifrån, är det hon som talar sanning och han är lögnare. Och om skjortan är riven bakifrån, är det hon som ljuger och han talar sanning."

Surat Yussuf 12:26,27

Skjortan var ju riven bakifrån och azizen blev mycket arg på sin hustru. Kvinnorna i staden fick reda på vad Zylaykha hade gjort och började skvallra och skratta ut henne. För att rentvå sig själv beslöt hon att de själva skulle få se vilken dragningskraft Profeten Yusuf (AS) hade. Hon bjöd in 40 av kvinnorna till slottet på en måltid. Så snart de alla hade en kniv i handen för att skära frukt, kallade hon under någon förevändning in Profeten Yusuf (AS). De blev alla så förbländade av hans skönhet och hans närvaro att de skar sig själva i fingrarna och utropade: "Detta kan inte vare en människa. Det måste vara en ängel".

Zulaykha fortsatte att antasta Profeten Yusuf (AS) och azizen beslöt att sätta honom i fängelse trots att han var oskyldig. Hans förklaring var att folk skulle glömma vad hans hustru gjort om Profeten Yusuf (AS) satt i fängelse. På så sätt skulle hennes ära och heder återupprättas.

Samma dag som Profeten Yusuf (AS) sattes i fängelse, fängslades två andra män. Den ene var kungens vinskänk och den andre var hans kock. Nästa dag sade vinskänken till Profeten Yusuf: "Jag såg i en dröm att jag höll på att krossa druvor för att göra vin till kungen". Kocken sade: "Jag drömde att jag bar bröd i en korg på huvudet och fåglar pickade i brödet.

Båda männen hade förstått att Profeten Yusuf (AS) var en from man och de frågade om han kunde tyda deras drömmar. Profeten Yusuf (AS) tog tillfället i akt att undervisa om Allah.

Om deras drömmar sade han: "O mina fängelsekamrater. Den, som drömde att han krossade druvor, skall snart bli frisläppt och gå tillbaks till sitt tidigare arbete. Den andre, som i drömmen bar bröd på huvudet, kommer att avrättas och fåglar kommer att äta hans hjärna."

Profeten Yusuf (AS) trodde att han med vinskänkens hjälp skulle kunna bli frisläppt. Han bad honom påminna kungen om hans oskuld, när han träffade honom. Båda männens drömmar förverkligades precis som Profeten Yusuf (AS) hade förutsagt. En fånge släpptes fri och den andre hängdes. Men olyckligtvis glömde vinskänken allt vad profeten Yusuf (AS) hade bett honom säga till kungen.

Kungen hade en dröm, som det berättas om i Qur'anen:

Kungen drömde att sju magra kor åt upp sju feta kor och att det fanns sju gröna sädesax och sju torra sädesax. Han frågade sitt hovfolk om de kunde tala för honom vad hans dröm betydde men de svarade alla: "det är en förvirrad dröm och vi förstår inte vad sådana drömmar betyder.

Suratu Yussuf 12:43,44

Kungen grubblade mycket över drömmens betydelse. Inte ens hans vise män, som också funderade mycket på det, kunde förstå dess betydelse. Tack vare kungens dröm, släpptes Profeten Yusuf (AS) ut ur fängelset.

Så snart vinskänken hörde om kungens dröm, kom han ihåg sin tid i fängelset och sin medfånges förmåga. Han kom också ihåg att Profeten Yusuf (AS) bett honom påminna kungen om hans oskuld. Han vände sig till kungen och fick hans tillåtelse att besöka Profeten Yusuf (AS).

Profeten Yusuf (AS) tolkade drömmen och sade: "Under sju år kommer skördarna ge ett överflöd av säd till Egyptens folk. Sedan skall det komma sju år av hungersnöd och alla sädesmagasin skall tömmas och folket kommer att lida hungersnöd. Därför borde människorna nu odla så mycket spannmål som möjligt så att det även räcker under hungersnödens år."

När kungen hörde den mycket kloka och förnuftiga förklaringen av drömmen från vinskänken, blev han förtjust. Han befallde att Profeten Yusuf (AS) skulle

föras till honom. Han ville dra nytta av hans stora visdom för att lösa sina problem.

Trots att han hade varit så länge i fängelset, vägrade Profeten Yusuf (AS) lämna fängelset innan hans oskuld var bevisad. Han sade till hovmännen: "Jag skall inte lämna fängelset förrän kungen har undersökt mitt fall. Säg till kungen att han frågar stormännens hustrur om den gången de skar sig i fingrarna, när de såg mig."

De erkände alla sanningen. Zulaykha, azizens hustru, vittnade också om Profeten Yusuf (AS)s oskuld. Sedan släpptes Profeten Yusuf ut från fängelset med sin heder återupprättad.

Allah säger i Qur'anen:

"Kungen befallde sina män att föra Yusuf till honom; han ville ge honom en hög befattning. Konungen sade till honom: Från och med nu är du en ärad och betrodd person bland oss. Yusuf sade: "Ge mig ansvaret för rikets skattkammare. Jag vet hur det skall skötas."

Suratu Yusuf 12:54,55

Och så blev Yusuf (AS) aziz över Egypten. Han tog genast itu med sina nya uppgifter. Han var fast besluten att ingen skulle svälta när hungersnöden kom. Under de första sju åren delade Profeten Yusuf (AS) ut extra pengar till bönderna i de bördigaste områdena utefter Nilen, så att de skulle kunna odla så mycket spannmål som möjligt. Han befallde också att bygga så stora sädesmagasin att man där kunde förvara flera hundra ton av överflödet av

spannmålen. När de sju första åren hade gått, var kornbodarna fulla.

Sedan drabbades landet av svår torka. Tack vare Profeten Yusuf (AS)s framsynthet och förmåga att planera, hotades inte landet av brist på föda. Hungersnöden nådde ända till Palestina och Kanaan, där Profeten Yaqub (AS) och hans söner levde. En dag kallade Profeten Yaqub till sig sina söner och sade: "Söner, vi befinner oss i stort trångmål på grund av hungersnöden. Ni måste bege er till Egyptens aziz, som är känd över hela landet som en god och rättvis man. Lämna kvar Benjamin hos mig som sällskap så att jag inte blir ensam." På faderns befallning begav sig Profeten Yusuf (AS)s bröder till Egypten för att köpa säd och ta den till Kanaan.

När hans bröder kom till Egypten, blev Profeten Yusuf mycket glad att se dem. De kände inte igen honom, eftersom de inte kunde tänka sig att han fortfarande levde.

Profeten Yusuf (AS) var besviken att inte se Benjamin. Han försåg dem med tillräckligt vete för deras behov och såg till att deras pengar stoppades tillbaka i hemlighet i deras packning. Han bad dem också ta med brodern nästa gång.

Qur'anen säger: "Yusufs bröder kom till honom och han kände igen dem, när de steg in i kungens hovsal. De kände inte igen honom. När han gav dem livsmedlen sade

han: Nästa gång, ta med er bror till mig från er far. Som ni ser är jag en artig värd, som ger en viss mängd till var och en av er. Om ni inte tar honom med, kom då inte till oss. Vi skall inte ge er mer säd.

Suratu Yusuf 12: 58-60

När de kom hem, berättade bröderna för sin far om profeten Yusuf (AS)s gästvänlighet. När de nästa gång behövde säd återvände de till Egypten, och den här gången var Benjamin med dem. Profeten Yusuf (AS) blev mycket lycklig när han såg sin yngste bror. Han talade om för Benjamin vem han egentligen var, men bad Benjamin att inte säga det till bröderna.

Profeten Yusuf (AS) gjorde upp en plan så Benjamin skulle kunna stanna kvar hos honom. Detta är omnämnt i Suratu Yusuf. Han befallde sina män att stoppa in en av kungens guldpokaler i Binjamins packning. Profeten Yusuf (AS)s bröder hade inte hunnit långt, förrän de blev hejdade och anklagade för stöld. De nekade och sade att om någon av dem avslöjades som tjuv, skulle Profeten Yusuf (AS) få behålla honom som slav. Karavanen genomsöktes och man hittade pokalen i Binjamins packning. När bröderna fördes inför Profeten Yusuf (AS) sade han: "Det var ni som sade att vi skulle få hålla kvar Benjamin hos oss. De svarade: O Egyptens aziz, vår far är gammal och svag. Du får hålla kvar vem du vill av oss men inte Benjamin." Men profeten Yusuf sade att han inte kunde hålla kvar någon som var oskyldig. Bröderna hade inget annat val än att återvända

till Kanaan. Den äldste brodern, Yahuda, vägrade återvända utan Binjamin. Han föredrog att stanna kvar i Egypten för att slipa möta sin far.

Bröderna återvände till Kanaan och berättade för fadern vad som hade hänt. Han blev helt förtvivlad och bad sönerna genast återvända till Egypten och leta efter både Profeten Yusuf (AS) och Binjamin. När de kom tillbaka till Egypten påminde Profeten Yusuf (AS) dem om hur illa de behandlat sin bror Yusuf. När de hörde detta, skämdes de och bad Profeten Yusuf (AS) om förlåtelse. Han sade: Ni behöver inte vara rädda för mig. Må Allah förlåta er era synder. Ta nu min skjorta och täck min fars ansikte med den så att han återfår sin förlorade syn. Kom sedan tillbaka till mig med hela er familj.

När han fått tillbaka synen och hört den goda nyheten om sin son, beslöt Profeten Yaqub (AS) att genast bege sig till Egypten. Som bevis för sin tacksamhet gjorde Profeten Yusuf (AS)s föräldrar och bröder sidjda.

På så sätt uppfyllde Allah Profeten Yusuf (AS)s dröm om de elva stjärnorna, som föll på knä framför honom tillsammans med solen och månen. På sin sons begäran bosatte sig Profeten Yaqub (AS) med hela sin familj i Egypten. Deras stam blev känd som Bani Isra'il. Profeten Yaqub (AS) levde 17 år i Egypten och dog när han var 147 år gammal. Profeten Yusuf (AS) drog sitt sista andedrag några år senare, när han var 110 år gammal. Hans kungarike gick över till Fir'aun.

PROFETEN AYYUB (AS) (JOB)

Profeten Ayyub (AS) var sonson till Profeten Ishaq (AS) och son till Profeten Ibrahim(AS) och hans hustru var sondotter till Profeten Yusuf (AS). Han var rik och givmild och ägde stora flockar får och mycket land. Han hade många barn och var aktad av sitt folk.

Han var hängiven till Allah.

När Shaytan såg Profeten Ayyub (AS)s hängivelse till Allah, beslöt han att försöka leda honom bort från den rätta vägen. Eftersom han hade att göra med en Profet, begärde Shaytan att Allah skulle ge honom makt över Profeten Ayyub (AS) och hans angelägenheter. Han sade: "O Allah, medan Ayyub åtnjuter dina nådegåvor, förblir han dig tacksam. Men ge mig kontrollen över hans angelägenheter och han kommer att vända sig bort från dig."

Allah var mycket väl medveten om Profeten Ayyub (AS)s stora tålmod och orubblighet, men som en prövning för sin profet och som en lärdom för mänskligheten, gick han med på Shaytans begäran.

Shaytan bringade förintelse till Profeten Ayyub (AS)s boskap och förstörde hans egendom. Värst av allt var att Shaytan dödade hans barn. Men Profeten Ayyub (AS) vände sig med ännu större kraft till Allah än tidigare.

När Shaytan såg att hans plan inte gav något resultat, såg han till att Profeten Ayyub (AS) förlorade hälsan och drabbades av en svår sjukdom. När människorna såg hur olyckor och lidande drabbade Profeten Ayyub, började de

säga att han måste ha gjort något ont och därför ådragit sig Allahs straff. De började undvika honom. Snart bannlystes han från församlingen och han tvingades lämna staden.

Profeten Ayyub (AS) bosatte sig i vildmarken och tillbringade hela sin tid i bön till Allah. Hans enda sällskap var hans hustru Rahma. Hon försörjde dem genom att då och då ta tjänst hos andra människor. Så gick flera år. Shaytan såg hjälplöst på hur Profeten Ayyub (AS) förblev orubblig i sin hängivenhet och i sina böner till Allah. Till slut beslöt Shaytan att pröva Profeten Ayyub (AS)s tålamod genom hans hustru.

En dag kom Shaytan till Rahma förklädd till människa. Han sade att han visste ett sätt på vilket hon kunde bota sin mans hemska sjukdom. Han sade att hon skulle slakta ett får i hans namn i stället för i Allahs namn. Han påstod att sådant kött genast skulle bota Profeten Ayyub (AS). När hon kom hem, föreslog hon detta botemedel för sin man. Han förstod ögonblickligen vad som hänt. Han påminde henne om att de var satta på prov. Han var arg på henne och svor att han skulle straffa henne för hennes onda förslag.

Till slut vände sig Profeten Ayyub (AS) till Allah och beklagade sig över Shaytans upprepade försök att få honom att överge sin tro.

(Tänk på) Ayyub när han ropade till sin Herre: "Jag är drabbad av olyckor och Du är den Barmhärtigaste av alla. Då hörde Vi hans rop och befriade honom från hans förtvivlan."
Suratul Ambiya 21:83,84

Allah hörde Profeten Ayyub (AS)s böner och befriade honom från alla hans olyckor: "Stampa med foten på marken. En källa finns där för att du ska tvätta dig och svalka dig med vederkvickande dryck. Vi gav honom hans familj och fler sådana som dem; en nåd från Oss och en påminnelse för dem som förstår.

En röst sade till honom: " Ta en knippe tunna stickor (som växttrådar) i handen och slå (din hustru) med dem så att du inte bryter din ed." Sannerligen fann Vi honom ståndaktig, en utmärkt tjänare. Sannerligen vände hans sig ofta till Oss."

Suratus Saad 38: 42-44

Profeten Ayyub (AS) stampade med foten på marken och ut kom vatten. Han tvättade sig i vattnet och sjukdomen försvann och han blev åter sitt gamla jag. Hans hustru Rahma var bekymrad för honom. När han återvände, blev hon förvånad att se honom återställd till sin forna hälsa.

Profeten Ayyub (AS) blev lycklig över att återse sin hustru. Efter en tid kom han ihåg att han svurit att han skulle bestraffa henne. Då kom Allahs uppenbarelse att han skulle slå henne med en mjuk piska för att fullgöra enligt bokstaven vad han svurit men inte skada henne, som troget tjänat honom under hans prövotid. Sedan återställde Allah Profeten Ayyub till hans forna välstånd och välsignade honom med många fler barn.

PROFETEN SHU'AYB (AS)

Profeten Ibrahim (AS)s son, som hette Midian, gifte sig med en av Profeten Lut (AS)s döttrar. Allah gav dem många barn och de bosatte sig på en plats, som senare skulle kallas Midia (Madyan). Den var belägen i utkanten av Hidjas men inom Syriens gränser.

Profeten Shu'ayb skickades av Allah till Madyans invånare. De var ohederliga affärsmän. De använde falska vikter. De gav mindre än de tog betalt för och lurade kunderna. De stal också. Med sådana medel gjorde de vinster i sina affärer.

När Profeten Shu'ayb (AS) sade till dem att inte tjäna någon annan än Allah och att sluta fuska och stjåla, gjorde de narr av honom. De ville inte gå miste om sina förtjänster.

Profeten Shu'ayb (AS) är känd som "Khatibul Ambiya " därför att hans predikningar var så vackra att många människor kom bara för att lyssna på honom. Men Madyans befolkning slog dövörat till och sade att han var en lögnare. Han ägde en stav som kunde sänka bergens höjd så att han lättare kunde nå toppen. Det var den staven han gav till Profeten Musa (AS). Med Allahs tillåtelse öppnade Profeten Musa (AS) Nilens vatten med den.

Invånarna i Madyan släppte sina hundar lösa på Profeten Shu'ayb (AS) och hans följeslagare och hotade att döda dem.

Profeten Shu'ayb (AS) blev mycket besviken. Han bad till Allah att straffa dem. Allah lyssnade på hans dua och en jordbävning skakade Madyan. Hela staden jämnades med marken. Bara Profeten Shu'ayb (AS) och hans följeslagare räddades.

Sedan skickades Profeten Shu'ayb till staden Ayka, som låg nära Madyan. Där sade invånarna att han var förtrollad och ingen lyssnade på hans lära. Efter en tid straffade Allah även dem genom att skicka en värmebölja till staden. Under sju dagar brändes de av hettan. En dag såg de ett moln komma emot dem. Alla sprang ut för att ta skydd mot hettan under molnet. Men ur molnet började det regna eld och det fanns inga invånare kvar i staden Akya.

PROFETEN MUSA (AS) MOSE

Profeten Yaqub (AS)s familj, som hade bosatt sig i Egypten, växte i antal och blev en stor släkt. De kallades Bani Israel.

När Firawn kom till makten i Egypten, blev han förskräckt över att de hade blivit så många. Han började göra livet svårt för dem. Hans förtryck av dem ökade ännu mer efter att en astrolog talat om för honom att ett gossebarn skulle födas i Bani Israel, som skulle förstöra Firawns kungarike. När Firawn hörde detta, befallde han att alla gossebarn av Bani Israels stam skulle dödas.

När Profeten Musa (AS) föddes, gömde hans mor honom för att skydda honom från kungens soldater. Allah sade till henne att sätta barnet i en vattentät låda och kasta honom i Nilens vatten. Hon gjorde så och skickade sin dotter att följa efter lådan för att se vart den gick. Firawns hustru, Asiya fann lådan och bad Firawn att få adoptera barnet som sitt eget. Trots sina farhågor, gick Firawn med på hennes begäran. Han kallade på några kvinnor och sade att de skulle amma det skrikande barnet. Det lilla barnet ville inte ha mjölken från någon av kvinnorna. Under tiden kom systemen dit. Hon erbjöd sig att hämta en kvinna, som hon kände. Hon var säker på att barnet skulle tycka om henne. Firawn befallde att kvinnan skulle hämtas och Profeten Musa (AS) återförenades med sin mor.

En gång i sin ungdom såg Profeten Musa (AS) två män slåss. Den ene av männen, som var från Bani Israels stam, ropade på hjälp. Profeten Musa (AS) skyndade dit för att rädda honom och slog oavsiktligt till den andre mannen och dödade honom. En av Firawns män såg det och rapporterade det. Profeten Musa förstod att han måste lämna staden.

Han gick och gick under en lång tid utan något mål. Till slut kom han fram till Madain. Han satte sig nära en mur för att vila. Då såg han två kvinnor, som väntade på sin tur att hämta vatten efter några herdar. Profeten Musa (AS) hjälpte dem att fylla krukorna med vatten. Efter en stund återvände en av kvinnorna och sade att hennes far ville träffa honom och tacka för hans hjälp. Profeten Musa (AS) följde med henne och upptäckte att det var Profeten Shu'ayb (AS), som var fadern.

Profeten Musa (AS) stannade hos Profeten Shu'ayb (AS) och arbetade för honom i 10 år. Han gifte sig med hans dotter Safura. Sedan begav han sig med sin hustru till Egypten. Det var en kall vinternatt - plötsligt såg han en eld på avstånd. Han sade till sin hustru att stanna kvar där hon var, medan han gick mot elden. Han tänkte hämta lite eld, som skulle ge dem lindring mot den bittra kylan.

När han kom fram till berget Sinai, såg han att eldslågorna kom från ett grönt träd. Plötsligt sade en röst: "O Musa, jag är din Herre. Ta av dig dina skor, ty du

har stigit in i Tuwas heliga dal." Medan Profeten Musa (AS) gjorde som han blev tillsagd, hörde han en röst, som sade till honom att kasta ner staven på marken. Genast förvandlades hans stav till en orm och han blev rädd. Då befallde rösten att han inte skulle vara rädd utan att ta upp ormen. Han gjorde så och ormen förvandlades åter till en stav.

I nästa ögonblick befallde rösten honom att sätta handen i armhålan. När han tog ut handen igen, lyste hans hand med ett bländande ljus. Den sken som solen. Rösten sade till honom : " O Musa. Detta är två stora tecknen från din Herre. Gå tillbaks till Firawn och hans folk och kalla dem att komma närmare din Herre !"

Profeten Musa (AS) bad att hans bror, Profeten Harun (AS) skulle få följa med och Allah beviljade det. Profeten Musa (AS) sade till Firawn att han var Allahs budbärare. Firawn sade att det inte var sant och påminde Profeten Musa (AS) om att det var han som hade fostrat honom. Firawn anklagade honom sedan för att han hade rymt efter att ha begått ett mord.

Profeten Musa (AS) svarade att han hade fostrats utanför sin egen familj eftersom hans mor hade tvingats överge honom då hon fruktade för hans liv. Han sade också att han inte hade dödat någon med avsikt.

Profeten Musa (AS)s underverk skrämde Firawn och han bad sina ministrar om råd. De försäkrade honom att

Profeten Musa (AS) och Profeten Harun (AS) var trollkarlar. Alla trollkarlarna i hela landet kallades till Firawn. De kastade sina rep till marken och de började slingra sig som ormar. Profeten Musa (AS) kastade ner sin stav och hans orm åt upp de andra ormarna. Trollkarlarna förstod genast att de var vittne till ett underverk. De gjorde genast sidjda och sade: "Vi tror på Musas Rabb." Firawn hotade att döda dem men de gav inte vika. Firawn ökade trycket på Bani Israel. Profeten Musa (AS) varnade honom för Allahs straff men han lyssnade inte. Snart drabbades landet av hungersnöd. Svärmar av gräshoppor åt upp hela skörden. Floden Nilen svämmade över sina bräddar och människorna drabbades av löss och bölder.

Invånarna skyndade till Profeten Musa (AS) och bad honom be Allah om lindring och de lovade att de skulle tro på Allah. Men när de blivit botade, återvände de till sin avgudadyrkan.

Till slut befallde Allah att Profeten Musa (AS) skulle föra bort sitt folk.

"Vi befallde Musa: "Färdas om natten med Vår skapelse och slå upp en torr stig för dem genom havet. Var inte rädd att Firawn skall hinna ikapp och var inte rädd för något. Firawn följde efter dem med sin arme, men havet var dem övermäktigt och slukade dem. Firawn hade lett sitt folk vilse och hade inte varit en god ledare."

Suratu Taa Haa 20:77-79

Under de sista ögonblicken av sitt liv erkände Firawn Allahs storhet och sade att det inte finns någon annan

gud än Musas Rabb. Han hade blivit troende. Firawn och hans män drucknade och deras kroppar kastades upp på stranden som en varning för mänskligheten. Firawns kropp är bevarad och kan än idag ses på ett museum i Kairo såsom en evig påminnelse och varning.

Profeten Musa (AS) hade lovat Bani Israel en bok med vägledning från Allah. På vägen till Palestina, befallde Allah Profeten Musa (AS) att hämta den gudomliga boken med vägledning så fort de lämnat Egypten. Nu när Firawn var död, sade en röst till Profeten Musa (AS) att gå till berget Sinai. Qur'anen säger:

"Vi bestämde ett möte, som skulle vara i 30 nätter med Musa. Sedan lade Vi till 10 och så blev det 40 nätter som Herren bestämde. Musa sade till sin bror Harun: Stanna kvar i mitt ställe hos mitt folk. Gör det som är rätt och följ inte i illdådarnas fotspår.

Suratul A'raaf 7:142.

När Profeten Musa (AS) återvände med Tawrat såg han att en man, som hette Samiri, hade samlat in guld från Bani Israels folk och tillverkat en guldkalv av det. I guldkalvens mun hade han strött lite damm, som han samlat på marken under ängeln Djibrail (AS)s fötter. Samiri hade sett ängeln Djibrail (AS) samma dag, som Firawn drucknade. Dammet gjorde så att det såg ut som om kalven kunde frambringa ljud. När han såg sitt folk dyrka en guldkalv, blev Profeten Musa (AS) rasande. Folket sade att de hade blivit vilseledda av Samiri och

gjorde tawba. Kalven smältes ner och resterna kastades i havet. Efter en lång färd närmade sig till slut Bani Israel Palestina. Qur'anen säger: Kom ihåg Allahs nåd mot er. Han utnämnde budbärare och kungar ur era led och gav er det han inte givit till andra. Gå in i det heliga förlovade landet. Gå inte tillbaks till er misstro, då blir ni förlorare. De sade: " Musa, ett starkt människosläkte lever där. Vi skall aldrig gå dit om de inte först lämnar landet."

Suratul Ma'ida 5:20-22

Trots Profeten Musa (AS)s försök att övertala dem, vägrade de att tåga in i Palestina. De sade till honom: "Du och din Herre borde gå dit. Vi skall hålla oss på avstånd medan du slåss mot Palestinas härskare och folk. När landet är tömt på folk, skall vi komma."

Till följd av sin olydnad vandrade Bani Israel 40 år i vildmarken

Under dessa 40 år tog ett nytt släkte av starkare människor över från de gamla och modlösa. Profeten Musa (AS) och Profeten Harun (AS) var döda. Yusha' bin Nun, som var Profeten Musa (AS)s efterträdare, ledde Bani Israel och intog till slut Palestina.

PROFETEN DAWUD (AS) (DAVID)

Profeten Musa (AS) hade räddat Bani Israel från Firawn och han hade fört dem till Palestina. Här blev de tvungna att fortsätta att slåss mot filistinerna, som jagade dem från deras hem. I det sista slaget förlorade de den heliga arken, som innehöll de ursprungliga tavlorna med Tawrat. Bani Israel kände sig helt övergivna.

De tillbringade många år utan land och hem. Till slut vände de sig till Profeten Samuel (AS) och bad honom utse en mäktig kung åt dem, så att de skulle kunna få tillbaka sitt land. På Allahs befallning utnämnde Profeten Samuel (AS) Taalut (Saul) till kung. Bani Israel tyckte inte om valet. De sade att Taalut var fattig och okänd. Men Profeten Samuel (AS) talade om för dem att Taalut valts på grund av sina kunskaper och sin visdom och styrka, och att han skulle leda dem till seger.

Det tog Taalut 20 år att hitta den heliga arken med Tawrat. Så snart de fått den tillbaka, började de marschera mot Palestina. Filistinernas ledare var en väldig man, som hette Djaalut (Goliat). Bani Israel blev rädda bara av att se på Djaalut.

Profeten Dawud (AS) var med i Taaluts arme. Han var mycket ung. Han hade inte kommit för att kriga utan för att betjäna sina tre äldre bröder, som var soldater. Han skulle också ta nyheter från kriget hem till deras far.

När Talut såg att Djaalut skrämt hans arme, försökte han inge sina män mod genom att utlova stora belöningar till dem som gjorde motstånd mot Djaalut. Han lovade även att den som dödade Djaalut skulle få hans dotter till hustru.

Profeten Dawud (AS) gick för att ta reda på vad som stod på. Han hade aldrig deltagit i någon strid tidigare men han gick fram till Taalut och sade: Jag är den rätte mannen att slåss mot denne djävul. Jag har redan dödat en tiger och en björn, som anföll min fars får.

Profeten Dawud (AS)s mod gjorde stort intryck på Taalut och han antog erbjudandet. Han gav Profeten Dawud (AS) en rustning och rådde honom att vara försiktig.

Innan Profeten Dawud (AS) gick emot Djalut, tog han av sig den tunga rustningen. Han stod framför fienden med en slangbåge och en stav. Det var samma stav, som han använde, när han vaktade sina får. Innan Djalut hann svara på utmaningen, sköt Profeten Dawud (AS) i väg en sten med sin slangbåge. Stenen träffade Djalut med en fruktansvärd kraft och han föll till marken medvetslös. Sedan tog han Djaluts tunga svärd och högg av honom huvudet. Filistinerna, som bevittnade sin mäktige ledares död, blev modlösa och flydde i panik.

Profeten Dawud (AS) gifte sig med Taluts dotter Mikal. Han blev också överbefälhavare för Taaluts arme.

Efter Taaluts död blev Profeten Dawud (AS) kung. Allah hade välsignat honom med en vacker röst och uppenbarat Zabur för honom. När han läste ur den stämde bergen och fåglarna in i sången.

Järnet blev mjukt som vax i hans händer. Han tillverkade en ny typ av lätta stridsutrustningar, som var hopsatta av järnringar. Han försörjde sig genom att sälja dem till armen.

" Sannerligen har vi beviljat Dawud en ynnest då vi sade: O berg, sjung Allahs lov tillsammans med honom och även ni, fåglar. Och vi gjorde järnet mjukt för honom.

Suratus Saba 34.10

Profeten Dawud (AS) hade 19 söner. Allah skänkte honom Zabur och han blev kung över sitt folk. Var och en av hans söner hoppades att få ärva faderns tron. Allah uppenbarade för Profeten Dawud några frågor, som han skulle ställa till var och en av sina söner. Den som kunde besvara frågorna rätt, skulle få ärva faderns tron.

En dag kallade Profeten Dawud (AS) till sig alla sina söner i närvaro av de lärda männen och ledarna för rikets alla stammar. Han ställde följande frågor till dem.:

- 1- Vad är närmast människan?
- 2- Vad är längst bort från människan?
- 3- Vilka två saker är förbundna med varandra?
- 4- Vad är det mest uppskakande?
- 5- Vilka två saker förblir oförändrade?
- 6- Vilka två saker är alltid olika?

- 7- Vilka två saker är varandras motsatser?
- 8- Vilken handling har ett gott resultat?
- 9- Vilken handling har ett dåligt resultat?

Bara den yngste sonen, Profeten Sulayman (AS), stod upp och gav följande svar:

1-Det som är närmast människan är livet efter detta (döden kan komma när som helst)

2-Det som är längst bort från människan är den tid som gått.

3-De två saker som är förbundna med varandra är kroppen och själen.

4-Det mest uppskakande är en död människas kropp (en kropp utan själ).

5-De två saker som förblir oförändrade är himlen och jorden.

6-De två saker som är olika är natt och dag.

7-De två saker som är varandras motsatser är liv och död.

8-Den handling vars resultat är gott är tålmod i vrede.

9-Den handling vars resultat är dåligt är brådska i vrede.

Profeten Sulayman (AS) utnämndes till sin fars efterträdare på tronen.

PROFETEN SULAYMAN (AS) (SALOMO)

Han var tretton år gammal, när hans far, Profeten Dawud (AS), dog.

Allah gav honom det största kungadöme någon kung hade styrt över. Han fick också gåvan att förstå fåglars och djurs språk. Även vinden löd honom. Hans arme bestod av män, djinner, djur och fåglar.

En gång var han på marsch med sin armé till en plats som kallades Myrornas dal, där stora mängder av ädla stenar och dyrbara metaller fanns gömda i jorden. I Dalen levde stora myror, som hindrade folk från att komma in i dalen. När myrornas ledare såg Profeten Sulayman (AS)s armé komma, sade han till de andra myrorna att gå in i sina hål, så att Sulayman och hans armé inte skulle krossa dem. Profeten Sulayman (AS) förstod djurens och insekternas språk, och han hade hört vad myrornas ledare hade sagt. Profeten Sulayman (AS) log och bad sin armé att vara försiktiga och inte skada myrorna. Han tackade Allah för att han hade fått visdomen att förstå och att han kunde rädda myrornas liv.

En dag märkte Profeten att hans budbärare, fågeln Hud Hud var försvunnen. Lite senare kom Hud Hud tillbaka och berättade:

" Jag har nyheter till dig från Saba (Sheba). Jag har funnit en kvinna, som härskar över dem, och hon äger stora rikedomar och en stor tron. Jag såg att hon och hennes folk dyrkar solen i stället Allah ."

Qur'anen Suratun Naml - 27:23,24

Profeten Sulayman (AS) skickade ett brev till drottningen av Saba, vars namn var Bilqis, där han skrev :

" I Allahs namn, den Nådigaste, den Barmhärtigaste. Var inte högmodig och kom till mig i underkastelse till Allah (som muslim).

Qur'anen Suratun Naml 27:30,31

När Bilqis fick brevet, rådgjorde hon med sina ministrar och beslöt att skicka presenter till Profeten Sulayman (AS) och sedan vänta på vad han skulle göra.

Profeten Sulayman (AS) välkomnade budbärarna och bad dem om svaret på sitt brev och han sade: " Vad är detta för rikedomar ? Jag har mottagit gåvor från Allah utan motstycke. Återvänd till ert land och tala om för er drottning att jag kommer att skicka en arme till Saba, som ingen skall kunna besegra."

När Bilqis fick detta meddelande och hörde om Profeten Sulayman (AS)s makt, beslöt hon att underkasta sig honom, och att anta hans kallelse att bli muslim.

När Profeten Sulayman (AS) hörde att hon var på väg till hans kungarike, vände han sig till sitt folk och sade: "Vem av er kan ta hit hennes tron, innan de kommer hit i underkastelse?"

Qur'anen - Suratun Naml 27:38

En av djinnerna sade :

" Jag skall ta hit den innan du har hunnit resa dig från din plats."

Qur'anen Suratun Naml - 27:39

En av dem som Profeten Sulayman (AS) hade lärt Allahs underbara namn, sade :

" Den som hade kunskap om Skriften sade: " Jag skall hämta den till dig innan ditt öga hunnit blinka", och när Sulayman såg tronen bredvid sig , sade han: " Detta är bevis på min Herres nåd att Han prövar mig om jag är tacksam eller otacksam"

Qur'anen Suratun Naml 27:40

Profeten Sulayman (AS) förberedde Bilqis ankomst och befallde att ett palats av glas skulle byggas. Under glasgolven fanns det vatten där olika sorters fiskar simmade. När Bilqis kom, tog han henne till palatset.

Bilqis blev lurad när hon såg vattnet. För att inte hennes klänning skulle bli blöt, lyfte hon upp den så att hennes nakna fötter syntes. När hon insåg sitt misstag, förstod hon genast vad Profeten Sulayman (AS) försökte säga till henne. Han vill visa henne att allt inte var vad det verkar vara. Även om Solen, som hon dyrkade, var det mäktigast hon kunde se, var det Allah som hade skapat solen.

En dag kallade Profeten Sulayman (AS) samman hela sin arme av män, djinner, djur och fåglar. Han ville inspektera dem alla. Han klättrade högst upp på sitt palats för att se dem. Det var medan han betraktade sitt kungarike som dödens ängel kom. Profeten Sulayman (AS) stod kvar lutad på sin stav. Det var bara när en mask hade ätit sig genom hans stav och han fallit omkull, som männen och djinnerna i hans arme förstod att han var död.

Profeten Isa (AS) (Jesus)

Imran var en god människa. Hans hustru Hanna bad till Allah att Han skulle skänka henne ett barn, som hon skulle viga till moskén i Baytul Muqaddas. Allah lyssnade på hennes dua. När hon hade fött Sayyida Maryam (AS) lämnade hon henne till moskén, där Profeten Zakariya skulle vaka över henne.

Profeten Zakariya (AS) byggde ett särskilt rum för henne att bo i. Varje gång han kom på besök till henne, såg han att hon hade mat. Profeten Zakariya (AS) frågade var maten kom ifrån och hon svarade att den kom från Allah.

En dag var hon upptagen i sin ibada, när hon plötsligt fick se en ung man framför sig. Hon blev rädd, men mannen sade: "Bli inte rädd. Jag är ängeln Djibrail och har en mycket god nyhet till dig. Allah skall snart välsigna dig med en son. Han kommer att bli stor i denna världen och i den kommande världen och han kommer att kunna tala medan han fortfarande ligger i vaggan". Sayyida Maryam frågade : "Hur kan det vara möjligt. Ingen man har någonsin rört mig?" Djibrail sade: "Allah har makt över allting".

När hon började känna födelsesmärtna, blev hon rädd. Qur'anen säger: Sedan ropade en röst underifrån: "Var inte bedrövad. Din Herre har låtit ett vattendrag flyta upp under dig. Och skaka palmträdets stam mot dig och

färska dadlar skall falla över dig. Så, ät och drick."

Suratu Maryam 19:24-26

Hon återvände till Baytul Muqaddas med sitt lilla barn i famnen. Judarna, som såg henne, blev förvånade och började anklaga henne att hon gjort sig skyldig till skamfulla handlingar trots att hennes föräldrar inte hade varit osedliga.

Hon svarade inte, bara pekade på sitt barn. Stadens invånare tittade misstänksamt på henne. Qur'anen säger:

Men hon pekade på honom. De sade: "hur kan vi tala med ett liten barn, som ligger i vaggan?" Han (Isa) sade:

"Sannerligen är jag Allahs tjänare. Han har givit mig skriften och gjort mig till profet. Var jag än finns, har jag hans välsignelse. Han har ålagt mig bön och Zaka så länge jag lever. Och att göra min plikt mot min mor och han har inte gjort mig förmäten."

Suratu Maryam 19: 29-31

Detta underverk, att Profeten Isa (AS) talade till dem från vaggan, tystade dem. Det lilla barnets berömmelse växte och många från hela landet kom för att besöka honom.

Kejsaren Herodes hörde om Profeten Isa (AS)s födelse. Han blev genast rädd att hans makt hotades. Han började smida planer hur han skulle döda Profeten Isa. Men Sayyida Maryam (AS) hörde om faran för sonen och begav sig med honom till Egypten.

Profeten Isa (AS) levde i Egypten med sin mor tills han blev 30 år gammal. När Indjil uppenbarades för honom, återvände han till Baytul Muqaddas. Han ägde den underbara förmågan att bota sjuka och väcka de döda till liv.

Bland de få som trodde på honom, valde han ut 12 lärjungar eller "hawwariyyun". Lärjungarna fick sin kunskap direkt från Profeten Isa (AS), som uppmuntrade dem att predika för människorna i enlighet med Indjils lagar.

Profeten och hans lärjungar vandrade från plats till plats, från byar till städer, och uppmanade människorna att tro på en enda Gud och de gudomliga budorden i Indjil.

Profeten Isa (AS)s arbete skapade oro bland judarna. De kände att deras tro hotades. De var arga att hans lagar var annorlunda än lagarna i Tawrat och att han inte betraktade lördagen som en helig dag. De anklagade honom och sade att han med sin trolldom var orsaken till splittringen bland dem. De vägrade att erkänna att han liksom Profeten Musa (AS) var Allahs budbärare. Till slut beslöt de att döda Profeten Isa (AS) och började leta efter honom. De fångade en av hans lärjungar, som hette Yahuda (Judas). Han förrådde Profeten Isa (AS) för trettio silverpenningar.

Judarna hade beslutat att arrestera Profeten Isa (AS) och korsfästa honom genom att spika fast hans händer och fötter på ett kors av trä. När Profeten Isa fick höra

att judarna tänkte arrestera honom, gömde han sig i ett obebott hus. Yahuda kände till det och förde judarna till huset.

Allah lyfte upp honom till himlen.

Under tiden gick Yahuda in i huset men fann det tomt. Allah gjorde nu så att Yehuda blev lik Profeten Isa (AS). När Yahuda gick ut ur huset grep judarna honom i tron att det var Profeten. De drog iväg med honom och korsfäste honom trots hans protester.

Både judar och kristna säger att Profeten Isa dog på korset men i Qur'anen står det:

" att de sade (skrytsamt). Sannerligen har vi dödat Messias, Isa, Maryams son, Guds apostel. Men de hade inte dödat honom och inte korsfäst honom. Det tycktes dem själva att de hade gjort det. Och de som har skiljaktig åsikt i detta, är fulla av tvivel och har ingen (säker) kunskap. Det är bara vad de antar. De dödade honom säkert inte, nej, Allah lyfte själv honom till sig. Och Allah är mäktig och vis.

Suratun Nisa 4: 157, 158

När den tolfte helige Imamen åter visar sig, skall Profeten Isa (AS) komma ner från himlen och be, stående bakom honom. Den kristna tideräkningen börjar från Profeten Isa (AS)s födelse. Han var 33 år gammal, när han lyftes upp till himlen.

PROFETEN MUHAMMAD (SAW)

Amr (Hashim)
Farfars far

Shaybatul Hamd
(Abdul Muttalib)
Farfar

Abdullah
Far

Amina
Mor

Profeten Muhammad SAW)

Kuniyya: Abdul Qasim

Wiladaat: Makka

fredagen den 17 rabiul awwal år 570 e.

Kr.

År 1 Amul Fil

Wafat: Madina den 28 safar år 11 A H.

AMR (HASHIM)

Det var han, som grundade familjen Quraysh handelskaravaner. Han undertecknade ett avtal mellan Quraysh och Syriens härskare, vilket gjorde det möjligt att handla fritt mellan de två länderna. Detta uppmuntrade fler härskare att delta och det i sin tur gjorde Makka till en ledande handelsplats.

En gång var det hungersnöd i Arabien. Amr tog med sig alla sina ägodelar till Syrien och bytte dem mot mjöl och torkat bröd. Sedan slaktade han alla sina kameler och försörjde sitt folk med bröd och kött tills nöden var över. Detta gav honom det välförtjänta namnet Hashim - som betyder den som bryter bröd.

Vid den här tiden var det brukligt i Arabien, att de som inte kunde försörja sig själva, lämnade Makka och gick ut i öknen, där de levde i tält tills de dog av hunger och törst.

Quraysherna tyckte att det var bättre än att tigga. Hashim ändrade på det, genom att införa en ny ordning, som innebar att varje rik familj ingick förbund med en fattig. De två hjälpte varandra med handel och det var till fördel för båda.

Hashim dog i Syrien. Han hade fem söner - en av dem var Shaybatul Hamd (Abdul Muttalib) och en annan var Asad (Imam Alis farfar).

SHAYBATUL HAMD (ABDUL MUTTALIB)

Shaybatul Hamds mor hette Salma. Hon hade gift sig med Hashim, på villkor att hon skulle få återvända till sina föräldrar i Yathrib (Madina) för att föda. Hennes son föddes där.

Han hade en slinga vitt hår på hjässan och kallades därför Shayba - den vithårige. Redan som barn uppförde han sig så bra att han kallades Shaybatul Hamd - den vit hårige som är värd beröm. Hans far dog strax efter Shaybas födelse.

En gång besökte en man från Makka Madina och såg en pojke, som var mycket duktig bågskytt och som sade att han var son till styrelsemannen i Makka. När mannen återvände till Makka, berättade han för Muttalib (Hashims bror) om pojken. Muttalib for till Yathrib och förstod att pojken var hans bror Hashims son. Med Salmas tillåtelse tog han Shaybatul Hamd till Makka.

När Makkaborna såg Muttalib komma in i staden tillsammans med en ung pojke, antog de att det var Muttalibs slav, och kallade honom Abdul Muttalib - Muttalibs slav. Trots att Muttalib förklarade att det var hans brorson, stannade namnet kvar.

När han växte upp blev han styrelseman i Makka, och blev känd under namnet Sayyidul Bat'ha (Makka kallades Bat'ha)

Han kallades också Mutimut Tayyar (den som matar fåglar). Förutom att bespisa pilgrimerna, som besökte Ka'ba, matade han också fåglarna och djuren runt Ka'ba. Han införde flera levnadsregler som senare infördes i Islam.

T.ex.

- a) Han gav bort en femtedel av de skatter, som han hittade, till välgörande ändamål.
- b) Han tillät inte sin familj förtära rusdrycker som alkohol, droger och annat,
- c) Han högg av fingrarna på tjuvar
- d) Han avrådde tawwaf runt Ka'ba utan kläder.
- e) Han förbjöd äktenskap mellan mahram.
- f) Han var den förste som gjorde och fullbordade "nadhr".
- g) Han motarbetade seden att begrava nyfödda flickebarn levande.
- h) Han införde ett straff på 10 kameler för den som dödade någon av misstag.

Källan Zam Zam hade stängts av stammen Banu Djurhum. De hade senare jagats i väg från Makka. Abdul Muttalib såg i en dröm var källan fanns. Han grävde på nytt så att den kunde användas igen. Han hittade också en skatt i den - två guldhjortar, några svärd och några stridsutrustningar. Det var då han gav bort en femte del

av deras värde.

Yemens kung hade byggt en vacker kyrka och smyckat den med allt det vackraste. Han ville att folk skulle komma till Yemen i stället för att resa till Makka, för att besöka Ka'ba. Trots alla hans ansträngningar föredrog folket Makka.

Han beslöt att det enda som fanns att göra var att förstöra Ka'ba. Han valde ut sin allra modigaste soldat, som hette Abraha, och befallde honom att ta en arme och elefanter och förstöra Ka'ba.

På sin väg till Ka'ba förstörde Abrahams arme allt i dess väg. De stal också hundratals kameler, också några som tillhörde Abdul Muttalib.

Abdul Muttalib visste att Abraha och hans arme var på väg för att förstöra Ka'ba. Han gick till Ka'ba och bad mycket innerligt.

" O Allah! Rädda ditt hus och låt dem inte förstöra det." Sedan gick han till Abraha och bad att få tillbaks sina kameler. Abraha blev upprörd.

" Jag har kommit för att förstöra Ka'ba och du är bara bekymrad för dina kameler."

Abdul Muttalib svarade :

" Kamelerna tillhör mig. Därför begär jag dem tillbaks. Ka'ba tillhör Allah, och Han kommer att försvara den själv. "

När Abraha hörde detta, lämnade han tillbaks kamelerna och fortsatte sin marsch för att förstöra Ka'ba. Allah skickade en flock fåglar, som flög över armén och besköt dem med små klumpar av bränd lera, och elefanten och soldaterna dödades. Alla utom Abraha dödades, och han rusade tillbaks till Yemen, för att berätta för kungen vad som hänt. En ensam fågel följde efter Abraha.

" Vad var det för konstiga fåglar ?" frågade kungen rasande. Abraha pekade upp mot fågeln. Just då sköt fågeln på Abraha , och han dog på fläcken framför kungen.

Allah berättar om denna händelse i Suratul Fil.

Abdul Muttalib var ett stort stöd för Profeten (SAW). Han dog 82 år gammal.
Han lämnade efter sig 12 söner och 5 döttrar.

HAZRAT ABDULLAH (AS) OCH SAYYIDA AMINA (AS)

De kristna prästerna hade en skjorta, som hade tillhört Profeten Yahya (AS). De hade läst i sina heliga texter att en blodfläck skulle visa sig på skjortan i samma ögonblick, som fadern till den sista Profeten föddes.

Därför visste de att Hazrat Abdullah (AS) var född och de letade efter honom.

Han var sin fars älsklingsson.

Abdul Muttalib hade lovat, att när han hade 10 söner skulle han offra en av dem. Han drog lott och drog ut Abdullahs namn. Abdullah var en mycket god son och omtyckt av Makkaborna.

När de såg att Abdul Muttalib tänkte offra honom, övertalade de honom att gå till en klok kvinna i Yatrib. Hon kunde berätta för honom hur han kunde offra något annat i stället.

De kom överrens om att dra lott med kameler. De drog ut 10 lotter med 10 kameler i varje lott. Till slut blev det 100 kameler, som offrades och Abdullah räddades.

Profeten (SAW) brukade säga att han var son till två offer - Ismail och Abdullah.

Abdul Muttalib drömde att Abdullah gifte sig med Amina, Wahabs dotter. De gifte sig ett år före " Elefantens år ".

Medan Sayyida Amina (AS) var havande, begav sig Abdullah med en handelskaravan till Syrien. På vägen tillbaks blev han sjuk och dog innan Profeten (SAW) föddes. Han är begravd i Madina.

Han lämnade efter sig några kameler och getter och en slavinna, vars namn var Umme Ayman, som Profeten fick i arv.

Sayyida Amina kände stor sorg efter sin makes död. När Profeten (SAW) var sex år gammal besökte hon Abdullahs grav och dog på vägen hem. Hon ligger begravd i Abwa, som ligger mitt emellan Makka och Madina.

PROFETEN MUHAMMAD (SAW)S FÖDELSE

Imam Dja'fer As-Sadiq (AS) sade att Allah skapade Profeten Muhammad (SAW)s ljus före allt annat Han skapade.

Han var född under "Elefants år " (570 e.Kr.) i månaden rabiul awwal. Det var just efter soluppgången på den sjuttonde dagen, som var en fredag.

Shaytan, som tidigare hade fått besöka himlarna, upptäckte plötsligt att han inte fick komma in.

Han kom till Ka'ba förklädd till en liten fågel. Han hörde änglarna lovprisa Herren. Djibrail, som såg honom och kände igen honom, sade till honom att gå sin väg. Shaytan bad Djibrail att bara få veta, vad som hade hänt. Djibrail sade till honom att den siste av profeterna, Muhammad (SAW) var född. Shaytan gick därifrån gråtande och klagande . Det sägs att Shaytan grät i 40 dagar.

Alla avgudabilderna föll ner på ansiktena, och att den persiske härskaren Kisras palats började skaka och spricka.

Abdul Muttalib såg ett vitt moln kasta sin skugga över Sayyida Amina (AS)s hus. Han skyndade dit för att fråga vad som hade hänt. Man berättade för honom om Muhammad (SAW)s födelse.

På en ingivelse från Allah, gav Abdul Muttalib barnet namnet Muhammad. När man frågade honom varför, sade han att han önskade att Muhammad skulle lovordas i himlen och på jorden (Muhammad betyder den som är berömvärd).Innan dess hade Sayyida Amina (AS) redan givit honom namnet Ahmed.

PROFETEN MUHAMMAD (SAW)S LIV

Hans liv kan delas in i tre skedan.

1- de första fyrtio åren innan hans profetskap tillkännagavs

2- tillkännagivandet av profetskapet och de 13 följande åren i Makka

3 - från Hidjra till Madina och de 10 följande åren till hans död.

DE FYRTIO FÖRSTA ÅREN

Profeten Muhammad (SAW) tillbringade dessa år med att förbereda marken för tillkännagivandet av profetskapet. Hans sätt att leva hade förtjänat honom ett gott rykte. Han var känd som både sanningsfärdig (Sadiq) och pålitlig (Amin). Alla invånarna i Arabien höll av honom för hans goda akhlaqs skull, trots att det var ett samhälle byggt på stammtillhörighet.

Barndomen

Han föddes i Makka den 17 rabiul awwel i Elefantens år. Hans far, Hazrat Abdullah, var redan död när han föddes. Enligt arabiskt sed skickades han ut på landet. Profeten levde 5 år i öknen hos sin amma Halima, som tillhörde stammen Bani Sa'd. Under den tiden tog Halima honom två eller tre gånger för att besöka hans mor. Sedan återvände han till sin mor för gott.

Sayyida Amina beslöt att ta Profeten med sig för att besöka fadern Hazrat Abdulas grav i Yatrib.

De gav sig iväg tillsammans med Umme Ayman. På vägen tillbaka till Makka dog Sayyida Amina på en plats, som hette Abwa. Hon begravdes där. Profeten (SAW) växte upp hos sin farfar Abdul Muttalib. Hans död några år senare blev ett hårt slag för Profeten (SAW).

Alla dessa tragedier i hans tidiga barndom förberedde honom för svårigheterna, som skulle komma.

Ungdomstiden

Abu Talib blev Profetens förmyndare efter Abdul Muttalibs död. (Han var Abdullahs bror och Imam Alis far).

Han visade prov på sin styrka i slagen vid Fudjar (orättfärdiga slag)

Han visade prov på sin rättfärdighet och sitt ledarskap när de unga svor en trohetsed (Hilful Fuzul) att de skulle trygga de förtrycktas välfärd.

Han arbetade som herde åt invånarna i Makka.

Abu Talib presenterade honom för Sayyida Khadidja. Hon anställde Profeten att följa med på hennes handelskaravaner som köpman. Profeten Muhammad (SAW)s första resa blev mer framgångsrik än någon tidigare, som Khadidja hade hört talas om.

Han gifte sig med Khadidja och de fick två söner, Qasim och Abdullah (de kallades också Tayyib och Tahir), som båda dog tidigt och en dotter - Ljuset Fru- Sayyida Fatima Zahra (AS).

Profeten gick ofta till berget Hira. Där tillbringade han många timmar i en grotta i bön och betraktelse.

TILLKÄNNAGIVANDET AV PROFETSKAPET OCH DE 13 FÖLJANDE ÅREN I MAKKA

Så snart Profeten (SAW) hade tillkännagivit att det inte fanns andra gudar än Allah, blev han avvisad och utesluten ur gemenskapen. Han var fortfarande samme man - med utmärkt akhlaq. Det enda som hade förändrats, var att han öppet hade uttalat sin tro på Allah.

När han var 40 år gammal, fick han sina första uppenbarelser i grottan Hira på berget Noor (Ijus), där han brukade sitta och meditera. Det var ängeln Djibrail, som kom med de fem första ayat av Suratul Alaq.

" Läs i din Herres namn, Han som har skapat (allt).

Han skapade människan av en blodklump.

Läs! Din Herre är den mest givmilde,
som undervisade människan med pennan,
det hon inte visste."

Detta hände den 27 radjab (Be'that-dagen), när Profeten var 40 år gammal. Han satt försjunken och tänkte på Allah på sin vanliga plats i grottan på berget Noor (ett berg som är beläget norr om Makka). Ängeln Djibrail kom till honom och läste för honom de nämnda ayat från Qur'anen. Ingen hade lärt Profeten att läsa eller skriva. Det var Herren som gav honom kunskapen.

Profeten berättade detta först för sin hustru Sayyida Khadidja av alla människor. Hon vittnade genast att han var profet och gav honom sitt fulla stöd.

Profeten predikade sitt budskap bara till en begränsad krets under de första tre åren. Sedan sade Allah till honom att bjuda sina närmaste släktingar till Islam.

” Och varna dina närmaste släktingar ”.

Qur'anen - Suratush Shu'ara 26:214

Profeten (SAW) anordnade en måltid, dit han bjöd 40 av sina släktingar. Måltiden har kallats ”**Da'watul Dhul Ashira** ”. Han bjöd dem att komma närmare Allah och sade att han var Allahs budbärare. Sedan frågade han tre gånger:

”Vem av er kommer att stödja mig och bli min bror, min wasi och min efterträdare?”

Alla tre gångerna stod Imam Ali (AS), som då var 15 år gammal, upp och sade:

” O, Allahs profet! Jag är redo att stödja dig.”

Profeten (SAW) höll upp Imam Ali (AS)s hand och sade till de församlade att Ali skulle vara hans efterträdare, och att de skulle lyssna på honom och följa honom. De närvarande började reta Abdu Talib och sade att han nu skulle vara tvungen att ta order från sin son. Mötet avslutades.

Sedan började han predika öppet för quraysherna, men de gjorde våldsamt motstånd. Profeten och hans anhängare blev ständigt retade. Profeten fick inte be inne i Ka'ba. De kastade vassa taggar på hans stig, och smuts på honom. De anklagade honom och sade att han vara tokig, en trollkarl och en diktare. Han blev retad och förolämpad .

Hans trogna anhängare blev också plågade. Några lades på varm sand med tunga stenar på bröstet och på andra sattes snaror runt halsen och de drogs genom gatorna.

Islams första martyr var Sumayya. Hon var mor till en av Profetens följeslagare, Ammar Yasir.

Profeten hade nu ungefär hundra anhängare. Grymheterna mot dem gjorde livet outhärdligt för dem i Makka. Profeten rådde sina anhängare att bege sig till Abessinien under ledarskap av Djaffar Tayyar. Detta var den första Hidjra i Islam (i profetskapets femte år), och femton personer deltog i den. Sedan beslöt Profeten ytterligare en Hidjra.

När quraysherna hörde att muslimerna levde fridfullt i Abessinien skickade de dyrbara gåvor till kungen av Abessinien som mutor. De skickade också en representant, Amr Al-Aas, att besöka Kung Nadjashi (av Abessinien) och kräva att han skulle skicka tillbaka muslimerna. Quraysherna sade att muslimerna hade hittat på en ny religion. Kungens ministrar stödde högljutt deras begäran.

Kung Nadjashi frågade om muslimerna hade dödat någon, stulit egendom, eller gjort sig skyldiga till några andra brott. Amr sade att deras enda brott var att de hittat på en ny religion. Kung Nadjashi kallade Dja'fer bin Abu Talib till hovet och frågade honom, varför muslimerna övergivit sina fäders tro, och instiftat en ny religion.

Dja'fers ord gjorde starkt inryck på Kung Nadjashi och han bad honom läsa några ayat ur Qur'anen. Dja'fer läste några ayat från Surat Maryam. Det bevekta kungen och hans ministrar.

Motgången gjorde quraysherna besvikna och de inledde en bojkott mot Hashims och Muttalibs familjer. De umgicks inte med dem, och såg till att de varken kunde få tag på mat eller dryck.

Abu Talib hade inget annat val än att föra de två familjerna till en dal, som han ägde och som kallades Shibe-Abu Talib. Under tre långa år, från den sjunde Muharram det sjunde året efter tillkännagivande av profetskapet, levde de där under stora umbäranden. Ibland hade de bara löv och gräs att livnära sig på. Bara när Profeten sade till Abu Talib att överenskommelsen om bojkotten, som alla quraysherna hade undertecknat, hade ätits upp av insekter, och att de enda orden, som var kvar, var: " I vår Herrens namn", beslöt de att återvända till Makka. Abu Talib gick till quraysherna och berättade detta. De insåg att det var så och hade inget annat val än att avbryta bojkotten.

Inte långt därefter dog både Abu Talib och Khadidja. Detta gjorde Profeten så bedrövad att han kallade detta år Amul Huzn (Sorgens år).

Efter Abu Talibs och Sayyida Khadidjas död tilltog Makkabornas förföljelse av Profeten. Han beslöt att bege sig till Taif. Han hoppades, att människorna där skulle

lyssna på honom. Men han blev utskrattad och drevs bort. Bedrövad återvände han till Makka.

Nyheten om Profetens predikningar hade spritt sig. En grupp på ungefär 20 kristna från Nadjaran kom till Makka och blev muslimer. En annan grupp på sex män kom från Yathrib (Madina) och blev också muslimer. Detta hände under det elfte året efter tillkännagivandet av profetskapet.

Året därpå kom 12 män från Yathrib och avlade en högtidlig ed, som har blivit känd som eden i Aqaba (ordet aqaba betyder bergspass och eden avlades i ett bergspass utanför Makka). De svor att de inte skulle jämställa något eller någon med Allah och att i allt lyda Profeten. När de återvänt till Madina, skrev de ett brev till Profeten och bad honom att skicka någon till Madina, som skulle undervisa dem i Islam. Profeten (SAW) skickade Mus'ab bin Umayr och Ibn Maktum att göra Tabliqh.

ME'RADJ

Ära vare Honom, som lät Sin tjänare färdas på natten från Masdjidul Haram till Masdjidul Aqsa (den mest avlägsna moskén). Vi har välsignat dess omgivningar för att visa honom en del av Våra tecken. Han hör och ser allt.

Suratu Bani Israel 17:1

I profetskapets tolfte år lät Allah Profeten besöka himlarna, som ett hedersbevis. Det hände natten till den 27 radjab. Profeten var hos Umme Haani binte Abu Talib, när Djibrail kom och talade om för honom att han skulle följa med på en säregen resa ridande på ett djur vid namn Buraq.

Profeten kom först till Ka'ba. Därifrån togs han på Buraq att besöka Madina, där han senare skulle bo, berget Sinai, där Allah hade talat med Musa (AS), Bethlehem, där Isa (AS) var född och sist till Baytul Muqaddas (Jerusalem) där han ledde många andra profeter i bön.

Sedan togs han upp till himlen. Masdjidul Aqsa (den mest avlägsna moskén), som nämns i ayan, är den moskén i himlen, som ligger rakt över Ka'ba .

Han fick se solsystemet och talade med de andra profeternas själar. Han såg nådens platser och bestraffningens platser. Han fortsatte tills han kom fram

till Sidratul Muntaha (ett träd i Djanna). Då sade Djibrail att han inte fick komma längre. Sidratul Muntaha är symbolen för gränsen till himmelsk kunskap, som ingen får överträda.

Det var under Me'radj som den dagliga salaam blev wadjib. På sin resa tillbaka för Profeten förbi en karavan med människor, som hade förlorat en kamel, som de letade efter. Senare, när Profeten gick in i Makka, kunde han beskriva karavanen i minsta detalj. Inte lågt därefter kom karavanen själv in i Makka.

HIDJRA

De två männen, som Profeten hade skickat till Yathrib, var så framgångsrika i sin tabligh att 70 människor samma år kom till Makka från Yathrib. Bland dem fanns 12 män, som hade avlagt den första eden. De blev alla muslimer, och bjöd Profeten att komma till Yathrib. Denna ed kallas den andra eden i Aqaba.

När Makkaborna fick reda på att Islam spreds i Yatrib, blev de mycket arga och började smida planer att döda Profeten. De valde en man från varje stam för att överfalla honom. På så sätt skulle inte någon enskild man eller en enda stam kunna beskyllas för mordet.

Profeten fick reda på detta och Allah befallde honom att bege sig till Yatrib. I sin säng lämnade han kvar Imam Ali (AS) sovande. När Imam Ali (AS) fick reda på att han skulle vara gisslan för Profetens liv, bad han en sidjda av shukr (den första i Islam). Profeten gick ut ur huset och förbi sina motståndare utan att de märkte det. Profeten hade kastat en näve damm på dem. Följande aya i Qur'anen berättar om detta:

" Och Vi gjorde framför dem en mur, och bakom dem en mur. Sedan täckte Vi dem så att de inte kunde se ."

Qur'anen Suratu Yaseen 36:9

Profeten begav sig till berget Thaur (omkring 5 km från Makka) med Abu Bakr som följeslagare.

00

Vid soluppgången trängde angrifarna in i Profetens hus. När de i stället för Profeten hittade Imam Ali (AS) i Profetens säng, blev de bestörta och arga. De började genast leta efter Profeten och kom snart rakt fram till öppningen av grottan, som Profeten hade gömt sig i. De brydde sig inte om att gå in, eftersom de såg att en spindel hade vävt ett nät runt ingången, och ett par duvor hade byggt ett bo mitt i ingången till grottan. Spindelnätet var inte sönderrivet och äggen var inte rörda.

Profeten och hans följeslagare lämnade Makka den första natten i rabiul awwal och kom fram till grottan Thaur före soluppgången. De stannade kvar där till den fjärde rabiul awwal, och begav sig sedan till Yatrib. De nådde fram till Quba (2 km söder om Yatrib) den 8 eller 12 rabiul awwal.

I Quba lade Profeten grundstenen till moskén. Denna händelse finns omnämnd i Qur'anen, och det är den första moskén, grundad på fromhet, som byggdes. De tågade in i staden Yatrib fredagen den 16 rabiul awwal. (den 2 juli 622 e. Kr.). Den islamiska tideräkningen början från den dagen.

EFTER HIDJRA OCH DE 10 FÖLJANDE ÅREN FRAM TILL WAFAT.

Staden Yathrib byter namn

Stadens namn ändrades till Madinatun Nabi, Profetens stad. Idag kallas den vanligen för Madinatul Munawwara (den lysande staden) eller helt enkelt för Madina.

Moskébygget

När de kom fram, byggde de en masjid på den plats där Profeten (SAW)s kamel hade stannat och Profeten stigit av. Marken ägdes av två föräldralösa barn och Profeten (SAW) köpte den för 10 dinarer. Alla muslimerna deltog i bygget av moskén. Även Profeten (SAW) gjorde sin del av arbetet. Moskén byggdes av bränd lera och jord med stammar av palmträd som pelare och tak av palmlblad. Intill moskén byggdes flera rum, på ena sidan för Profeten (SAW) och hans familj och på den andra sidan för de hemlösa.

Förbrödringen mellan ansarer och muhadjir

Profeten instiftade ett system av broderskap mellan ansarerna (invånarna i Madina) och muhadjir (invandrarna från Makka). Ansarerna gav frivilligt hälften av sina ägodelar till sina bröder muhadjir.

”De som var troende och utvandrade och som riskerade sina liv och sina ägodelar för Gud och de som gav dem

skydd och hjälpte dem; de är sannerligen som bröder för varandra.”

Suratul Anfaal 8:72

På detta sätt befäste Profeten enigheten mellan muslimerna. Quraysherna var mycket arga att Islam hade införts i Madina och att Profeten utvandrat dit. De samlades för att anfälla muslimerna. Många slag och skärmytslingar inträffade runt om Madina.

Ändringen av Qibla

När ordningen för salaa uppenbarades för första gången, var Baytul Muqaddas i Jerusalem Qibla. Så var det under åren i Makka och under de första 17 månaderna efter Hidjra.

En dag, när Profeten ledde salaa, fick han befallning att ändra Qibla mot Ka'ba efter två rakaater av Dhuhur salaa. Han ändrade genast riktning utan kompass. Masdjid, i vilken befallningen kom, heter **Masdjidul Qiblatayn (Masdjid med två Qibla)**

”Många gånger har vi sett dig vända ansiktet mot himlen. Vi skall se till att du vänder dig mot en qibla som skall behaga dig.

Suratul Baqara 2:144

SLAGET VID BADR

Och sannerligen stod Allah på er sida vid Badr, när ni var svaga, så var noga med er plikt mot Allah så att ni må vara bland de tacksamma. När ni sade till de troende: Räcker det inte för er att er Herre har stött er genom att skicka ner 3000 änglar.

Suratu A'ali Imran 3:122

Slaget vid Badr var det första av Islams stora slag. När Profeten fick veta att en stor handelskaravan under Abu Sufyans ledarskap skulle gå från Makka till Syrien, skickade han ut två män för att inhämta upplysningar om den. De upptäckte att det var en stor karavan, som hela Makkas befolkning deltog i.

Quraysherna hade beslutat att satsa alla sina besparingar och använda vinsten för att köpa vapen, hästar och annan krigsmateriel, som skulle användas mot muslimerna.

Detta var oroande nyheter. Profeten (SAW) lämnade Madina med 313 män, 2 hästar och 70 kameler och marscherade mot karavanstationen Badr.

Quraysherna hade beslagtagit all egendom från de muslimer, som hade lämnat Makka och flyttat till Madina. Profeten beslöt att beslagta hela karavanen som gottgörelse.

Abu Sufyan fruktade ett anfall från muslimerna och skickade en budbärare till Makka för att berätta om sina farhågor. När meddelandet nådde Makka, skickades en

arme på 1000 män, 100 hästar och 700 kameler under Abu Djahls befäl till Badr.

Under tiden tog Abu Sufyan en annan väg tillbaks till Makka och undvek Badr. Så snart han kom tillbaks till Makka, kallade han tillbaks Abu Djahl men Abu Djahl var övermodig och ville själv krossa muslimerna med sin stora arme.

De två arméerna möttes vid Badr den 17 ramadhan år 2 e. H.

Enligt arabisk sed ägde först en envig (en kamp en mot en) rum. De berömda krigarna från quraysherna, Utbah, Shayba och Walid kom och utmanade tre ansarer från Madina. Quraysherna vägrade slåss mot någon av ansarerna. De begärde att få möta sina "likar" och Profeten (SAW) skickade ut Ubayda, Hamza och Imam Ali (AS). De tre "kuffar" dödades och Ubayda sårades. Quraysherna blev förvirrade och började anfälla med hela armen.

Mitt under striden bad Profeten till Allah. Allahs svar finns i Suratul Anfal:

"När du bad om hjälp från din Herre, svarade Han dig. Sannerligen skall jag hjälpa dig med tusen änglar i rad efter rad."

Suratul Anfal 8:9

Fienden blev förskräckt och började dra sig tillbaka. Imam Alis (AS) skicklighet och åsynen av alla de övriga muslimska soldaterna och av så många änglar ingav fruktan i fiendernas hjärtan.

70 kuffar dödades och däribland deras ledare Abu Džahl. Imam Ali (AS) dödade själv 36 kuffar. 14 muslimer blev martyrer.

Muslimerna tog 70 krigsfångar. Fångarna behandlades väl och de blev muslimer. Senare sade fångarna:

”Välsignade vare männen från Madina. De lät oss rida medan de själva gick till fots och de gav oss vete och bröd att äta, när det inte fanns tillräckligt, och själva nöjde de sig med dadlar.”

De rika krigsfångarna fick betala lösenpenning och sattes fria. De övriga fick tillbaks sin frihet mot att undervisa 10 muslimer var i att läsa och skriva.

SLAGET VID UHUD

Quraysh ville hämnas sina döda i slaget vid Badr. De samlade en stor styrka (700 beväpnade män, 3000 soldater på kameler, och ett kavalleri med 200 män och ett kompani fotsoldater) för att anfälla muslimerna. Slaget utkämpades vid Uhud (5 km från Madina) den 7 shawwal år 3 e. H.

Hind, Abu Sufyans hustru, lejde en slav vid namn Washi, och befallde honom att döda antingen Profeten (SAW), Imam Ali (AS) eller Hazrat Hamza (Profetens farbror) för att hämnas sin fars och sin brors död vid Badr. Hazrat Hamza dödades, och hon stympade hans kropp.

Det gick dåligt för soldaterna från Makka och de drog sig tillbaka. Muslimerna, som trodde att kriget redan var vunnit, började samla ihop krigsbytet. Bågskyttarna, som stod vakt vid bergspasset, lämnade också sina poster, trots att de hade stränga order från Profeten (SAW) att inte lämna posterna.

En av kuffar, Khalid bin Walid, såg en öppning i bergspasset bakom muslimerna. Han samlade ihop några av sina män och anföll muslimerna bakifrån. I förvirringen hördes ett rop att Profeten hade dödats. Detta bringade ännu större förvirring bland muslimerna. Abu Bakr, Umar och Uthman flydde upp i bergen.

"När ni sprang er väg utan att se åt någotdera håll, fastän Profeten kallade er tillbaks..."

Suratu A'ali Imran 3:152

"Sannerligen måste de, som sprang sin väg, dagen då de två arméerna möttes (Uhud), ha bringats på fall av Shaytan för sina (syndiga) handlingars skull; men Allah har för- visso förlåtit dem. Han är förlåtande.

Qur'anen -Suratu A'ali Imram 3:152

Imam Ali (AS) fortsatte att försvara Profeten. Då hördes en röst från himlen, som sade: Det finns ingen soldat så modig som Ali, det finns inget svärd som Zulfikar*

* Det var Profeten (SAW) som hade givit svärdet till Imam Ali (AS).

70 Muslimer led martyrdöden. Trots att segern var inom räckhåll för dem, led de ett svårt nederlag. Nederlaget var början till stora svårigheter för muslimerna. Det blev en uppmuntran för judarna och de andra stammarna, som var bosatta utanför Madina, att anfälla muslimerna.

SLAGET VID KHANDAQUE (DIKET) ELLER AHZAB (KOALITIONEN)

Judarna i Madina ogillade att Islams spreds. De hade brutit överenskommelsen att leva i fred med muslimerna och därför hade Profeten drivit bort dem från Madina. Nu slog de sig ihop med quraysherna i Makka och många andra stammar för att kämpa mot muslimerna. Under Abu Sufyans ledarskap marscherade en arme med 10 000 man mot Madina. Detta hände i dhulqa'da år 5 e. H.

När budet att de var på väg, nådde Profeten, rådgjorde han med sina följeslagare. Salman Al-Farsi föreslog att man skulle gräva en vattengrav runt Madina. Fienden hade aldrig sett något liknande. De slog läger utanför staden och väntade mellan 24 och 27 dagar. Några få av quraysherna lyckades ta sig över vattengraven men de dödades. Det var Imam Ali (AS), som dödade de modigaste av dem. Muslimernas matförråd började ta slut. Fienden började bli otålig. Det regnade och det var kallt.

Profeten bad om seger. En storm blåste upp och drog ner fiendens tält. De blev förskräckta. Alla flydde och först av alla att fly var Abu Sufyan. Han var så uppskakad att han försökte rida iväg innan han lösgjort sin kamel.

”O du som är troende, kom ihåg Allahs ynnest mot dig, när en arme kom emot dig och Vi skickade en vind emot dem och andra krafter, som du inte såg. Men Allah ser allt du gör. **Suratul Ahzab 33:9**

TROHETSEDEN VID RIZWAN

Profeten hade beslutat att göra pilgrimsfärden till Ka'ba. Muslimerna hade hela tiden hindrats från att göra det. 1400 muslimer följde med honom. De bar inga andra vapen än sina svärd. De var klädda i ihram och hade med sig 70 kameler som offerdjur. De gick mot Makka, och slog läger 15 km utanför Makka i Hudaibiya. Profeten skickade ett sändebud till Makka för att begära tillstånd att gå in i staden. Quraysherna vägrade, även när Profeten sade att de kom som pilgrimer och inte för att slåss.

Profeten skickade Uthman bin Affan (Abu Sufyans brorson) för att tala med qurayshernas ledare, Abu Sufyan. Han svarade att Profeten kunde göra Hadj ensam, men att de övriga muslimerna inte fick komma in i staden. Profeten vägrade att anta erbjudandet. När Uthman bin Affan inte återvände, fruktade muslimerna, att han var död.

Då sade Profeten att det nu var risk för ett slag. Han bad muslimerna avlägga trohetsed till honom att de skulle stödja honom även med risk för sina egna liv.

De avlade eden under ett akacia träd och händelsen kallas Trohetseden vid Rizwan.

"Sannerligen var Allah tillfreds med de troende när de svor trohetseden till dig under trädet. Han visste vad som fanns i deras hjärtan och så sände Han ner fred till dem och belönade dem med en snar seger.

Suratul Fath 48:18

Kort därefter återvände Uthman välbehållen. Han hade med sig Suhail bin Amr, som quraysherna hade skickat för att lösa tvisten. Muslimerna och quraysherna kom överens om ett fördrag, som de båda undertecknade.

Fördraget i Hudaibiya

1-Muslimerna skulle återvända till Madina utan att göra hadj

2-De skulle få komma året därpå och stanna i högst tre dagar.

3-De skulle inte få ha vapen med sig utom var sitt svärd, som skulle hållas i slidan.

4-Det skulle råda fred mellan muslimerna och quraysherna i 10 år framåt.

5-Om någon makka-bo besökte Madina utan sin stams tillstånd, skulle han skickas tillbaks. Om någon muslim från Madina besökte Makka utan tillstånd skulle han inte tillåtas återvända.

6- Detta fördrag skulle också gälla båda parternas bundsförvanter och vänner.

Efter tre dagar i Hudaibiya återvände muslimerna till Madina. På återfärden uppenbarades Surah Al Fath (Segern). Den förklarade att fördraget var en seger för muslimerna, trots att det verkade gå emot dem. Fördraget innebar en välkommen fred och under de två följande åren blev fler människor muslimer än under de 19 första åren efter tillkännagivandet av profetskapet.

INBJUDAN TILL GRANNSTATERNA

Freden, som nåddes genom fördraget i Hudaibiya, gjorde det möjligt för Profeten att skicka budskap om Islam till länderna, som låg runt omkring Arabien. Brev skickades till Heraculis (den bysantinske kejsaren), Kisra Parviz (kungen av Persien), kungen av Egypten och kungen av Abessinien, härskaren av Yemen och härskaren av Syrien.

Herculis kände sig hedrad av budskapet och svarade med gåvor till Profeten. Kungen av Persien blev rasande och rev sönder brevet. Den syriska härskaren lät döda det muslimska sändebudet. Det blev orsaken till stridigheterna med de kristna och ledde till slagen vid Moota och Tabuk. Kungen av Abessinien blev muslim och lät Djaffar Tayyar och andra muslimer återvända till Madina.

SLAGET VID KHAYBER

"Allah hade lovat er vinster, som ni skulle ta. Han gav det tidigt till er och höll människors händer borta från er så att det skulle vare ett tecken för de troende och visa er till den rätta vägen."

Suratul Fath 48:20

Judarna, som fördrivits från Madina, slogs sig ner i Khayber, 120 km från Madina. De hade byggt 7 starka befästningar (ordet Khayber betyder befästning). Den starkaste befästningen hette Qamus. De gjorde hela tiden upp planer hur de skulle anfälla muslimerna.

Profeten beslöt förekomma dem, innan de tillintetgjorde muslimerna. I mitten av månaden muharrem år 7 e. H. omringade Profeten med 1400 muslimer befästningarna. Inom en månad var alla befästningarna utom Qamus intagna.

Först gav Profeten fanan, som skulle leda striden, till Umar ibn Khattab och sedan till Abu Bakr ibn Abi Qahafa. De återvände båda utan framgång. Då gav Profeten fanan till Imam Ali (AS). Han dödade den modigaste av de judiska soldaterna, som hette Marhab. Sedan slet han bort porten till befästningen så att muslimerna kunde tåga in. Judarna inne i befästningen skrek och ropade på fred. Profeten gick med på att ge dem fred och beskydd på villkor att de betalade hälften av avkastningen på sina jordar i skatt

Samma dag som segern vid Khayber ägde rum, kom muslimerna, som hade utvandrat till Abessinien under ledning av Djaffer Tayyar, tillbaks. För Profeten var det en dag av dubbel glädje.

Fadak

Efter slaget vid Khayber skickade Profeten Imam Ali (AS) till en judisk stam, som var bosatt i Fadak. Utan strid gick de med på samma villkor som judarna i Khayber hade undertecknat. De skulle ge halva avkastningen av sina jordar till Profeten i utbyte mot beskydd. Enligt islamisk lag tillhör land, som erövrats i krig, alla muslimer, medan land, som tas i besittning utan krig, tillhör Profeten. Därför tillhörde Fadak Profeten och han gav det i gåva till sin dotter Sayyida Fatima Zahra (AS)

ERÖVRINGEN AV MAKKA

När hjälp och seger kommer från Allah; och när du ser människor i skaror gå över till Allahs tro. Då skall du lovprisa din Herre och be om Hans förlåtelse. Sannerligen tar Han emot Tawba.

Suratun Nasr 110:2-4

Ett av villkoren i fördraget i Hudaibiya var att det inte skulle förekomma strider mellan muslimerna och quraysherna eller deras allierade. Qurayshernas bundsförvanter bröt överenskommelsen och anföll muslimernas bundsförvanter.

Profeten marscherade med 10 000 man mot Makka och slog läger strax utanför Makka. Nästan utan något motstånd kunde de tåga in i Makka fredagen den 20 ramadhan år 8 e. H. Profeten gick in i Ka'ba och slog sönder alla avgudabilderna. Sedan befallde han Bilal att ropa ut adhan.

"Sanningen har kommit och lögnen är försvunnen. Och sannerligen är lögnen försvunnen.

Suratu Bani Israil 17:81

Därefter höll han en predikan och sedan tillade han:

"Jag skall tala till er som Yusuf talade till sina bröder. Det finns inga förebråelser mot er idag. Gud skall förlåta. Han är den Nådige och den Barmhärtigaste."

SuratuYusuf 12:92

Makka erövrades utan att ett enda hus förstördes och ingen människa skadades. Med Imam Ali (AS) på axlarna rensade Profeten ut alla avgudabilderna från Ka'ba.

Nu började fler och fler människor tro på Islam och Suratun-Nasr uppenbarades. Sändebud skickades till grannstammarna för att kalla dem med fred och god vilja till Islam.

“(O Muhammad) Allah, som befalde dig att följa Qur'anen skall för visso leda dig segrande tillbaks till din födelsestad.

Suratul Qasas 28:85

EID E MUBAHILA

”Till dem som tvistar med dig om Isa, säg, du som har kunskapen: låt oss kalla på våra söner och era söner, våra kvinnor och era kvinnor, oss själva och er själva. Vi skall be tillsammans och nedkalla Allahs förbannelse över varje lögnare.

Suratu A'ali Imran 3:61

När riktiga argument inte uppnår de önskade resultaten, ska man be om Allahs domslut för att skilja det som är rätt från det som är fel. Detta kallas Mubahila.

År 9 e. H. skrev Profeten (SAW) till ledarna för de olika stammarna i världen och kallade dem till Islam.

Ett av breven skrevs till en kristen församling i Nadjran, ett område med 72 byar på gränsen mellan Hidjaz och Yemen. Där fanns en mycket stor kyrka, som de kristna ansåg vara lika betydelsefull som Ka'ba. Den kristna församlingen hade tre ledare, som hette Aqib, Abdul Masih och Abu Harith.

Abu Harith ville att folken skulle gå över till Islam men hans vänner tyckte inte om idén. De beslöt att en grupp kristna ledare skulle bege sig till Madina och diskutera frågan med Profeten (SAW) själv. Sextio av de mest inflytelserika ledarna valdes ut att resa.

De kom till Madina utstyrda i guldringar och sidenkläder. Profeten (SAW) ansåg att det inte ens var passande att besvara deras hälsning. Imam Ali (AS) bad dem komma tillbaks till Profeten (SAW), när de bytt till lite enklare kläder. De gjorde som han sade och blev varmt välkomnade av Profeten (SAW). De fick i bo en del av moskén och där kunde de förrätta sina böner ostörda.

De frågade Profeten (SAW) vad han ansåg om Isa och han sade:

"Han var en människa skapad av Gud och han var profet".

"Har du någonsin sett ett barn födas till världen utan en far?" frågade de kristna ledarna.

Profeten (SAW) svarade med en aya från Qur'anen:

"I Allahs ögon är Isa lik Adam. Han skapade honom av stoft och sedan sade han till honom att vara och han var"

Suratu A'ali Imran 3:59

Om Isa har rätt till titeln Guds son bara därför att han inte hade någon far, förtjänar Adam titeln mer, eftersom han varken hade mor eller far.

De kristna visste inte vad de skulle svara på detta, och de höll fast i sin tro och fortsatte att diskutera. Då uppenbarades en aya i Qur'anen, 3:61, som kallade de kristna till en mubahila där Allahs förbannelse skulle drabba dem som ljög. De kristna antog utmaningen och gick tillbaks till sina rum.

Abu Harith förklarade för dem att om Profeten (SAW) tog med sig krigare och officerare till Mubahilas fält, skulle det betyda att hans anspråk på profetskap var falskt. Men han kom med sina barn och sina kära, skulle det betyda att han var en sann profet.

Nästa dag vid den överenskomna tiden kom Profeten (SAW) till platsen där mubahila skulle äga rum tillsammans med hela sin familj. Han bar Imam Husayn (AS) i armarna, i handen höll han Imam Hasan (AS) och Bibi Fatima (AS) och Imam Ali (AS) följde efter honom. Han sade, när han lyfte händerna i bön, att de skulle säga "Amen" (må så vara).

De kristna iakttog Profeten (SAW) och hans Ahlulbayt gå mot den utvalda platsen. Abu Harith frågade en man från trakten vilka de var som kom tillsammans med Profeten (SAW). Han fick reda på deras namn och hur de var besläktade med Profeten (SAW). Abu Harith sade till sina kamrater: Jag kan se på deras ansikten att om de lyfter händerna och åkallar och ber Gud att det högsta berg flyttas, skulle det genast hända. Vi får inte under några omständigheter inlåta oss i en mubahila med dessa heliga människor. Inte en enda kristen kommer då att finnas kvar levande på jordens yta.

De insåg alla att han hade rätt. De gav upp mubahila. De undertecknade ett fördrag, i vilket befolkningen i Nadjran förband sig att varje år förse den Islamiska regeringen med 2000 klädesplagg. Priset fick inte överstiga 40 dirham per plagg.

SISTA HADJ FÖR ATT TA AVSKED

Ända sedan Profeten Ibrahim (AS) hade byggt den heliga Ka'ba, hade det varit en plats för gudstjänst. Med tiden hade sättet att förrätta bönen urartat genom att främmande och oönskade sedvanor hade införts. Folk dansade runt Ka'ba nakna och de hade satt in avgudabilder.

Även efter att Makka erövrats och avgudabilderna avlägsnats, visste pilgrimerna inte hur de skulle utföra hadjceremonierna på rätt sätt. Därför gjorde Profeten Muhammad (SAW) Hadj år 10 e. H., för att ingen senare skulle vara ovetande om hur det skulle gå till.

Han talade också om var Minas och Arafats gränser gick och tidpunkten när pilgrimerna skulle bege sig till dessa platser.

I dhulqa'da tillkännagav han sin avsikt att åka på hadj det året. Tusentals människor samlades utanför Madina, och väntade på Profeten (SAW)s avresa.

Profeten (SAW) utnämnde Abu Dadjana som sin representant i Madina, och började sin färd mot Makka. Han tog med sig 60 offerdjur.

I Zil Hulyfa, i moskén i Shadjara tog han på sig ihram.

I Arafat, sittande på sin kamel, höll Profeten (SAW) sitt berömda och historiska tal till de tusentals människor, som hade samlats där. Han vände sig till alla de församlade och sammanfattade sin förkunnelse. Han talade åter om Islams alla principer, både de viktiga och de allra viktigaste, så att det inte skulle finnas kvar den minsta tvekan i sinnena. När han hade talat färdigt, bad han middagsbönen och eftermiddagsbönen tillsammans med 100 000 män.

Sedan fullbordade Profeten (SAW) hadj.

Denna hadj brukade kallas Hadjatul Wida (Avskeds hadj). Det var den sista hadj Profeten (SAW) gjorde i sitt liv. Under denna hadj visade han alla detaljerna av ceremonin, så att det senare inte skulle kunna bli någon förvirring.

Torsdagen den 18 dhulhidja år 10 e. H. nådde karavanen, som återvände från hadj, Djohfa. På gränsen finns en damm (Ghadir på arabiska) och därför kallas platsen Ghadir Khum.

Djibrail kom med ett budskap till Profeten (SAW):

"O Profet, uttala det som din Herre har uppenbarat för dig och om du inte gör det, har du inte lämnat Hans budskap och Allah skall skydda dig från människorna; Sannerligen visar Allah inte vägen för dem som inte tror."

Suratul Ma'ida 5:68

EID E-GHADIR

Det var en mycket varm dag; Profeten (SAW) sade att han hade ett budskap från Herren och bad att en talarstol (mimbar) skulle byggas.

En talarstol av sadlar restes hastigt och Bilal ropade ut adhan (böneutropet).

Efter bönen stod Profeten (SAW) upp i talarstolen och höll en predikan: "All ära vare endast Allah. Vi söker Hans hjälp och har förtröstan i Honom. Vi söker skydd hos Honom för våra onda handlingar och skamfulla gärningar. Han är Herren och vid Hans sida finns ingen annan vägvisare. Ingen kan vilseleda den som Han leder.

Jag försäkrar att det inte finns någon annan gud än Allah och att Muhammad är Hans tjänare och budbärare. O människor, jag skall snart få den gudomliga kallelsen och jag skall lämna er. Jag är ansvarig och ni är också ansvariga. Vad är er åsikt om mig?

Nu sade de närvarande högt:

"Vi försäkrar att du har fullgjort ditt uppdrag och gjort ditt yttersta. Må Allah belöna dig för detta."

Profeten (SAW) fortsatte: "Intygat ni att världens Herre är en och att Muhammad är Hans tjänare och budbärare och att det inte finns något tvivel om ett liv i den andra världen?"

"Alla människorna sade:

"Det är rätt och vi intygat det!"

Sedan sade Profeten (SAW):

"O mina följeslagare! Jag lämnar efter mig två värdefulla ting som testamentsgåva till er och det skall visa sig hur ni tar hand om dessa mina testamentsgåvor."

I detta ögonblick reste sig en man upp och sade med hög röst:

"Vad menar du med två värdefulla ting?"

På det svarade Profeten (SAW): " Det ena är Allahs bok och det andra är mina ättlingar och min Ahlulbayt. Allah har sagt att dessa två saker inte får skiljas från varandra. O människor, sätt er inte över Qur'anen och över mina ättlingar och var inte försumliga i ert uppförande mot dem annars skall ni förintas."

I detta ögonblick tog han Imam Ali (AS)s hand och lyfte den så högt att man kunde se bådass armhålor. Han föreställde Imam Ali (AS) för folket och sade:

"Vem har större rätt över de troende än de troende själva?"

De sade alla:

"Allah och Hans Profet vet bäst"

Profeten (SAW) sade:

"Allah är min mawla (mästare) och jag är de troendes mawla och jag har mer förtjänst och mer rättigheter över dem än de själva har."

"O människor! För den jag är mawla, är Ali mawla.

Sedan lyfte han händerna för dua:

" O Allah, älska dem som älskar Ali and var fiende till dem som är Alis fiender. O Allah, hjälp Alis vänner och förödmjuka hans fiender och gör honom till sanningens medelpunkt.

Just då visade sig Djibrail. Han bar på en uppenbarelse:

"Denna dag har jag fullbordat din tro åt dig och jag har fullbordat mina ynnestbevis till dig och valt Islam till din tro.

Suratul Ma'ida 5:3

Därefter läste Profeten (SAW) takbir högt och tillade: "Jag tackar Allah för att han har fullbordat Sin tro och för att Han har fullbordat Sin nåd och för att Han är tillfreds med Ali som ledare och min efterträdare.

Sedan steg Profeten (SAW) ner från talarstolen och sade till Imam Ali (AS): "Gå och sätt dig i tältet så att ledarna och Islams framstående män kan komma och hälsa och lyckönska dig."

De två ledarna Abu Bakr och Umar var de första att lyckönska Imam Ali (AS) och de kallade honom sin mawla.

PROFETENS WAFAT

En månad efter att Profeten (SAW) hade återvänt från sin sista hadj blev han sjuk.

När Profetens hälsa försämrades, blev Sayyida Fatima (AS) mycket ledsen. Profeten (SAW) bad henne att inte vara ledsen och viskade något i hennes öra, som fick henne att le. Senare berättade Sayyida Fatima (AS) att hennes far hade sagt, att hon inte skulle vara ledsen, för hon skulle vara den första att komma till honom i den andra världen.

Tre dagar före sin död bad Profeten (SAW) om papper, penna och bläck. Han ville skriva ner några råd till muslimerna för att de alltid skulle stanna på den rätta vägen.

En av hans följeslagare, Umar, som var närvarande, ville inte ge honom vad han bad om. Han sade att Qur'anen var tillräcklig och att Profeten (SAW) var sjuk och inte visste vad han pratade om. Profeten (SAW) blev arg och skickade iväg honom.

Under de sista ögonblicken av sitt liv, öppnade han ögonen och bad att hans bror skulle tillkallas. Ayisha ropade på sin far Abu Bakr. När Profeten (SAW) såg honom, lade han sig tillbaks på kudden och sade igen att man skulle kalla på hans bror.

Hafsa, en annan av hans hustrur, kallade då på sin far Umar, men samma sak hände.

Ayisha skickade då bud efter Imam Ali (AS), och sade att Profeten (SAW) inte ville träffa någon annan. När Imam Ali (AS) kom, lyfte Profeten (SAW) på sin mantel och täckte honom med den. Sedan lade han huvudet på Imam Ali (AS)s bröst, och talade länge med honom.

Just då knackade det på dörren. Sayyida Fatima (AS) sade till besökaren att komma tillbaks senare eftersom hennes far var mycket sjuk. Men besökaren stod på sig och fortsatte att knocka.

Sayyida Fatima (AS) fick tårar i ögonen, men hennes far sade till henne :

" Fatima, släpp in honom. Det är ingen annan än dödens ängel. Det är bara av respekt för din närvaro, som han ber om tillåtelse att komma in. Annars väntar han inte när han kommer för att hämta en själ".

Strax därefter började tecknen på döden visat sig i Profeten (SAW)s ansikte. Hans sista ord var: " Salaa! Salaa! "

Det var måndagen den 28 safar år 11 e.H. Han var 63 år gammal.

Imam Ali gav honom ghusl och kafan. Han är begravd i Medina, i sitt hus som ligger intill moskén.

SAYYIDA KHADIDJA (AS)

Namn:	Khadidja
Titel:	Tahira (den rena)
Far:	Khuwayled bin Asad
Födelseplats:	Makka
Barn:	Qasim, Abdullah (Titlar: Tahir och Tayyib) och Sayyida Fatima (AS)
Död:	619 e.K. (Amul Huzn- Sorgens år) och begravd i Makka.

Som de flesta i stammen Quraysh i Makka var Sayyida Khadidjas far köpman. Han skickade karavaner till andra städer både sommar och vinter. Hennes mor och far dog båda inom 10 år. Deras förmögenhet delades mellan deras barn och Sayyida Khadidja fick ta över familjens affärsverksamhet. Hon utvidgade den. Vinsten använde hon för att hjälpa de fattiga, de sjuka, de föräldralösa barnen ,de vanföra och änkorna, i Makka.

Hon hade en kusin, som hette Waraqa bin Naufal. Han var en mycket lärd man, som inte dyrkade avgudar. Både Waraqa och Khadidja trodde på en enda Gud.

Trots att araberna på den här tiden såg ner på kvinnor, kallade de henne Tahira - den rena - på grund av hennes utmärkta akhlaq. Hon var också känd som prinsessan av Makka för sin rikedom skull. Många arabiska prinsar och ädlingar ville gifta sig med henne men hon avvisade dem alla. År 595 e. Kr. letade Khadidja efter någon till vilken hon kunde anförtro sin karavan till Syrien. Abu Talib föreslog Profeten. Hon hade hört talas om hans pålitlighet

Och samtyckte till att anställa honom trots att hans erfarenhet av handel inte var stor. Hon skickade med sin slav Maysara som hjälp. Handelskaravanen blev en stor framgång. Khadidja hörde om Profetens skicklighet och goda akhlaq och började beundra honom.

Snart beslöt Sayyida Khadidja och Profeten (SAW) att gifta sig. Abu Talib läste Nikah i Profetens namn och Waraqa läste den i Sayyida Khadidjas namn. Abu Talib betalade mehr för sin brorson och utspisade Makkas invånare i tre dagar. Även Sayyida Khadidja gjorde det. Äktenskapet blev mycket lyckligt. Deras förste son fick namnet Qasim. Den andre var Abdullah. Båda dog i späda ålder. Deras tredje och sista barn var Sayyida Fatima (AS). När Profeten gick för att meditera i grottan Hira på berget Djbalan Noor var det Sayyida Hadidja själv, som kom med mat och andra förnödenheter till honom. Sayyida Khadidja var den första, som antog Islam såsom Profeten (SAW) undervisade.

År 616 e.Kr. bröt quraysherna alla kontakter med Bani Hashim (Profetens familj) och isolerade dem. De tog sin tillflykt till en ravin, som hette Shib e' Abu Talib. Sayyida Khadidja var också där och med sin rikedom, som hon skänkte till Islam, försörjde hon muslimerna under den här tiden. Belägringen varade i tre år. De fick utstå hunger och törst och öknens kyla och hetta. År 619 dog Sayyida Khadidja. När hon dog, fanns ingenting kvar av hennes rikedomar. Abu Talib dog samma år. Profeten har kallat detta år Amul Huzn (Sorgens år).

SAYYIDA FATIMA ZAHRA (AS)

- Födelse:** fredagen den 20 djamadiul akher i Makka (5 år före tillkännagivandet av profetskapet)
- Far:** Muhammad (SAW)
- Mor:** Sayyida Khadidja binte Khuwayled (AS)
- Titlar** Zahra (den strålande), Zakiyya (den rena, den kyska), Radhiyya (den förnöjsamma), Mardhiyyah (den prisade, den välvilliga), Siddiqa (den ärliga), Tahara (den rena, den kyska), Batul, Muhaddisa, Umme Abiha (sin faders mor), Ummul Aimma (de 11 Imamernas mor)
- Shahada:** den 3 jamadi ukhra år 11 e.H. i Madina
- Begravd:** Djannatul Baqi i Madina.

Ordet Fatima betyder att vända bort eller att vänja av med - den som vänder bort sina anhängare från helvetets eld. Sayyida Khadidja (AS) sade att Fatima föddes omgiven av ett strålande ljus. Hon var Profeten (SAW)s och Sayyida Khadidja (AS)s enda dotter.

Under hennes barndom, fördrevs muslimerna från Makka till Shib e Abu Talib. Där levde de under öknens heta sol med nästan ingen mat eller dryck. Tills hon blev tre år gammal såg hon inget annat än den heta öknen och hörde inget annat än muslimernas klagan i öknen.

Redan när hon var mycket liten, tog hon hand om sin mor, som var sjuk. Sayyida Khadidja dog när Fatima bara var 5 år gammal.

Sedan tog hon hand om sin far, som ständigt utsattes för qurayshernas hat. De tyckte inte om att han förkunnade Allahs ord. När han återvände från sina predikningar, täckt av blod och damm, skötte hon om hans sår. Det gav henne titeln Umme Abiha (sin faders mor).

Profeten högakade henne så mycket att han alltid stod upp när hon kom in.

Sayyida Fatima Zahra (AS) är den fulländade förebilden för en muslimsk kvinna. Hennes liv är en förebild för andra kvinnor att efterleva. Hon har visat att hidjab inte hämmar intelligens. Hennes fromhet lyste genom vid alla tillfällen. Hon reciterade Profetens traditioner och var en vägvisare för kvinnorna i Madina. Hon gav bort sin brudklänning till en fattig flicka dagen efter sitt bröllop. Hon var den idealiska hustrun, som aldrig begärde något av sin man.

Suratad- Dahr uppenbarades för att hedra Sayyida Fatima (AS)s hus. Det tal, som hon höll efter Profetens död, vittnar om hennes insikt i sociala och politiska händelseförlopp och djupet av hennes kunskaper.

När Sayyida Fatima (AS) växte upp, ville många förnäma män gifta sig med henne. Profeten sade till henne att han väntade på Allahs befallning.

Allah valde Imam Ali (AS), och Sayyida Fatima (AS) gav sitt samtycke med sin tystnad. Bröllopet ägde rum år 2 e. H. Hon fick fem barn - Hasan (AS), Husayn (AS), Zaynab (AS), Umme Kulthum (AS), och Muhsin (AS).

Hon finns omnämnd vid tre historiskt viktiga tillfällen:

Slaget vid Uhud, där hon skötte om de sårade.

Mubahila, dit hon ledsagade Profeten, Imam Ali (AS) och sina två söner för att möta de kristna från Nadjran den 24 dhulhidja år 9 e. H. Det var Profeten (SAW)s svar på aya 3:58-60 i Qur'anen.

De kristna drog sig tillbaka.

I Profetens moské efter Profeten (SAW)s död. När Abu Bakr tog ifrån henne Fadak (en gåva från Profeten) bestred hon hans rätt att göra det. Hon gjorde det inte av kärlek till marken utan för att säkerställa att en världslig makt i framtiden inte skulle kunna bryta mot Allahs lagar och kalla det för sanning.

Sayyida Fatima (AS) höll en minnesvärd predikan, som visar djupet av hennes kunskaper. Sayyida Fatima (AS) levde bara i 75 dagar efter Profetens död. Imam Ali (AS) byggde ett hus åt henne, där hon brukade sitta och gråta. Huset kallades Baytul Huzn (Sorgens Hus).

Umar (den andre kalifen) hotade att sätta eld på Sayyida Fatima (AS)s hus för att tvinga Imam Ali (AS) att svära trohetsed till Abu Bakr (den förste kalifen). Sayyida Fatima (AS) frågade honom om han verkligen tänkte sätta eld på det hus, där Hasan (AS) och Husayn (AS), som Profeten hade kallat sina söner, befann sig. Då blev Umar arg och sparkade in dörren. Den föll över henne och bröt hennes revben och orsakade Muhsin (AS)s förtidiga födelse och död. Hon gav uttryck för sitt lidande i en vers:
O min fader, Efter din död har jag blivit utsatt för sådana plågor att, om det skett på dagen, hade dagen blivit natt.

Hon dog några veckor senare och begravdes av Imam Ali (AS). Enligt hennes önskan var bara de sanna anhängarna av Islam närvarande.

Hon talade aldrig under hela sitt liv med människor, som förtryckte henne, eller med dem som hade tagit ifrån henne hennes rättigheter.

Hon ligger begravd i Madina. Imam Ali (AS) har behållit gravens plats hemlig.

"Politiska" lärdomar att lära.

Fatima Zahras engagemang i sociala och politiska frågor är ett bevis på att kvinnor inte får vara likgiltiga och passiva åskådare i ett islamiskt samhälle. Fatima (AS)s personlighet med sina många dimensioner, är ett utmärkt exempel på hur en muslimsk kvinna bör vara. I sitt uppförande förkroppsligar hon sina moraliska egenskaper. Fatima (AS) är ett bevis för att en muslimsk kvinna kan behålla sin värdighet och sin renhet som muslim och samtidigt delta i sociala aktiviteter.

IMAM ALI (AS)

Namn: Ali
Titel: Mutadha, Amirul Mu'minin
Kuniyya: Abdul Hasan
Far: Abu Talib (Imran)
Mor: Sayyida Fatima binte Asad
Födelse: den 13 radjab - 23 år före Hidjra till Madina
Shahada: den 21 ramadhan år 40 e. H. i Kufa
Begravd: Nadjaf
Barn: 12 söner och 16 döttrar.

Den 13 radjab, 30 år efter Amul Fil (Elefantens år) gick Fatima binte Asad till Ka'ba för att be att hennes barns födelse skulle avlöpa lyckligt. Hon gick till muren på motsatta sidan av ingången till Ka'ba. Hon lutade sig mot den och bad. Plötsligt sprack väggen (märken finns där än idag) och hon gick in genom väggen. När hon var inne, stängdes sprickan åter. Nyheten om vad som hänt spred sig i Makka. Nycklarna hämtades och man försökte öppna dörrarna, men det gick inte.

Profeten (SAW) var inte i Makka. Tre dagar senare, när han återvände, gick han till Ka'ba och låset gick upp av sig självt. Han tog barnet från Fatima binte Asad. Då öppnade Imam Ali (AS) för första gången ögonen. Imam Ali (AS)s mor hade givit honom namnen Hayder och Asad men Profeten kallade honom Ali (AS). Han sade att namnet var från Allah.

Detta är det enda kända tillfället när ett barn har fötts inne i Ka'ba.

Inte långt efter Imam Ali (AS)s födelse, tog Profeten honom till sig och fostrade honom som sin egen son. Profeten (SAW) gav honom mat, tvättade honom och klädde honom. Senare sade Imam:

"Jag var ännu ett litet barn, när Profeten tog mig från mina föräldrar. Jag brukade klamra mig fast vid honom. Varje dag lyste en ny sida av hans personlighet fram, som jag genast tyckte om och följde som en befallning."

Vid ett möte (Da'wat Dhul 'Ashira), kallade Profeten på sina släktingar och sade att de skulle ansluta sig till Islam. Han sade att den som blev muslim skulle bli hans efterträdare. Han frågade tre gånger och varje gång var det bara Imam Ali (AS) som sade ja. Då utropade Profeten (SAW) Imam Ali (AS) till sin efterträdare. Från den dagen hjälpte han Profeten (SAW) med hans uppgift.

DE TRE SKEDENA I IMAM ALI (AS)S LIV

- 1 skedet: från barndomen till Profeten (SAW)s död
- 2 skedet: från Profetens död till hans eget maktövertagande.
- 3.skedet: kalifatet till martyrskapet

Första skedet:

23 år av kamp för att införa det islamiska systemet.

Imam Ali (AS) var Profetens närmaste medarbetare och trogna följeslagare. Han var hjälten på alla slagfält, och segrarna vanns genom Imam Ali (AS)s tro, mod och beredskap att dö martyrdöden.

De mest framträdande dragen hos Imam Ali (AS) under denna tid, var hans mod och tapperhet och beredskap att offra sig själv och hans helhjärtade tro på Profeten (SAW) och Islam.

Andra skedet

25 år av kamp för att bevara enheten inom Islam.

Efter Profeten (SAW)s död kom Abu Sufyan till Imam Ali (AS) och sade att Imam (AS) hade rätt till kalifatet. Om Imam ville, skulle Abu Sufyan fylla Madinas gator med soldater. Imam Ali (AS) svarade att han ansåg att Ummas enhet var viktigare. En studie av detta skede av historien visar att en muslim måste kämpa för Ummas enhet och offra andra intressen.

Tredje skedet

5 år av kamp för att uppnå social rättvisa

I månaden dhulhidjah år 35 e. H. var muslimerna trötta på alla oförrätterna, som de tidigare kaliferna gjort sig skyldiga till och uppmanade Imam Ali (AS) att anta ämbetet som kalif. De svor trohetsed till Imam Ali (AS).

Imam ägnade hela sin tid som kalif åt att införa social rättvisa och utrota klasssystemet, som de tidigare kaliferna försökt införa. Han mötte hårt motstånd och led till slut martyrdöden i månaden ramadhan år 40 e. H.

Martyrskapet

” I morgon skall ni se tillbaks på min tid och mina innersta tankar skall avslöjas för er. Ni skall känna igen mig, när jag har lämnat min plats och någon annan har tagit den.”

Imam Ali (AS)

Efter slaget vid Nahrwan hade en del av de återstående fienderna, Kharidjiterna, tagit sin tillflykt till Makka.

Vilka är Kharidjiterna?

Det är de, som anser att alla troende har samma ställning och att ingen får ha makt över någon annan. Deras trosbekännelse är ”Laa Hukm Illa Allah” (inget domslut utom endast Allahs). De ansåg att det inte skulle finnas någon ledare (Imam eller Kalif) och att trohetsed aldrig skulle sväras till någon mänsklig varelse.

De uppträdde efter slaget vid Siffin, när de anklagade Imam Ali (AS) för att ha gett efter för människors domslut och att ha givit fienden (Muawiya) en möjlighet att hämta sig. Imam Ali (AS) påpekade för dem att det var de som hade syndat. Det var de, som hade vägrat fortsätta att kämpa mot Muawiya, när de såg Qur’aner på spjutspetsarna. Han hade inte haft något annat val än att kalla tillbaks Malike Ashtar, som var nära en fullständig seger. Dessutom var det de själva, som hade tvingat Imam att gå med på att en skiljedomare tillkallades. Till detta erkände de sig skyldiga och sade att de ångrade sig och att han också borde ångra sig. Imam sade att han för sin del inte hade begått någon synd.

Kharidjiterna, som hade flytt till Makka, ville hämnas sina döda i slaget vid Nahrwan och gjorde upp planer att mörda Imam Ali (AS), Muawiya och Amr bin A'as.

De tre modigaste av dem anmälde sig frivilligt:

- 1- Abdur Rahman bin Muldjim, för att döda Imam Ali (AS)
- 2- Burk bin Abdullah, för att döda Muawiya.
- 3- Amr bin Bakr, för att döda Amr bin A'as

De valde fredagen den 19 ramadhan år 40 e. H. för sina illdåd. De svor att de skulle utföra sina uppdrag eller dö.

Burk bin Abdullah anlände till Damaskus på den utsatta dagen och lyckades sticka ner Muawiya men hans svärd slant och Muawiya blev bara sårad. Burq greps.

Amr bin Bakr for till Egypten för att döda Amr bin A'as. Den dagen kom inte Amr till moskén utan skickade sin ställföreträdare att leda bönen. Ställföreträdaren dödades. Även Amr bin Bakr dödades.

Abdur Rahman bin Muldjim kom som planerat till Kufa. Han förälskade sig i en kvinna, som hette Qutuam och som hatade Imam Ali (AS). Både hennes far och hennes bror hade dödats av Imam. Hon var mycket vacker och gick med på att gifta sig med Abdur Rahman på tre villkor:

- 1- att hon skulle få 3000 dirham
- 2- att hon skulle få en slav och en slavinna
- 3- att hon skulle få Imam Ali (AS)s huvud.

Fastän Abdur Rahman redan hade kommit till Kufa med avsikt att döda Imam Ali (AS), ökade detta hans beslutsamhet. Qutuam bad två män från sin stam att hjälpa Abdur Rahman.

Imam höll just på att läsa den första rakaaten av Salatul Fadjr i Masdjid e Kufa. När han reste sig från sadja, träffades han i huvudet av Muldjim med ett förgiftat svärd. Såret blev mycket djupt. I förvirringen, som uppstod, började Muldjim springa. När Imam avslutat den andra sudjud, bad han Imam Hasan (AS) att avsluta bönen. Han uttalade orden: "Fuztu Birabbil Ka'ba" (Vid Ka'bas Herre har jag lyckats!).

Mördaren greps och fördes inför Imam Ali (AS). När Imam såg med vilka rep han var bunden, befallde han att man skulle lossa på dem. Han befallde också att muslimerna skulle behandla honom på ett människovärdigt sätt. När Ibn Muldjim hörde det, började han gråta och Imam sade till honom: "Det är för sent att ångra sig nu. Var jag en dålig Imam eller en orättfärdig härskare?"

Han befallde att ibn Muldjim skulle behandlas rättvist.

Imam bars till sitt hus och när han såg det klara dagsljuset sade han: "O dag, du kan vittna att under Alis livstid, har du aldrig gått upp och funnit mig sovande."

Han dog av sina skador två dagar senare den 21 ramadhan år 40 e. H.

Han begravdes i Nadjaf av Imam Hasan (AS) och Imam Husayn (AS).

IMAM HASAN (AS)

Namn	Hasan (Shabbar)
Föräldrar:	Imam Ali (AS) och Sayyida Fatima (AS)
Kuniyya:	Abu Muhammad
Titel:	Al-Mudjtaba (den Utvalde)
Födelse:	den 15 ramadhan år 3 e. H. i Madinatul Munawara
Shahid:	den 7 safar år 50 e. H. i Madinatul Munawara, förgiftad av hustrun, Djo'da binte Ash'ath
Begravd:	Djannatul Baqi

Han föddes tisdagen den 15 ramadhan år 3 e. H. Det var Profeten (SAW), som gav honom namnet Hasan, som Allah hade valt och meddelat genom Djibrail. Profeten sade till Imam Ali (AS):

"O Ali, du är för mig vad Harun var för Musa. Profeten Harun hade två söner, som hette Shabbar och Shabbir. Shabbar betyder Hasan på arabiska."

Han var Profeten (SAW)s första barnbarn. När Hasan föddes, log Profeten så mycket att alla hans tänder syntes. Det var ett av de sällsynta tillfällena, när han var helt och hållet lycklig.

På den sjunde dagen förrättades Aqiqa. Det var den första Aqiqa i Islam. Profeten ställde till med en fest för hela Madinas befolkning. Många krig för Islam utkämpades under det året, som Imam Hasan föddes och en atmosfär av djihad rådde, när han öppnade ögonen.

Han fick en traumatisk barndom. Han upplevde

orättvisorna mot föräldrarna. (Dörren, som föll över Sayyida Fatima (AS) och som ledde till Muhsin (AS)s död. Han upplevde också att Fadak togs ifrån dem och hur Imam Ali (AS) med en snara runt halsen drogs genom Madinas gator. Motståndarna gjorde allt för att provocera Imam Ali (AS) att dra sitt svärd. Kaliferna ville ha en ursäkt att döda honom.

Åldersskillnaden mellan Imam Hasan (AS) och Imam Husayn (AS) var bara ett år. De växte upp sida vid sida och uppfostrades efter samma principer och för samma mål. Imam Hasan (AS) såg i sin ungdom ständiga försök att ta ifrån fadern hans rättigheter. De, som kände Imam Ali (AS), skickades iväg till Rom, Palestina eller Iran för att kriga. Stora ansträngningar gjordes för att det inte skulle finnas någon kvar i Madina, som kände till hans tapperhet och hans rättigheter.

Man skapade hjältar av män som Khalid bin Walid för att svepa in Imam Ali (AS)s hjältedåd i dunkel. I slaget vid Yamama dödades 17 män, som alla hade deltagit i slaget vid Badr. Det fanns bland dem även män som hade lärt sig hela Qur'anen utantill. (Hafize Qur'an)

När Imam Ali (AS) blev kalif år 34 e. H. utkämpades slagen vid Djamal, Siffin och Nahrwan. Imam Hasan (AS) var fanbärare i alla dessa slag och han spelade en viktig roll för segern. Före slaget vid Siffin var Basras befolkning motståndare till Imam Ali (AS). Imam Ali (AS) skickade Imam Hasan (AS) till Basra och inom några få dagar hade en stor del av befolkningen gått över på Imam Ali (AS)s sida. På vägen tillbaks skrev Imam Ali (AS) ett

Brev till Imam Hasan (AS) och hans liv blev en återspeglning av faderns förmaningar. (se brev nr 31 i Nahdjul Balagha)

Den 21 ramadhan år 40 e. H., led Imam Ali (AS) martyrdöden. Imam Hasan (AS) och Imam Husayn (AS) begravde honom. Sedan gick de raka vägen till Masjid e Kufa, innan de begav sig hem. Här höll Imam Hasan (AS) sin första predikan efter faderns död. Abdullah bin Abbas stod upp och svor trohetsed. Efter honom skyndade alla de närvarande fram och svor trohetsed.

Men när Imam bad dem delta i djihad, lämnade de honom och föredrog Muawiyas löften om rikedom. De skrev säckvis med brev till Muawiya. De skrev att Imam ville att de skulle ut i krig och om Muawiya ville, skulle de överlämna Imam till honom. Muawiya skickade alla breven till Imam så att han själv skulle få se dem (det var 4 eller 5 kamellaster fulla)

Muawiya var också upptagen med att rusta en arme. Med 60 000 man han tågade mot Irak. Imam blev tvungen att förbereda sig för krig, men mycket få ville ta värvning hos honom. En del föll för frestelsen att ta mutor från Muawiya. Den 21 ramadhan hade 40 000 män svurit trohetsed, men fyra månader senare fanns bara ungefär 12 män kvar. Muawiya förklarade oavhängighet. När Imam såg sina så kallade anhängares "färg", höll han en predikan där han säger att de, som bytt sida och gått över till Muawiya skulle ångra det och att deras böner till Allah aldrig skulle bli hörda. Muawiya föreslog att de skulle sluta ett fördrag men det var Imam, som dikterade

villkoren. Det fanns ingen möjlighet till kompromiss i frågan om kalifatet eller imamatet, eftersom de var instiftade av Allah.

Fredsfördraget

Detta är ett fördrag mellan Muawiya, son till Abu Sufyan och Hasan, son till Ali (AS).

1- Muawiya skall handla i enlighet med Qur'anen och den Helige Profetens sunna.

2- Alla muslimer i det muslimska riket - Syrien, Irak, Hedjaz, Yemen och Egypten skall leva i fred med varandra och beviljas amnesti och vara fria från förföljelse.

3- Han skall inte utnämna någon efterträdare.

4- Imam Ali (AS)s vänner, följeslagare och anhängare skall få skydd och tillåtas leva i fred.

5- Muawiya skall inte på något sätt besvära, skada, hota eller planera (i hemlighet eller på annat sätt) komplotter mot Imam Hasan (AS) eller mot Imam Husayn (AS)

6- Muawiya skall inte uttala "lanat" (förbannelser) över Imam Ali (AS) i qunoot, i Djumua bönen eller vid andra tillfällen.

Muawiya gick med på alla villkoren utom det sjätte. När Imam Hasan (AS) insåg hur envis han var gick han med på att "lanat" (förbannelser) inte fick uttalas i Imam Hasan (AS)s och Imam Husayn (AS)s närvaro. Muawiya gav sitt hedersord till Imam Hasan (AS) att han skulle respektera villkoren. Så fort han kom tillbaka till Sham förklarade han: "Jag behöver inte respektera något av detta,. Jag skall göra som jag vill."

Fredsfördragets fördelar

Genom fredsfördraget fick Imam Hasan (AS) tid att göra tabligh. Imam Hasan (AS) förändrade den hatfulla inställningen till Imam Ali (AS), som Muawiya hade skapat. Under de 10 åren av "fred" lyckades han göra ogjort vad Muawiya och hans företrädare hade åstadkommit under 50 år, då de uppviglade människorna mot Imam Ali (AS). Skolmåltider hade bara serverats till dem som uttalade lanat över Ali (AS) och hans familj. Resultatet av hans ansträngningar visade sig, när fångarna från Karbala fördes genom gatorna i Kufa och Sham. Människorna vägrade öppna sina dörrar för soldaterna. De vägrade att ge dem mat och dryck och ibland slogs de även mot soldaterna.

Imam Hasan (AS) använde tiden med att förbereda sina anhängare för kamp på Imam Husayn (AS)s sida. Hans ansträngningar fick resultat. Han skapade en djama'at av människor, som stod endast till Imam Husayn (AS)s förfogande. (Den tolfte Imamen väntar fortfarande på sådana hjälpare). Fördraget avslöjade också Muawiyas "kufr". Han förbannade Imam Ali (AS) och hans familj, trots att Profeten hade sagt: "Den som förbannar Ali (AS), förbannar mig. Den som förbannar mig har bekänt sig till "kufr." Detta innebär att Muawiya öppet bekände sig till "kufr".

Ahlu Sunna wal Djama'a

En hel grupp av dem, som sade att de var opartiska, gick över till Muawiya den 25 rabiul awwel år 41 e. H. Muawiya kallade det året sanatul djama'a. Alla de som svor tro och

lydnad till Muawiya kallades "Ahlus Sunnah Wal Djama'a". Under de följande 9 åren försökte Muawiya förgifta Imam flera gånger. Han lyckades den nionde gången genom att skicka förgiftade druvor till Imams hustru, Djoda. Han hade lovat henne rikedomar och en av sina söner i äktenskap.

Djoda hällde giftet i Imams vatten på natten. Han blev shahid 3 eller 4 dagar senare. Det var den 7 safar år 50 e. H. Imam Hasans önskan var att bli begravd nära Profeten. Imam Husayn (AS) och Abdullah bin Abbas, Abdullah bin Dja'fer och Muhammad-e-Hanafiya var närvarande vid begravningen. Då begravningståget gick till Profetens Moské, sade Marwan bin Hakim till Ayisha, som kom ridande på en mulåsa, att hon borde protestera mot att Imam begravdes i Profetens Moské. Abdullah bin Abbas sade till henne: "Du, som har kommit på en mulåsa och en kamel (slaget vid Djamal) och nästa skall bli en elefant. Ditt är en niondel av en åttondel.* Hur kan du begära allt?" Hon tillät inte att begravningen ägde rum och kistan besköts med pilar. Imam Husayn tog hem kroppen igen. Han tog bort pilarna och gav ghusl och kafan en gång till. Imam Hasan (AS) begravdes i Djannatul Baqi nära sin farmor Fatima binte Asad.

- en kvinna ärver $\frac{1}{8}$ av $\frac{2}{3}$ av sin mans kvarlåtenskap. Ayisha var en av 9 hustrur och därför ärvde hon $\frac{1}{9}$ av $\frac{1}{8}$

• .

IMAM HUSAYN (AS)

- Titlar:** Ash-Shahid, Syyedush Shuhada
(martyrernas ledare)
- Födelse:** 3 sha'ban år 4 e. H. i Madina
- Far:** Imam Ali (AS)
- Mor:** Sayyida Fatima (AS)
- Martyrdöden:** 'Ashuradagen (10 muharram) år 61 e. H. i
Karbala

Imam Husayn (AS), Imam Ali (AS)s och Sayyida Fatima (AS)s andra son, föddes år 4 e. H. Efter sin äldre brors martyrdöd efterträdde han honom.

Imam Husayn (AS) var Imam i 10 år. Det var till största delen under Muawiyas regeringstid, utom de 6 sista månaderna, då Yazid regerade.

Imam levde under mycket svåra förhållanden och under ständig förföljelse. Det berodde i första hand på att de religiösa lagarna och föreskrifterna hade förlorat mycket av sin vikt och sitt inflytande. För det andra hade Muawiya inte skytt några medel att åsidosätta och avlägsna Profetens familj.

Muawiya ville också stärka grunden för sin sons framtida kungarike. En stor grupp muslimer var emot honom, eftersom de ansåg att han var en man utan principer och skrupler. För att kuva allt motstånd använde Muawiya mycket grymma metoder. Han dog år 60 e. H. och efterträddes av sin son Yazid.

Det var gammal arabisk sed att svära trohetsed vid viktiga tillfällen som vid byte av ledare. Att bryta en trohetsed ansågs vara ett brott.

Under sin livstid hade Muawiya bett kända män svära trohetsed till Yazid men han ålade aldrig Imam Husayn att göra det. Han hade särskilt sagt till Yazid i sitt testamente att om Imam Husayn vägrade att svära trohetsed, skulle han inte bekymra sig för det. Han visste vilka önskade följder ett framtvingande kunde få.

Men Yazid brydde sig inte om sin fars råd. Så fort han kom till makten befallde han guvernören i Madina att antingen avkräva Imam Husayn (AS) trohetsed eller att skicka hans huvud till Damaskus.

Guvernören i Madina talade om detta för Imam Husayn i enrum. Imam ansåg att frågan var så viktig för Umma att den borde avgöras offentligt i masjid, men av guvernörens svar förstod Imam att det inte skulle vara möjligt. För att undvika blodsutgjutelse i Madina, flyttade Imam med sin familj till Makka. Detta var i början av shaban år 60 e. H. Imam blev kvar i Makka i nästan 4 månader.

Nyheten spred sig i den islamiska världen. En flod av brev strömmade in, särskilt från staden Kufa i Irak, som bjöd Imam att komma dit och bilda regering.

Imam stannade kvar i Makka till dhulhidja, när muslimer från hela världen skulle komma till Makka för att göra Hadj. Imam förstod att en del av Yazids anhängare inte hade kommit till Makka som vanliga Hadji utan med uppdrag att döda honom.

Han beslöt att bege sig till Irak utan att avsluta Hadj-ceremonin. På frågan om orsaken till denna mystiska avfärd, svarade Imam att han i år skulle göra Hadj i Karbalas öken och att han inte skulle offra djur utan sig själv och sin familj och sina vänner.

Han höll ett kort tal till en stor skara människor. Han sade att han skulle bege sig till Irak och att han skulle dö som martyr. Han uppmanade människorna att förena sig med honom för att nå målet, som är att offra sina liv på Allahs väg.

Imam Husayn (AS) var fast besluten att inte svära trohetsed till Yazid och han var helt medveten om att han skulle dödas. På vägen till Kufa nådde honom budet att befolkningen i Kufa efter påtryckningar och hot från Yazids män, inte stödde hans sändebud, Muslim ibn Aqil. En del av dem hade tagit värvning i Yazids arme. Ett stort antal soldater hade intagit staden och mycket stränga undantagslagar hade införts. Fiendens soldater väntade på Imam. Muslim ibn Aqil och hans två söner hade lidit martyrdöden. Ungefär 60 km från Kufa, i en öken, som kallades Karbala, omringades Imam och hans anhängare av Yazids arme. Vattentillförseln skars av och armén hade utökats till att omfatta 30 000 fullt rustade soldater. Fienden hade för avsikt att börja kriget på kvällen före den 9 muharram. Imam bad om uppskov till nästa morgon för att kunna förrätta ibada för den natten.

Ungefär 30 av fiendens soldater gick över till Imam. Bland dem fanns Hurr, som var en av generalerna i Yazids arme. Den 10 muharram år 61 e. H. (680 e.Kr.) började kriget. Den dagen kämpade de från tidiga morgon till det sista andetaget. Alla Imams släktingar och anhängare dog martyrdöden.

När Imam var ensam kvar, såg han att hans 6 månaders gamla barn höll på att dö av törst. Han tog det lilla barnet, Ali Abdullah Al Asgher, till fienden och bad om lite vatten. Imam hade inte talat färdigt, förrän det lilla barnets törst släcktes av en dödligt förgiftad pil från fienden, som naglade fast barnets hals vid faderns arm.

Imam gick ut på slagfältet och fortsatte hela tiden att göra amr bil ma'rif. Han påminde dem om att de inte bara var muslimer utan även fria människor. Hans meningar föll för döva öron. Han fortsatte att kämpa länge och dog till slut martyrdöden. När Yazids arme hade dödat Imam Husayn (AS), högg de av hans huvud och satte det på en lans.

Yazids arme brände sedan ner tälten. De stal kvinnornas och barnens ägodelar, även deras hidjab. De högg huvudena från martyrernas kroppar och lät dem ligga i den heta ökensanden utan att begrava dem. Martyrernas huvuden togs först till Kufa och sedan till Damaskus tillsammans med kvinnorna, barnen och Imam Ali Zaynul Abidin (AS). Händelsen i Karabla spelade en stor roll för det umayyadiska kungadömet fall, även om dess effekt blev fördröjd. De direkta följderna var revolter och blodiga krig, vilka fortsatte under 12 år.

IMAM ALI ZAYNUL ABIDIN (AS)

Titlar: Zaynul Abidin, Sadjjad, Syyedus Saadjedin.
Födelse: 5 sha'ban år 38 e. H. i Madina
Mor: Sayyida Shahrbanu
Far: Imam Husayn (AS)
Shahid: den 25 muharram år 95 e. H.
Begravd: Djannatul Baqi i Madina.

Hans mor Sayyida Shahrbanu dog 10 dagar efter Imam Ali Zaynul Abidin (AS)s födelse.

Imam var 22 år gammal, när tragedin i Karbala ägde rum. Han slogs i kedjor och ett halsband med inåtvända spikar sattes runt hans hals. Han togs tillfånga tillsammans med kvinnorna och barnen. De visades upp på gatorna i alla städer mellan Karbala och Kufa och Damaskus (Sham).

Grymheterna hindrade inte Imam från att säga sanningen. Hans berömda predikan i centralmoskén i Damaskus inför Yazid är ett bevis på hans mod. Det enda sättet för Yazid att hejda Imam från att säga mer, var att be muezzin att ropa ut adhan och sedan sätta alla fångarna i fängelse. Men efter Imams predikan, utbröt upplopp i Damaskus och det ledde till att Imam släpptes från fängelset efter ett år. Det första Imam gjorde när han blev fri, var att anordna en madjlis för Imam Husayn (AS)

Innan de återvände till Madina besökte de martyrernas gravar i Karbala.

Imam fortsatte att predika Allahs budskap.

Han spred det islamiska budskapet på tre sätt.

Genom andakt

Hans förmåga till innerlig andakt gav honom titeln Zaynul Abidin och Sadjjad. Hans koncentration var sådan att han inte ens ryckte till, när han en gång blev biten av en orm, medan han bad. Varje gång han stod upp för wudhu, blev han blek i ansiktet och sade skakande: "Vet du inför vem jag kommer att stå?"

Genom Sahifa e Sadjadiyya

Det kallas också Zabur e Ahlulbayt. Det är en bok med dua, som Imam har skrivit och som svarar på alla teologiska och etiska frågor.

Genom Madjlis e Husayn

Han höll det islamiska budskapet levande genom att ständigt påminna människorna om Muhammad (SAW)s värderingar och ideal, som hans far hade gått i döden för. När Walid ärvde tronen i Damaskus, förgiftade han Imam. I sitt testamente tog Imam med ett råd, som han hade fått av Imam Husayn (AS). "Förtryck aldrig den, som bara har Allah att lyssna på hans eller hennes klagan."

Han är begravd i Djannatul Baqi.

IMAM MUHAMMAD AL-BAQIR (AS)

Namn: Muhammad bin Ali (AS)
Titel: Baqir, Shakir, Haadi
Kuniyya: Abu Dja'fer
Far: Imam Ali Zaynul Abidin (AS)
Mor: Fatima binte Hasan - den andre Imamen
(Umme Abdullah)
Födelse: den 1 radjab år 57 e. H. (677 e Kr.) i Madina
Shahid: den 7 dhulhidjah år 114 e. H. i Madina
Begravd: Djanatul Baqi

Han är den ende Imamen, som är släkt med både Imam Ali (AS) och Sayyida Fatima Zahra (AS) på både sin fars och sin mors sida. Hans far, Imam Zaynul Abidin (AS), var deras sonson och hans mor Fatima deras sondotter.

Imam Al-Baqir (AS) var närvarande på Ashura dagen i Karbala. Han var tre år gammal. Han blev också tillfångatagen tillsammans med sin far, kvinnorna och barnen och förd till Sham (Damaskus). De satt fängslade i ett helt år.

Under hans tid som Imam, hotades Islam från flera håll.

1- Med erövringen av Iran och Rom kom nya filosofiska idéer till Arabien. De enkelt sinnade araberna missförstod dem och blev förvirrade. De införde nymodigheter enligt kiyaas. Det betyder att de försökte använda sin egen tankeförmåga när de ställdes inför nya frågor och problem (masail). Ordet Kiyaas betyder analogi eller motsvarighet.

2 - Kaliferna var upptagna med att sträva efter mer makt och att "plundra " nya länder och de var inte intresserade av att fler människor blev muslimer.

Djizya, en skatt som betalades av icke muslimer, skulle då inte längre fylla deras skattekistor. Islam regerade från Marrakesh till Mongoliet.

3 - Imam levde under en tid, då härskarna påstod att de var Profeten (SAW)s representanter men i sitt uppförande var de helt oislamiska.

4 - Imam Muhammad Baqir (AS)s huvuduppgift och viktigaste budskap var att sprida kunskap. Han uppmuntrade sina anhängare att sträva efter muslimska egenskaper och att vinnlägga sig om hög moral - akhlaq och att gå ut i världen. Det var den bästa tabligh. En gång sade han till sin vän Djbir bin Yazid Al Djufi: "det finns ingen Shia utan taqwa och lydnad till Allah." Det betyder att man inte får kalla sig Shia, om man inte har dessa två egenskaper.

När Umar bin Abdul Aziz blev kalif år 99 e. H. kallade han till sig Imam och bad honom om råd.

Imam gav honom tre råd:

1- Fira aldrig något med ett övermått av lycka, så att du glömmer "halal" och "haram".

2- Förlora aldrig dig själv i ilska så att du glömmer "halal" och "haram".

3- Ta aldrig ifrån någon hans egendom.

När Umar bin Abdul Aziz hörde det tredje rådet, gav han tillbaka trädgården Fadak, som Abu Bakr hade stulit från Sayyida Fatima Zahra (AS), till Muhammad Al-Baqir (AS).

Hans rådgivare försökte hindra honom men han lyssnade inte på dem. Det var Umar bin Abdul Aziz, som avskaffade bruket att uttala förbannelser över Imam Ali (AS) i moskéerna.

Under den här tiden uppmuntrades inte omvändelse till Islam och kaliferna var upptagna med världsliga ting. De hade ingen moral och var orättfärdiga. Imam Muhammad Al -Baqir (AS)s person var ljuset, som höll det islamiska budskapet levande

Det var han, som samlade in Profetens och imamernas yttranden i böcker. Dessa ligger till grund för Fiqh lagarna såsom vi känner dem idag.

År 114 e. H. kom Hisham bin Abdul Malik överens med Zaid bin Hasan (Imams farbror) att skicka en förgiftad sadel till Imam som gåva. Imam förgiftades och blev shahid efter tre dagars sjukdom. Hans son Dja'fer As-Sadiq begravde honom i Djannatul Baqi nära Imam Hasan (AS).

IMAM DJA'FER AS-SADIQ (AS)

- Namn: Dja'fer (ordet Dja'fer betyder flod och enligt traditionen är det namnet på en flod i paradiset.)
- Födelse: Madina - den 17 rabiul awwal år 82 e. H.
- Titlar: Faazil (den utmärkte), Tahir (den rene), Qaim (den ståndaktige), Sabir (den tålmodige), Musaddiq, Kashiful Haqaiq (den som uppenbarar underverk), och är mest känd som Sadiq (den sannfärdige).
- Kuniyya : Abu Abdullah.
- Far: Imam Muhammad Al-Baqir (AS)
- Mor: Fatima (Umme Farwa)
- Shahid: förgiftad av Mansur Dawaniqi. (den 25 shawwal år148 e. H.)
- Begravd: Djannatul Baqi i Madina.

Han föddes i den tidiga gryningen fredagen den 17 rabiul awwal år 82 e. H. Han har samma födelsedag som Profeten (SAW). Han bodde hos sin farfar Imam Zainul Abidin (AS) tills han blev 13 år gammal. Den fjärde Imamen fostrade honom och vakade över hans uppfostran, medan han var i påverkbar ålder. Efter den fjärde Imamen död uppfostrades han av sin far (den femte Imamen) och bodde hos honom tills han blev 32 år gammal.

Dynastin Banu Ummaya var vid makten, när han föddes. Det var Abdul Malik ibn Marwans sista dagar vid makten. Imam Dja'fer As-Sadiq hann uppleva 10 kungar (kalifer)

av Umayyadernas ätt. Han såg slutet på Banu Umayyas makt och Banu Abbas makttillträde. Alla kaliferna av Banu Umayyas dynasti var emot Ahlulbayt utom Umar ibn Abdul Aziz, som avskaffade bruket att uttala lanat (förbannelse) över Imam Ali (AS) i masjid. Slutet av Banu Umayyas tid vid makten utmärktes av tortyr, stridigheter och beskattning. Människorna hade fått nog. Det fanns Shia, som höjde sina röster och sade att de ville ha en kalif ur Profetens släkt. Medan Banu Umayya och Banu Abbas stred mot varandra, ägnade de inte så mycket uppmärksamhet åt vad Imam gjorde. (Banu Abbas låtsades att de stred för Ahlulbayt - med en svart flagga - men när de väl kom till makten, dödade de alla, som sade att de var Hashimiter.) Under den här tiden började Imam öppna madrasa, där minst 4000 studenter från hela världen samlades för att höra honom.

Imam undervisade i många ämnen: *Fiqh, Tafsir, Hadith, Medicin, Kemi, Djafr* (beräkningar för att förutsäga framtiden), Kalam (ungefär teologi).

Bland hans studenter fanns många framstående personer såsom Djabir bin Hayyan (känd som Geber - kemins fader). Det fanns också många "Imamer " från Sunni skolorna av Fiqh såsom Abu Hanifa (Noman ibn Sabit - hanifernas Imam), Malik ibn Anas (malikernas Imam), Ibrahim bin Saad Zahri (lärare till Ahmed bin Hambal - hambaliternas Imam), Saad bin Muslim Awii (lärare till Shafiernas Imam)

Under hans tid som Imam splittrades muslimerna i olika grupperingar.

När kaliferna märkte att många människor vände sig till Imam Dja'fer As-Sadiq (AS) för vägledning utnämnde de Abu Hanifa och Malik bin Anas till imamer i Kufa och Madina. De skapade på detta sätt ett politiskt imamat. Människor fick betalt för att ställa frågor (masail) till Abu Hanifa och Malik bin Anas men de bötfälldes om de vände sig till den sjätte Imamen. Trots det fortsatte människorna att komma till Imam Dja'fer As-Sadiq (AS). Abu Hanifa var alltid oense med Imam. Det finns en välkänd hadith, där Imam frågar Abu Hanifa: "Vad är bäst? Att be salaa eller att fasta? Vad är värst, äktenskapsbrott eller mord?" Både Abu Hanifa och Malik bin Anas lade till och tog bort från den rätta läran, enligt sitt eget sätt att tänka. Imam ställdes inför många förfalskningar och mycket tvedräkt.

Under Imam Dja'fer As-Sadiq (AS)s tid som Imam påverkades Arabien av grekiska filosofers arbeten och Imam införde Ilmul Kalam (teologi) och senare Hadith i undervisningen. Vi har fler hadith (traditioner) än någon annan skola. Vi har fyra böcker hadith huvudsakligen sammanställda av Imam Sadiq (AS) (Abu Abdullah). Han skapade utbildningar för muhaddith (de som reciterar Hadith). Djabir Djo'fi, Muhammad bin Muslim och Aban bin Taghlab var kända muhaddith. De färdigutbildade skickades ut som missionärer. Vi kallas Dja'feri - de som följer Imam Dja'fer As-Sadiq (AS)s fiqh.

Mansur Dawaniqi skickade förgiftade druvor till guvernören i Madina, Muhammad bin Sulayman, och befallde honom att förgifta Imam Dja'fer As-Sadiq (AS). Imam dödades. Detta inträffade år 148 e. H. Han begravdes i Djannatul Baqi i Madina av sin son, den sjunde Imamen Musa Al-Kadhim (AS).

Sheikh Mufid berättar att Imam hade 10 barn - Ismail, Abdullah, Umm-e-Farwa, den sjunde Imamen Musa Al-Kadhim (AS), Ishaq, Muhammad, Abbas, Ali, Asma och Fatima.

Ismail

Han var Imams äldste son. När han dog (medan Imam ännu levde) i en by som hette Uraiz utanför Madina, lät Imam föra hans döda kropp till Madina. Han lät avtäcka den döde sonens ansikte tre gånger så att alla skulle vara helt säkra på att han var död. Trots det har en sekt uppstått, som tror att Ismail blev Imam efter Dja'fer As-Sadiq (AS). Det är dagens Aghakhanis och Bohras.

IMAM MUSA AL-KADHIM (AS)

- Namn: Musa bin Dja'fer
Titlar: Al-Kadhim, Faqih, Alim, Abdus-Salih—den dygdige slaven, Babul Hawaidj.
Kuniyya: Abu Ibrahim.
Far: Imam Dja'fer Sadiq (AS)
- Mor: Hamida Al-Barbariya.
Födelse: den 7 safar år 128 e. H. i Abwa (mellan Makka och Madina)
Shahidd: den 25 radjab år 183 e. H. i Bagdad.
Begravd: Kadhmain.

Imam Musa Al-Kadhim (AS) föddes i Abwa, som ligger mellan Makka och Madina. Profeten Muhammad (SAW)s mor ligger begravd där. Imam föddes, när hans föräldrar var på hemväg från Makka. Genast efter sin födelse gjorde han sidja och läste Kalima och bar vittnesbörd om alla Imamers, även sitt eget, imamat.

Han är en av de imamer, vars underverk som barn, har blivit mycket omtalade. Imam Dja'fer As-Sadiq pekade* flera gånger ut Imam Musa Al Kadhim som sin efterträdare. Han visste om att det efter hans död skulle finnas människor, som skulle ha en annan uppfattning.

*Ismailiterna säger att Ismail, som var Imam Dja'fer Sadiq (AS)s äldste son men som dog under hans livstid, var den sjunde imamen. En annan av den sjätte Imams söner, Abdullah, gjorde också anspråk på imamatet

Imam Dja'fer As-Sadiq (AS) hade utnämnt gode män. När han hade dött martyrdöden, förgiftad av härskaren Mansur Dawanaqi, befallde samme Mansur guvernören i Madina att halshugga alla gode männen. Guvernören, som hette Sulayman, skrev tillbaks och sade att den sjätte Imam hade utnämnt fem gode män och att han, Mansur, var den förste av dem. Sulayman själv var den andre och de övriga var av Abdullah, Umme Hamida och Imam Musa (AS). Mansur blev tyst.

Efter den sjätte Imams död, stödde Mansur ismailiternas sekt, trots att han visste att Ismail hade dött 20 år tidigare. Samtidigt gjorde Imams andre son anspråk på imamaget, men han dog efter 17 dagar.

Mansur var upptagen med att bygga Bagdad. Han fortsatte att utsätta Ahlulbayts anhängare för tortyr och mord. Under en tid lämnade han Imam Musa (AS) i fred och Imam kunde undervisa det sanna Islam.

När Mansur dog, kom hans son Mahdi till makten år 158 e. H. Han utsatte familjen Ahlulbayt och dess anhängare för ännu värre grymheter. Imam Musa (AS) uppmanade sina anhängare att utöva taqiyya. Det innebär att man inte visar sin tro öppet. Mahdi kallade Imam till Bagdad, fängslade honom men släppte honom efter en tid.

Mahdi efterträddes av sonen Musa, som tog titeln Hadi. Han regerade i bara 15 månader och grymheterna fortsatte.

Efter Hadis död kom hans bror Harun Rashid till makten. Det var han, som införde backgammon, schack och musik i den islamiska kulturen. Alla dessa saker är haram.

Imam Musa (AS)s brorson, Muhammad bin Ismail berättade för Harun om Imams popularitet och att khums samlades in.

Harun blev rasande och ville bevisa sitt släktskap med Profeten. Han gick till Profetens grav och tilltalade Profeten som farbror. Imam Musa (AS), som var närvarande, tilltalade då Profeten som farfar.

Sedan ställde Imam en fråga till Harun. Skulle han ge sin dotter som hustru till Profeten, om Profeten kom och bad om hennes hand.

Harun svarade: "ja". Imam svarade: "det är det som är skillnaden mellan oss. Min dotter skulle vara haram för Profeten (mahram)".

Harun lät arresteras Imam medan han bad i Profetens moské. Han slogs i bojor och skickades till Basra med en karavan. En liknande karavan skickades till Bagdad för att lura Imams anhängare. Imam sattes i fängelse med Isa bin Dja'fer som vakt. Efter ett år skrev Isa till Harun och sade att han inte kunde hålla Imam fängslad längre. Han såg bara fromhet och rättskaffenhet hos honom.

Harun lät föra Imam till Bagdad under bevakning av Fadhil bin Rabi. Han blev också snart anhängare till Imam. Fängelserna var så små att det inte gick att stå rakt upp. Maten bestod av en mugg hett vatten och två bitar torrt bröd om dagen, men Imam förlorade inte tålamodet.

Harun lejde mördare för att döda Imam. När de såg Imam, började de gråta och vägrade döda honom, trots att de hade fått betalt för att göra det. Till slut flyttade Harun Imam till ett fängelse, där han bevakades av Sindi

bin Shahak, som var en mycket grym man. De sista 19 åren av sitt liv satt Imam i fängelse.

Shia spred sig ut över hela världen från Arabien till Iran, Indien och ännu längre bort. På så sätt spreds Islam och detta bidrog till den åttonde Imams popularitet.

Trots att familjen Ahlulbayt och dess anhängare misshandlades och mördades, undervisade Imam Allahs sanna ord. Genom sin karaktär och sin fromhet visade han betydelsen av tabligh och han levde upp till den sjätte Imams hadith:

" Vinnlägg dig om sanna muslimska egenskaper och det skall sprida Islam."

År 183 e. H. lät Sind döda Imam med förgiftade druvor. En annan tradition säger att Imam rullades in i en matta och kvävdes, sedan man trampat på honom. Hans kropp lämnades* på en bro i Bagdad och det kungjordes att alla skulle komma och titta på honom.

*Detta var ett trick för att provocera Shia att komma ut och avslöja sig.

När Harun Rashids bror Sulayman hörde detta, blev han mycket arg och ordnade en begravning för honom på en av qurayshernas begravningsplatser, som låg utanför Bagdad. Den åttonde Imam gav honom ghusl och kafan. Snart hade en hel stad, som fick namnet Kadhmain (de två Kadhim) växt upp omkring Imams grav. Även den nionde Imamen begravdes där. Han hade 19 söner och 18 döttrar. Den mest berömde av hans söner är Imam Ali Ar-Ridha (AS) och den mest berömda av hans döttrar är Fatima Kubra, som blev känd som Masuma Qum. Hon ligger begravd i Qum.

IMAM ALI AR-RIDHA (AS)

Namn:	Ali bin Musa
Titlar:	Ar-Ridha, Zamin-e- Thamin, Gharibul Ghuraba, Alim e Ale Muhammad.
Kuniyya:	Abul Hasan
Födelse:	den 11 dhulqa'ada år 114 e.H.
Mor:	Sayyida Nadjma eller Ummulbanin
Far:	Imam Musa Al-Kadhim (AS)
Shahid:	den 29 safar år 203 e.H. (förgiftad av Mamun Rashid)
Begravd:	i Mashhad i Iran

Imam Ali Ar-Ridha (AS) föddes en månad efter sin farfars martyrdöd. Han föddes under Harun Rashids regering. Imam spelade en viktig roll för muslimernas fostran och utbildning. Genom sitt eget uppförande satte han upp ideal för uppfostran. Han upplevde en kort period av Harun Rashids regering. Det var Harun Rashid, som hade mördat hans far. Harun Rashid försökte även mörda Imam Ali Ar-Ridha (AS) men misslyckades. Efter Haruns död stred hans söner, Amin och Mamun, om makten. Mamun segrade och Amin dödades.

I enlighet med en tradition, som Muawiya hade infört, måste Mamun utse sin efterträdare så snart han kom till makten. Mamun kallade Imam till Marw, som var hans huvudstad. Han skickade en budbärare till Madina, som skulle föra Imam till honom. Han angav i detalj vilken väg de skulle ta och skickade ut en säkerhetsstyrka.

Han hade inte valt den vanliga vägen, utefter vilken det fanns en stor Shia - befolkning. På vägen besökte de en stad, som hette Nishapur. Där ville både lärda och vanliga människor att Imam skulle berätta en hadith för dem. Imam berättade följande hadith, som är känd som guldkedjans hadith:

"Min far Musa Al-Kadhim berättade för mig något han hört från sin far, Dja'fer As-Sadiq, som hört det från sin far, Muhammad Al-Baqir, som hört det från sin far, Ali Zaynul Abidin, som hört det från sin far, Karbalas martyrer, som hört det från sin far, Ali ibn Abu Talib, som sade." Min älskade, och mina ögons glädje, Guds budbärare (SAW) berättade för mig en gång att Djibrail hade sagt till honom från Herren " Kalima med orden La ilaha illallah är Min fästning; var och en, som uttalar det skall få komma in i Min fästning; och var och en som har kommit in i Min fästning behöver inte frukta Mitt straff."

Det fanns tjugo tusen människor närvarande, som alla skrev ner denna hadith.

Människorna började läsa Kalima och Imam lyfte upp handen och fortsatte:

"Ja, kalima är Allahs fästning. Det skall ge er sann trygghet men bara på ett villkor och det är att ni lyder och följer oss - de heliga Imamerna av den heliga Profeten (SAW)s släkt."

När Imam kom till Marw, tvingade Mamun honom att bli arvtagare (att bli

Varför ville Mamun att Imam skulle vara arvtagare.

1- för att tillfredsställa Shia befolkningen i Khurasan och de omgivande områdena. På så sätt skulle invånarna där lättare acceptera Mamun.

2- för att undvika strider med andra grupper såsom Alawiterna, som hotade Abbasiderna med ständiga uppror.

Mamun firade högtidligt att Imam gått med på att vara arvtagare. Imam höll bara ett kort tal. Efter att ha prisat Allah sade han: "Ni har en skyldighet mot oss, som Profeten har utnämnt, och vi har också en skyldighet mot er; om ni fullgör er plikt mot oss, skall vi vara förpliktigade att fullfölja vår plikt mot er."

Mamun lät prägla ett mynt med Imam Ar-Ridhas namn på. Men Imam visste att detta inte skulle bli långvarigt.

Snart höll Mamun Imam under ständig bevakning. Imam utnyttjade sin ställning att sprida Islams sanna budskap. Tusentals människor besökte Mamuns hov och Imam gjorde starkt intryck på dem. Hans ahadith skrevs ner av många. Mamun tyckte om lärda diskussioner och bjöd lärda män från Grekland, Italien, Indien och många andra länder att komma till hans hov och diskutera med Imam. En dag hade Mamun med sig en judisk lärde man för att diskutera med Imam. Den lärde mannen frågade honom: Hur kan du tro på att Muhammad är Guds profet, när han inte utförde några underverk?

Imam svarade:

" Allahs största underverk är det mänskliga förståndet. Det gör det möjligt att tänka ut idéer och dra slutsatser. Islam vänder sig till människans förstånd. Vi måste tro på Gud med vårt förstånd och inte genom underverk".

Efter detta svar hade den lärde inte mycket att säga.

Imam uppmuntrade bestämt att hålla Imam Husayn (AS)s minne levande.

Mamun var aldrig uppriktig i sitt uppförande mot Imam. Det störde Mamun att Imams popularitet växte, särskilt efter att Mamun en gång, när han var sjuk, begärde att Imam skulle leda Eid bönen. Han såg hur, redan innan Imam hade nått fram till moskén, folk kantade gatorna och läste takbir och det verkade som om även Marws murar gjorde det. Han blev tvungen att be Imam att återvända hem den dagen utan att leda bönen.

Det finns flera olika berättelser om hur Imam Ali Ar-Ridha (AS) dödades av Mamun

En av dem säger att Imam tyckte om druvor och att Mamun gav honom förgiftade druvor. Imam blev sjuk och dog två dagar senare den 29 safar år 203 e. H. Han dog i Toos i en by, som hette Sanabad. Mamun lät gräva en grav för Imam bredvid sin far Haruns grav. Medan man höll på att gräva, berättade han att Imam hade sagt till honom att vatten och fiskar skulle visa sig under graven. Precis som Imam hade sagt, visade sig en vattenkälla med fiskar så fort graven var färdiggrävd. Sedan försvann den. Imam är begravd på en plats, som idag heter Mashhad i Iran.

IMAM MUHAMMAD AT-TAQI (AS)

Namn: Muhammad bin Ali
Titlar: At-Taqi, Al-Djawad.
Kuniyya: Abu Dja'fer
Far: Imam Ali Ridha (AS)
Mor: Sayyida Sabika (hon är också känd som Khaizarun)
Födelse: den 3 radjab år 195 e. H. i Madina.
Shahid: den 29 dhulqa'da år 220 e. H. i Baghdad.
Begravd: Kadhaim

Föräldrar och födelse

Han var Imam Ali Ar-Ridha (AS)s ende son. Muhammad At-Taqi föddes när hans far var 45 år gammal. Ända tills dess hade Imam Ali Ridha ständigt hånats för att han inte hade några barn. När den nionde Imam föddes, blev en bror till Imam Ali Ar-Ridha (AS) arg därför att han nu skulle gå miste om arvet efter Imam. I sin avundsjuka spred han ut ryktet att Imam Ali Ar-Ridha inte var fadern. Till slut bevisade en person, som kunde avgöra faderskap att han hade fel. Lagg märke till att en liknade anklagelse riktades mot Mary Copt om Ibrahim under Profetens livstid.

Den nionde Imam var 5 år gammal, när hans far kallades till Baghdad av Mamun Rashid för att bli "tronföljare". Han blev Imam, när han var 9 år gammal.

Mamun Rashid hade märkt att alla härskarna före honom hade kämpat mot och förtryckt imamerna men att deras

planer hade gått om intet. Därför beslöt han i stället att muta imamerna. Han hade gjort ett försök genom att göra den åttonde Imam till sin arvtagare och ge honom makt och rikedom. Det hade misslyckats.

Nu försökte han igen med den nionde imamen genom att erbjuda honom makt och rikedom. Han trodde att han skulle kunna påverka honom eftersom han ju var så mycket yngre. Hans huvudsakliga avsikt var att se till att den tolfte Imamen (som han visste skulle bringa rättvisa till världen) skulle vara en ättling till honom. Hans avsikt var att ge sin dotter, Ummul Fadhl, till Imam som hustru.

Mamun kallade den unge Imam till Baghdad från Madina, och erbjöd honom dotterns hand. Detta gjorde hans släkt, Banu Abbas, upprörda. För att bevisa för dem hur överlägsen alla andra, trots sin ungdom, Imam var, anordnade han ett möte mellan Imam och Yahya bin Athham, som var den mest lärde mannen på den tiden. Det var ett viktigt tillfälle och 900 lärda män var närvarande. I sitt samtal med Yahya visade Imam sin överlägsenhet ifråga om kunskaper och mod. Banu Abbas erkände sig besegrade och Mamun tog tillfället i akt att ge sin dotters hand till Imam. Imam läste sin egen Nikah (dess khutba används än idag) med en mehr på 500 dirham. Imam skrev ett brev till Mamun, där han säger att han också skall ge en mehr ur Aakhiras rikedom till Ummul Fadhil. Det var i form av 10 dua, med vilkas hjälp man kan uppfylla alla hadjat (önskningar) (en kedja av berättare fram till Profeten- Djibrail -Allah*). För det fick han titeln Al-Djawad (den givmilde)

Dessa dua har hittats i Mafatuhul Djinan (på sidan 447 i marginalen)

Imam bodde ett år i Baghdad med Ummul Fadhl. Hon var mycket olydig mot Imam. När hon upptäckte att han hade en till hustru (från Ammar-e- Yasirs släkt), och att hustrun hade barn och att ett av barnen var Imam Ali An-Naqi (AS), blev hon svartsjuk och arg. Hon förstod att hennes fars plan gått om intet. Hon beklagade sig hos sin far. Han insåg också att hans plan, som var att se till att den tolfte Imamen var hans avkomma, hade misslyckats. Han blev rasande. I sitt raseri, drack han för mycket och gick till den nionde Imams hus och överföll Imam med ett svärd. Både Ummul Fadhl och en tjänare såg anfallet och trodde att Imam var död. När Mamun vaknade nästa morgon, insåg han vilka följer överfallet skulle få. Medan han satt och funderade på hur han skulle göra sig av med Imams kropp, såg han Imam framför sig, välbehållen och utan en skråma. Han blev förvirrad. Imam visade honom en amulett, som kallades Hirze Djawad och berättade att den kom från hans farmor Sayyida Fatima Zahra (AS) och att den skyddade bäraren från allt utom dödens ängel. Mamun bad att få den och Imam gav den till honom.

Nu blev Mamun rädd och försökte en annan taktik. Han försökte locka Imam på avvägar genom att skicka vackra flickor och spelmän till honom. När han förstod att ingenting skulle påverka honom, lät han honom återvända till Madina.

Imam använde tiden till att utarbete masail i Taqlid och Idjtihad, som förberedelse för den tolfte Imamen. Han

visste att både den tionde och den elfte Imamen skulle tillbringa största delen av sina liv i fängelse.

Ummul Fadhl beklagade sig ständigt i sina brev till sin far om Imam. Men Mamun skickade tillbaka hennes brev.

Mamun dog år 218 e. H. och efterträddes av sin bror, Mo'tasam Billah, som öppet förkunnade att Shia inte var muslimer. Han sade att det var wadjib för alla att förfölja och döda Shia och förstöra deras egendom. De skulle inte ställas inför rätta.

Nu började Ummul Fadhl beklaga sig för sin farbror, som kände sympati för henne. Mo'tassem kallade Imam till Baghdad. Han bad honom avgöra vilken bestraffning en tjuv skulle ha. Imam sade att bara fingrarna fick skäras av, eftersom handflatorna tillhörde Allah (det står skrivet i Qur'anen är det wadjib att handflatorna vidrör marken). Detta domslut gick emot de övriga Ulema och det stärkte Shias position. De övriga Ulema klagade hos Mo'tassem.

Med uppmuntran både från Ulema och Ummul Fadhl, skickade Mo'tassem gift, som Ummul Fadhl hällde i Imams dryck och gav till honom. Imam blev shahid den 29 dhulqa'ada 25 år gammal och är begravd nära sin farfar in Kadhmain (den tionde Imam gav honom ghusl och kafan)

Det var Imam Muhammad At-Taqi (AS), som utarbetade och skrev böcker om masail i Idjtihad och Taqlid, vilket var viktigt för att förbereda de troende för den tolfte Imamens ghaibat.

IMAM ALI AN-NAQI (AS)

- Namn: Ali
Titlar: An-Naqi, Al -Hadi.
Kuniyya: Abul Hasan
Födelse: fredagen den 15 dhuhidjah år 212 e. H. i Surba (en förstad till Madina)
Far: Imam Muhammad At-Taqi (AS)
Mor: Sayyida Sumana
Shahid: den 3 radjab år 254 e. H. i Samarra 42 år gammal, förgiftad av Mu'taz
Begravd: i sitt hus i Samarra.

Han blev Imam, när han var åtta år gammal. Kalifen skrev till guvernören i Madina och befallde honom att skicka den unge Imam till en man, som hette Djunaydi, som skulle undervisa honom. Kalifen hotade Madinas guvernör att hela Madinas befolkning skulle förintas, om han inte gjorde det. Djunaydi var en mycket känd poet på den tiden. Han 80 år gammal. Han var känd för sina antipatier mot Ahlulbayt. Kalifen ansåg att på det här sättet, skulle allt som Imam gjorde eller sade kunna tillskrivas Djunaydi. Man skulle kunna säga att Imam hade lärt sig det av Djunaydi. På en fråga om Imams framsteg svarade Djunaydi:

"Jag är studenten och han är läraren. Nu vet jag vad kunskap är. Allt jag säger, har Imam lärt mig."

Kalifens plan misslyckades även den här gången.

Under en tid lämnade kalifen Imam i fred och frihet. Han var upptagen med sina egna angelägenheter.

Han försökte driva bort iranierna från makten och med hjälp av turkarna upprätta sin makt i Samarra.

Imam använde tiden för att öppna madrasa. Stämningen i Profetens moské var åter som den hade varit under den sjätte Imam, Dja'fer As-Sadiq (AS)s tid. Imam Ali An-Naqi (AS)s tid som Imam varade längre än någon annan imams med undantag för den tolfte Imam. Han var Imam i 34 år och tiden kan delas in i två perioder - 17 år i frihet och 17 år under arrest.

År 234 e. H. kom den grymmaste av alla Abbasiderna till makten - Mutawakkil. Han styrde med grymhet, mord, plundring och terror. Särskilt utsatta var Ahlulbayts anhängare. Mutawakkil beslöt att Imam Husayn (AS)s grav skulle förstöras. Han ville flytta Imams kropp och bränna den men han lyckades inte i sitt uppsåt. Han försökte också släppa vatten över graven så att inte ett enda spår av graven skulle finnas kvar men inte heller det lyckades. Han befalldes att alla de, som besökte Karbala skulle få sina fingrar avhuggna. Detta avskräckte inte besökarna, inte ens när han befalldes att både deras händer och fötter skulle huggas av. Sedan befalldes han att om en medlem av en familj besökte Karbala, skulle en annan familjemedlem dödas. Imam fortsatte att uppmana Shia att besöka Karbala. När Mutawakkil såg att allt hade misslyckats och att ingenting kunde avskräcka dem från att besöka Karbala, förbjöd han besöken helt och hållet. Mutawakkil kallade Imam till Samarra under förevändning att han älskade och vördade honom. Imam var väl medveten om Mutawakkils avsikter men såg det som ett utmärkt tillfälle att visa turkarna vad sann Islam var. När

han kom till Samarra, blev de turkiska spionerna, som hade skickats tillsammans med Imam, förvånade över Imams kunskaper i turkiska, trots att han aldrig tidigare hade besökt turkarna.

Det här var ett tillfälle för Imam att förbereda muminin i Samarra för Ghaibat. Imam inkvarterades i ett värdshus för tiggare, utfattiga och brottslingar. Sedan flyttades han från värdshuset och sattes i fängsligt förvar först hos en ond man, som hette Zarraqui (men som gjorde bättring och blev ev ivrig anhängare av Imam) och därefter hos en annan man, som hette Seyyid.

Mutawakkil kände till vilka framgångar Imam hade haft i Medina under de 14 år han hade undervisat där.

Då Mutawakkil förstod att det inte fanns något sätt, på vilket han kunde förödmjuka Imam, meddelade han att Imam skulle komma till Samarra. Men han presenterade honom som Ibnur Ridha (den åttonde Imams son) och utsatte honom för olika slag av obehag vid hovet. Han satte vinglas i hans hand, bad honom sjunga och tvingade honom att springa framför Mutawakkils vagn.

Imam Hasan Al Askery (AS), som då bara var 5 år gammal, hölls också i husarrest men skild från sin far. Mutawakkil ville inte att den tolfte Imamen skulle födas.

Medan han satt i husarrest, bad Imam Ali An-Naqi (AS) att Sayyida Nargis skulle komma till Samarra, och att hans syster Sayyida Hakima, som var en lärd kvinna, skulle undervisa henne i fiqh

Imam tillbringade sitt liv med att underlätta den tolfte Imams förestående Ghaibat.

Mutawakkil dödades av sin egen son, som inte kunde uthärda faderns uppförande.

Efter Mutawakkils död, efterträddes han av sonen Muntasir. Han avskaffade förbudet att besöka Karbala.

Hans regering liknade inte faderns tyranni, men han var bara 6 månader vid makten och dog bara 25 år gammal.

Efter honom kom Musta'an Billah (Ahmed bin Mo'tasam), och sedan Mo'taz Billah, som fortsatte grymheterna mot Imam och hans anhängare.

Mo'taz lät ett sändebud förgifta Imam. Han dog martyrdöden den 3 radjab

254 e. H.

Bara Imam Hasan Askery (AS) var närvarande när han dog. Han gav sin far ghusl och kafan och grät bittert.

Enligt traditionen hade Imam 5 barn.

Imam Hasan Al Askery (AS), Husayn, Muhammad (kallad Syed Muhammad - graven finns nära Balads grav), Dja'fer och Aliya.

IMAM HASAN AL - ASKERY (AS)

Namn:	Hasan
Titel:	Al Askery
Kuniyya:	Abu Muhammad
Far:	Imam Ali An-Naqi (AS)
Mor:	Sayyida Sulail (eller Hudaitha)
Födelse:	den 10 rabiul akher år 232 e. H. i Madina.
Shahid:	den 8 rabiul awwal år 260 e. H. i Samarra
Begravd:	Samarra

När han föddes, sade hans far att Profeten (SAW) hade befallt att hans namn skulle vara Hasan. Det var så allmänt känt att den siste Imams far skulle heta Hasan att man tidigare hade letat efter den tolfte imamen bland Imam Hasan Al Mudjtaba (AS)s söner.

Hans mor var Sulail (eller Hudaitha), som var den tionde Imams slavinna. Imam hade frigivit henne och tagit henne till hustru.

Den tionde Imam sade om henne att hon var fri från all last och orenhet och att hon var en av de rättfärdiga. Innan den elfte Imam led martyrdöden lämnade han över alla Imamats uppdrag till henne.

Ahmed Bin Ishaq berättar att, när han hörde om den tionde Imamens död, han begav sig till Samarra och frågade efter den elfte Imamen. Han fick reda på att Imam hölls fängslad av Mo'taz Billah. Han lyckades muta några vakter och kunde besöka Imam en natt. Han beskrev fängelset som en tunnel under kalifens hus. Det

var så litet att han varken kunde sträcka ut benen eller stå rakt upp.

Ahmed säger att han grät när han såg under vilka förhållanden Imam satt fängslad. Hans föda bestod av ett glas vatten och en torr brödbit om dagen.

Han hölls fängslad därför att alla härskarna visste att rättvisa skulle komma med den tolfte Imamen. De ville förhindra att något barn föddes till den elfte Imamen.

Medan han satt fängslad, bad han sina anhängare samla in masail för Fiqh. Han avslutade de masail, som saknade kapitel. Han införde Taqlid som institution och manade människor att följa lärda män, Muttaqi, och de rättfärdiga. Eftersom han satt fängslad och det var mycket svårt att träffa honom, samlades Khums in genom hans representant Abu-Dja'fer Uthman bin Said, som senare skulle bli den tolfte Imams representant.

En gång rådde det mycket svår torka i Samarra. En kristen präst kom. Så snart han hade lyft händerna, började regn falla från himlen. Muslimerna började vackla i sin tro. Kalifen Mo'taz började bli orolig att han inte skulle ha någon att regera över, om alla lämnade Islam.

Han befallde att den elfte Imamen skulle hämtas från fängelset. Han sade att det var fara för Imams förfäders tro. Imam bad honom kalla samman hela befolkningen utanför Samarra och att även den kristne prästen skulle närvara. Han sade åt den kristne prästen att be om regn. När han lyfte sina händer till bön, började det regna. Då sade Imam att ta ifrån honom allt han hade i händerna och att han sedan skulle be om regn igen. Den här gången kom det inget regn. Imam förklarade att det som prästen

hade hållit i handen var en bit ben från en profet, som hade förmågan att framkalla regn så fort den hölls under bar himmel.

Sedan bad Imam om regn och det började regna. Människorna, som såg underverket, ville alla besöka Imam och frågade var han bodde. Imam pekade på kalifen och sade att de skulle fråga honom.

Nu kunde inte Mo'taz åter sätta Imam i fängelse och sade att Imam bodde i huset, som den tionde Imam hade bott i.

Sayyida Nargis var där och det året föddes den tolfte Imam.

Imam var fri i 13 månader och sedan arresterades han på nytt.

Under de sex år, som hans Imamat varade, gjordes flera försök att döda honom.

Den 1 rabiul awwal 260 e. H, lät Mo'tamad förgifta honom i fängelset och skickade sedan hem honom.

Imam var mycket sjuk och hade svåra smärtor i 8 dagar. Den 8 rabiul awwal bad han sin son, den tolfte Imam, att hämta lite vatten och sedan lämna honom ensam. Han led martyrdöden samma dag och den tolfte Imam gav honom ghusl och kafan.

Begravningsbönen leddes av den tolfte Imam, som många Shia då såg för första gången. Ett stort antal människor deltog i begravningen. Han är begravd i Samarra.

IMAM MUHAMMAD AL MAHDI (AS)

Den som dör utan att känna sin tids Imam, dör en död i Djahiliya - en tid av okunnighet.

Profeten Muhammad (SAW)

- Namn: Muhammad bin Hasan
Titlar: Al Mahdi (Den som är på den rätta vägen)
Al-Hudjat (Allahs Tecken)
Al-Muntazar (Den som väntar på Allahs befallning)
Al-Muntazir (Den som är väntad)
Sahebuz Zaman (Vår Tids Herre)
Al-Qaim (den Närvarande)
Kuniyya: Abul Qasim
Födelse: fredagen den 15 sha'ban år 255 e. H. i Samarra i Irak
Mor: Sayyida Nardjis
Far: Imam Hasan Al-Askery (AS)

Hans födelse

Sayyida Hakima, som var syster till vår tionde Imam, berättar att hon gick till sin brorsons (den elfte Imamen) hus för iftar den 14 sha'ban år 255 e. H. Den elfte Imamen bad henne stanna, då hans son snart skulle födas. Det syntes inte på Sayyida Nardjis att hon var havande. Den elfte Imamen bad Sayyida Hakima recitera Suratul Qadr för Sayyida Nardjis. Vid tiden för fadje den 15 sha'ban hörde Sayyida Hakima att någon läste suran

inne i Sayyida Nardjis mage. Den elfte Imamen sade till henne att födelsen skulle ske mycket snart.

Så snart den tolfte Imamen var född gjorde han sidjda och tillkännagav att Allah var en och att Profeten Muhammad (SAW) var hans budbärare.

Han läste också den femte ayan från Suratul-Qasas:

"Och vi ämnar skänka vår ynnest till de svaga i landet och göra dem till Imamer (ledare) och göra dem till arvingar."

På hans högra hand var aya 82 från Suratu Bani Israil skriven:

"Sanningen har kommit och lögnen (är något som av naturen) håller på att försvinna".

Den elfte Imamen berättade bara för några få av sina mest betrodda och några få av sina husslavar om sin sons födelse.

En av slavinnorna, som hette Nasima, berättar att hon gick för att se det lilla spädbarnet, som var Imam. Hon hälsade på honom med salaam och han besvarade hennes hälsning.

Sedan nös hon, och Imam sade:

"Yarhamakillah- det är en nåd från Allah och den gör dig oemottaglig för döden i tre dagar".

GHAIBAT

Ghaibat e Sughra 260-329 e. H.

Ghaibat e Kubra 329

Varför Ghaibat?

Imam As-Sadiq (AS): förhindra att bli dödad.

Ishaq bin Yakub säger att den tolfte Imamen sade att alla Imamer hade levt under tyranniska härskare.

Vår tolfte Imam lever i det fördolda för att kunna resa sig med vapen i hand utan att behöva lyda någon.

Muhammad Yaqub Al-Kulayni sade att Ghaibat är ett prövning, som Allah har skickat för att pröva hur stark vår tro på Imam är.

Om han skall förbli i Ghaibat, vad är det då för mening med att han finns?

Tron skapar hopp och hoppet ger de undertryckta styrka. Det avskräcker oss från att begå orättfärdigheter, eftersom vi ständigt är medvetna om Imams närvaro.

Varför stå fast vid 12? Varför fortsatte inte Imamtet?

Den som skall rena jorden från all ondska och orättvisa, måste vara född nära det tidiga Islam och föra med sig det tidiga Islams ursprungliga ideal. Man måste se alla omvälvningar i världen från den synvinkeln. Hans egen erfarenhet av det förgångna gör honom orädd för de tillsynes oövervinnliga stormakterna, hur stora de än är.

Varför Ghaibat e Sughra?

Det är för att vänja Shia vid att ta kontakt med lärda män istället för med Imam själv. Det började under den tionde Imam, som levde under nästan oavbruten husarrest i Samarra och har sedan fortsatt.

GHAIBAT E- SUGHRA

260 -329 e. H.

Detta var den mindre fördoldheten, då Imam utnämnde sina representanter (naiber, safirer och andra)

Det fanns 4 representanter:

1 Uthman bin Said (AR)

2 Muhammad bin Uthman (AR)

3 Husayn bin Rawh (AR)

4 Ali bin Muhammad Samry (AR).

Uthman bin Said (AR)

Vid elva års ålder var han tjänare i den nionde Imamens hus. Imam fick stort förtroende för honom. Han hade samma förtroendeställning hos både den tionde och den elfte Imamen. De hade båda talat om för Shia att de inte skulle kunna se den tolfte Imamen och att de istället skulle lyssna på Uthman. Efter den elfte Imamens martyrdöd, flyttade Uthman till Bagdad. Förklädd till smörhandlare organiserade han insamlingen av khums för Imam. Han tjänade den tolfte Imam under 18 månader. Strax före sin död fick han ett brev från Imam, där Imam uppmanar honom att utse sin son, Muhammad, till näste representant.

Muhammad bin Uthman (AR)

Han fortsatte i sin fars spår och uppträdde som smörhandlare. Han lyckades hålla Imams existens hemlig från Abbasiderna ända till de första åren av Al-Mu'tamids regering. Då började härskarna på allvar leta efter Imam. Otaliga muminin dödades, bara därför att de hade den allra minsta kontakt med Imam. Spioner organiserades för att tränga in i Khums nätverk. Imam utfärdade en order till Shia att inte uttala hans namn eller visa mas'ala av khums förrän de var absolut säkra på personen. På Imams order utnämnde han Husayn bin Rawh till näste representant efter sin död, som inträffade år 305 e. H.

Husayn bin Rawh (AR)

Hans kuniyya var Abdul Qasim. Hans gemytliga karaktär vann honom respekt även bland Ahlul Sunnah. Han var noga med att ha ett gott förhållande till härskarna men höll sina göranden hemliga från dem. Det är till honom vi riktar "ariza", som skall överlämnas till Imam. Han fullgjorde troget sitt uppdrag ända fram till sin död i sha'ban år 326 e. H. Innan han dog, talade han om att Ali bin Muhammad Samry var utnämnd att efterträda honom.

Ali bin Muhammad Samry (AR)

Han tjänade bara i tre år. En vecka innan han dog, fick han ett brev från Imam. Där stod om hans kommande död och att det efter honom inte skulle finnas några fler representanter och att Imam nu skulle gå in i Ghaibat e Kubra (den större fördoldheten). Imam skulle sedan visa sig, när Allah ville det. Ali bin Muhammad Samry dog den 15 sha'ban år 329 e. H.

GHAIBAT E KUBRA

329 -?

Imamerna har beskrivit den tolfte Imams ghaibat och säger att det liknar förhållandet hur Profeten Yussuf (AS) var mitt bland sina bröder utan att de kände igen honom.

Vi vet att Imam möter de troende vid tre olika tillfällen:

- 1- I svåra tider
- 2- Han är närvarande vid varje Hadj

3- Han är närvarande vid begravningen av varje troende, som fullgjort alla sina religiösa plikter, som till exempel Khums.

Under tiden fortsätter han att vara vägvisare. Ishaq bin Yaqub, Sheikh Mufid och många andra har fått ett stort antal brev från honom.

Det sägs att det över hela världen finns 30 människor, som regelbundet träffar honom. Det berättas också att Djaziratul Khadra (de gröna öarna) är ett vidsträckt område i Imams kungarike, där det bor Shia och Imams familj är vid makten

Ansvar och plikter under Ghaibat e Kubra

- 1- Be alltid för Imams säkerhet
- 2- Var beredd att Imam kan återvända när som helst
- 3- Ge sadaqa för Imam
- 4- Be att han åter träder fram
- 5- Be till Imam om hjälp när du möter svårigheter, vare sig de är stora eller små.
- 6- När än hans namn nämns, bör vi, om det är möjligt , stå upp och skicka salam över honom och sätta handen på huvudet och buga oss.
- 7- Om du har möjlighet skall du göra en Hadj /Umra för honom (det är en Hadj efter du har gjort din egen Hadj)

Imam Al Mahdi (AS)s återkomst

"Bara Allah vet den exakta tiden för hans återkomst"

Men våra imamer har alla gjort vissa antydningar

- 1- Det kommer att ske på en fredag.
- 2- Det skall vara en 10 Muharram

- 3- Det skall vara ett ojämnt år
- 4- Under Ramadhan det året skall både solförmörkelse och månförmörkelse inträffa.
- 5- Var och en skall höra en röst tala på det egna språket, som tillkännager hans återkomst.

6- Imam Ali (AS) talade om för Sa'sa bin Sawhan:

att den tolfte Imamen skall visa sig när:

1-Ett så starkt ljud hörs från himlen att trumhinnorna brister.

2-Nasibayn (Irak)skall brinna på alla fyra sidor.

3-Basra skall överges

4-Turkiet skall styras av den Osmanska dynastin

5- Människor skall lägga beslag på det, som bara har anförtrotts dem, för egen räkning.

6- Människor skall "döda" salaa (man skall inte överge den, men dess mening skall urholkas)

7- Människor skall bära musik i fickorna

8- Den femte, den sjätte och den sjunde Imamen har sagt:" En stor man från Qum skall stå upp och tala. Han skall kalla människorna till sanningen. Modiga människor, starka som berg, och som inte är rädda att slåss och som har förtröstan i Allah, skall komma till hans hjälp. Till slut skall Islams fiender dra sig tillbaka. Människorna skall själva införa islamisk lag. Kufa skall bli helt utan kunskaper i Islam och Qum skall bli centrum för islamisk fiqh ...Islam skall spridas ut över hela världen och inte en enda människa skall vara ovetande om dess budskap.

Dessa människor skall vara den tolfte Imamens ställföreträdare. Deras välde skall fortsätta och sammanlänkas med den tolfte Imamens framträdande."

De skall inte lämna över den makt, de upprättat, till någon annan än Imam.

9- Imam Ali (AS) tog Kumayl bin Ziyad till utkanten av Kufa och visade honom platsen, där han skulle begravas. Sedan berättade han att det runt om hans grav skulle finnas höga hus med shaytans tecken. Namnet på dessa tecken skulle vara antennae.

10- Sufyani skall framträda. Han kommer att vara jude men låtsas vara muslim. Kristna regeringar kommer att stödja honom och hans uppgift skall vara att förgöra Shia. Det kommer att gå så långt att även grannar, som levat åratals som bröder, skall döda Shia för pengar. Han skall till slut dödas av Profeten Isa (AS).

Imam skall framträda i Makka och hans "dhuhur" (framträdande) skall ske i två steg. (liknande Profetens profetskap)

Första steget

Det skall ske i hemlighet och det skall inte vara känt för allmänheten (bara till nära anhängare)

Andra steget

Det skall tillkännages öppet en 10 muharram (Ashura) Under månaden dhulhidja före Imams framträdande på Ashuradagen, kommer 40 av Imams närmaste följeslagare att förstå att dhuhur är förestående och de kommer att åka på hadj. De skall inte återvända hem genast. Den 15 dhulhidja skall de gå till Ka'ba och gråta länge.

Imam kommer att kalla på en av dem. Den tillkallade kommer att presenteras och bli utsedd att representera alla de 40. De kommer alla att möta Imam mellan den 16 och den 22 dhulhidja. Imam skall tala om för dem att en av dem skall vara tvungen att tillkännage Imams ankomst vid Ka'bas dörr. Han kommer att dödas omedelbart.

Den 25 dhulhidja skall tillkännagivandet ske och den som tillkännager kommer att dödas. (det är Nafse Zakiyyas blod - den rena själens blod. Blodet skall röra vid Ka'ba. Det är nämnt i många förutsägelser).

Hans blod skall hämnas 2 veckor senare, när Imam själv framträder i Ka'ba.

De som besvarar den första kallelsen skall vara 313 i antal.

Imams arme kommer att bestå av 10 000 muminin.

Imam skall upprätta sin regering i Kufa och sin skattkammare i Masdjidus Sahla.

Tillägg om Imams återkomst.

I Sheikh Tusis "Ghaibat", citerar Abu Basir Imam Dja'fer As-Sadiq (AS), som sade:

"Kallelsen i Qaims, Imam Al Mahdi (AS)s, namn skall göras på natten till den 23 ramadhan och han skall framträda på Ashura dagen, dagen då Imam Husayn (AS) led martyrdöden".

I sin bok Kamaludin berättar Sheikh Suduq från Zararah, att Imam Dja'fer As-Sadiq (AS) sade: Förkunnaren skall ropa Qaim (AS)s namn". Jag frågade om denna kallelse

skulle gälla en särskild grupp eller alla och Imam Dja'fer As-Sadiq sade:

Shaytan kommer inte låta människorna vara ifred. Han kommer att besöka dem sent på natten och störta dem i tvivelsmål.

I det 13 bandet av Bihar-ul-Anwar citeras Imam Al-Baqir (AS), som säger:

"Qaim, Imam Al-Mahdi (AS), skall skicka en av sina anhängare till Makka och skall be honom säga: "Jag är skickad av en viss person till er och vi är det barmhärtiga Ahlulbayt och Förrådet av risalat (religiös vägledning) och Kalifatet och vi är Muhammad (SAW)s ättlingar och vi är från tiden då Islams Profet (SAW) lämnade denna världen. Ända tills nu har vi varit förtryckta och berövade våra rättigheter. Nu kallar vi er att vara våra vänner." När den unge mannen yttrar dessa ord kommer han att gripas och halshuggas och det skall ske mellan Rukn och Maqam (i Masdjidul Haram). Och den unge mannen är "nafse Zaki"..... Och mellan Nafse Zakis död och Imam Al Mahdi (AS)s återkomst skall det förflyta mindre än 15 nätter."

ABU DHARR GHIFARI (AR)

Hans riktiga namn var Djundab bin Djunada. När han blev muslim, gav Profeten honom namnet Abdullah. Han tillhörde stammen Ghifar.

När han fick höra att Profeten skulle komma, skickade han sin bror, Unais, till Makka för att träffa honom. När Unais återvänt, begav sig Abudharr till Makka för att själv se honom. Så fort han såg Profeten, blev han muslim. Sedan lämnade han profeten och hans sällskap och gick till Ka'ba och skrek:

" Hör, O Quraysh, jag bär vittnesbörd att Allah är en och att Muhammad (SAW) är hans profet."

Han blev slagen men han fortsatte ändå tills Profeten sade åt honom att återvända till sin egen stam och sprida Allahs sanna ord. Profeten sade till honom att stanna hemma tills han hörde att Profeten hade utvandrat till dadelpalmens stad, (Yatrib - Madina)

Väl hemma lyckades han omvända hela sin familj och en stor del av sin stam, Ghifar, till Islam. Även stamhövdingen, som hette Khafaf blev muslim. Det var stammen Ghifar, som bad den första Salat ul Djama'a.

På vägen till Madina kom Profeten förbi platsen där stammen befann sig och de betygade honom sin trohet.

Snart lämnade Abu Dharr sitt hem för att tillbringa sina dagar i Profetens närhet i Madina. Han förbrödrades med Salman i Madina.

En gång satt Profeten med sina trogna följeslagare och sade:

" Den som först kommer in genom porten till den här masdjid, skall vara av Djannas folk."

Efter en stund kom Abu Dharr in och Profeten sade till honom:

"Du skall skickas iväg härifrån för din kärlek till min Ahlulbayts skull. Du kommer att leva i ett främmande land och dö i ensamhet. En grupp människor från Irak kommer att ge dig ghusl och kafan och du kommer att vara tillsammans med mig i djanna."

Profeten sade också:

"Solen har inte lyst på och jorden har inte burit en mer sanningsfärdig man än Abu Dharr (AR) (förutom Ma'sumin.)

Han var Muhaddith och talade en flytande och uttrycksfull arabiska.

När Profeten gick ut i slaget i Zat-al-Ruq'a (tyglapparna), lämnade han Abu Dharr som styresman i Madina.

Profetens död gjorde honom mycket bedrövad och han påminde människorna ständigt om händelserna i Ghadir. Han var också närvarande vid Bibi Fatimas begravning.

Profeten sade till honom att han skulle lämna Madina, när Madinas befolkning hade vuxit så mycket att staden sträckte sig till berget Sala. Då skulle han flytta till Syrien. Efter Abu Bakrs död begav han sig med sin hustru

och dotter till Syrien och stannade där i 10 år. Han återvände till Madina, när Umar hade dödats.

När Abu Dharr fick reda på hur rikets skattkammare plundrades, klagade han högljutt och läste en vers ur **Qur'anen - Suratut Tawba 9:34, 35:**

"Och till dem som samlar guld och silver och inte använder det på Allahs väg, skall du förkunna att de skall få ett plågsamt straff på domedagen när helvetets eldar skall brinna och bränmärka dem på pannan, sidorna och ryggen. De skall bränmärkas och de skall få veta: det är det här ni har samlat åt er själva och smaka nu vad ni har samlat." Abu Dharr utvisades till Syrien. De härskande trodde att Muawiya, som befann sig där, skulle kunna handskas med honom.

Muawiya var ännu värre i sitt slöseri. När Abu Dharr såg hur Muawiya skröt över sitt nybyggda palats, sade han till honom: "O Muawiya, om detta palats har byggts med folkets rikedomar, har du missbrukat folkets förtroende, och om det är byggt med dina egna pengar, är det överdåd.

Abu Dharr gick varje dag till Damaskusporten och till Muawiyas palats och protesterade högljutt både mot orättvisorna och mot Muawiyas slöseri med allmänna medel. Det gjorde Muawiya rasande och han fängslade Abu Dharr. Till slut skickade han honom tillbaka till Madina.

Abu Dharr sattes upp på en vild kamel utan sadel och kamelen tvingades springa både dag och natt utan att stanna ända till Madina.

När Abu Dharr kom fram till Madina var han gammal och svag och hans hud var brusten och full av sår och sprickor. Hans familj var kvar i Syrien. I Madina fortsatte Abu Dharr att predika sanningen och det retade Uthman. Snart förstod Uthman att Abu Dharr inte brydde sig om hans varningar och bannlyste honom till Rabza, som var ett ökenområde ungefär 5 km från Madina.

Imam Ali (AS), Imam Hasan (AS) och Imam Husayn (AS) följde med honom en bit på vägen tills de kom utanför Madina. Då sade Imam Ali (AS) till honom:

”O Abu Dharr, de blev så rädda för dig för sin världsliga girighets skull att de har förvisat dig och du var inte rädd för dem för du hade din tro. Sanningen kommer att vara din följeslagare i din ensamhet. Jag vet att det enda, som kan bekymra dig är lögnen men den kan inte nå dig.

När Muawiya hörde att Abu Dharr hade förvisats till Rabza, skickade han dit hans hustru och övriga familj. Rabza var ett ökenland, där ingen föda kunde växa och snart blev de alla svaga. Sonen Dharr blev sjuk och dog. Hans hustru åt giftigt gräs och dog också.

Efter hustruns död kände han sig ännu mer ensam. Hunger och svaghet blev honom övermäktiga och han dog. Såsom Profeten hade sagt, passerade en grupp irakier. En av dem, Malike Ashtar, gav Abu Dharr ghusl och kafan och begravde honom. Han dog den 8 dhulhidja år 32 e. H., 85 år gammal.

AMMAR YASIR (AR)

I varje droppe av Ammar Yasirs blod och i alla hans ben har Allah ingjutit tro

Profeten Muhammad (SAW)

Hans far var Yasir bin Amir bin Malik från Yemen. Yasir hade lämnat Yemen tillsammans med två av sina bröder för att leta efter en fjärde bror, som hade givit sig av men inte återvänt. När de kom fram till Makka utan att ha hittat brodern, blev de förtvivlade och satte sig ner nära Ka'ba. En man, som hette Huzayfa och som var stammen Banu Makhzums ledare, såg dem och frågade vad som hänt. Han bjöd dem till sig som sina gäster. Yasirs två bröder återvände till Yemen, men Yasir stannade kvar. Han förälskade sig i Huzayfas slavflicka, som hette Sumayya och gifte sig med henne. Yasir hade alltid ogillat avgudadyrkan. Hans son Ammar föddes i Makka.

När Ammar hörde om Profetens budskap i Makka, hade Huzayfa nyligen dött och människorna trodde att Ammar var hans slav. Han gick till Profeten (SAW) och blev muslim. Samma dag, som Ammar blev muslim, hade hans far en dröm, som gjorde fadern ledsen.

Han berättade för sin hustru Sumayya att han hade sett sig själv i en dal. Ena sidan av berget hade delat sig i tu och där flöt eld ner. På andra sidan elden fanns en trädgård, där han såg Ammar och Sumayya. Båda ropade till honom att gå genom elden och komma till dem.

Yasir sade att han såg hur han gick in i elden, medan Sumayya och Ammar såg på. På kvällen, när han kom hem, berättade Sumayya för honom att betydelsen av hans dröm var tydlig. Ammar hade kommit med goda nyheter från Islams Profet. Ammar berättade för sin far vad Profeten sagt och läste från Qur'anen. Han sade också att Profeten hade sagt att det skulle komma svårigheter. Yasir blev muslim och sade att det var det som var betydelsen av hans dröm.

Ammar hade två bröder- Abdullah och Hurayb (som hade dödats tidigare). Abdullah blev också muslim. Yasirs familj var den första hela familjen i Makka, som blev muslimer.

När invånarna i Makka förstod att de alla hade blivit muslimer, blev de mycket arga. Särskilt Banu Makhzun (Huzayfas stam, hos vilken Yasir hade vuxit upp.) Abu Djahl, som var Huzayfas kusin, samlade ihop alla unga män från Banu Makhzun. De plundrade Yasirs hus, brände alla hans ägodelar och slog hela familjen i kedjor, trots att stammens äldste var emot det. De fördes ut ur Makka till en plats där man brukade straffa och prygla slavar. Där i öknen lades de på den brännheta sanden med tunga stenar på bröstet. Ända inne i Makka hördes deras smärtfyllda skrik, som skulle avskräcka andra från att bli muslimer.

Yasir och Sumayya var omkring 70 år gamla och Ammar omkring 50 - han var 5 år äldre än Profeten (SAW). Det var den första familjen, som förföljdes för Islams skull. Sumayya dödades (hon släts isär) och hon blev Islams första "shahida " (martyr).

Hon dödades medan Yasir och Ammar tvingades se på. Yasir sade till Profeten (SAW) att han inte stod ut längre.

Profeten och hans följeslagare begravde Sumayya. Abu Džahl återvände och dödade Yasir och Abdullah. Senare kom han igen för att döda Ammar. Ammar sade vad han ville höra och Abu Džahl lämnade honom i fred. Efteråt blev Ammar var mycket upprörd över vad han hade gjort. Han gick raka vägen till Profeten (SAW). Profeten (SAW) frågade honom vad som fanns i hans hjärta och Ammar sade att det var samma sak som tidigare, att han var muslim. I det ögonblicket uppenbarades en aya från Qur'anen till Profeten (SAW): "Den som förnekar Allah, efter att ha trott, inte den som tvingas medan hans hjärta är tryggt i tron, men den som öppnar sitt bröst för otro, de skall drabbas av Allahs vrede och de skall få ett hårt straff.

Suratush Shu'ara 16:106

Den här ayan säger klart och tydligt att den som har eiman i sitt hjärta men tvingas att säga kufr i ord, inte har begått någon synd.

När Abu Džahl märkte att Ammar fortsatte att predika Islam, fängslade han Ammar och kastade honom i elden. Ammar blev inte bränd. Profeten (SAW) bad till Allah och sade till elden: "O Eld, bränn inte Ammar, på samma sätt som du inte brände Ibrahim".

Han var en av dem som stod bakom Profeten (SAW) och bad, när Qibla ändrades. Bara Imam Ali (AS) och han ändrade Qibla utan att bli förvirrade.

Han hjälpte till att bygga Masdjid i Quba och Profetens masdjid i Madina. Han var den förste, som byggde en masdjid i sitt eget hus.

Han deltog i alla krigen. I slaget vid Badr, när Abu Džahl hade dödats, sade Profeten (SAW) till honom att hans mors mördare hade dödats.

Efter Profeten (SAW)s död stod Ammar inte ut med att se orättvisorna mot Ahlulbayt. Ammar stod inte ut med att se alla förändringar, som gjordes i Islams namn. När baytul mal (folkets skattkammare) plundrades, protesterade Ammar högljutt. Han arresterades och misshandlades inne i Profeten (SAW)s masdjid. Därefter kastades han ut från den. Då var Ammar 90 år gammal. Umme Salma tog honom till sitt hus och skötte om honom. Vid midnatt återfick han medvetandet (Det var första gången som hans salaa var qadha)

Imam Ali (AS) gjorde honom till ledare för en trupp män vid slaget i Siffin, som varade i 17 månader. En dag under slaget erbjöds han en kopp mjölk. Han sade: "idag är det min sista dag." Profeten (SAW) hade sagt till honom att han skulle dö i strid och att hans sista måltid skulle bestå av en kopp mjölk.

Han sade att hans kläder inte fick tvättas och att hans blod inte fick torkas bort. Han ville bli begravd som han var. Imam Ali (AS) begravde honom och bad Salatul Mayyit. Han sade: "Den som inte känner sorg över Ammars död, har ingen tro".

BILAL (AR)

Bilals far hette Rab'a. Han var en slav från Abessinien, som hade förts till Makka. Han tillhörde en man, som hette Khalaf. Bilals mor hette Hamama. Hon hade tillfångatagits, när Allah skickade fåglarna för att tillintetgöra Abrahams arme, som hade kommit för att förstöra Ka'ba.

Rab'a och Hamama gifte sig och fick tre barn, en dotter och två söner och Bilal var en av dem.

Efter Khalafs död blev hans son Umayya Bilals ägare. Umayya var en oförsonlig fiende till Profeten (SAW). När Bilal hörde talas om Profeten (SAW) och hans budskap, blev han genast muslim men höll det hemligt från sin herre.

När Umayya förstod att Bilal var muslim, blev han ursinnig. Han slog och misshandlade Bilal. Han pryglades och tvingades ligga på het sand med tunga stenar på bröstet.

Bilal fortsatte att säga: " Ahadun Ahad" (Bara En Gud, Bara En)

Umayya tog glödgheta järnstänger och satte bränmärken på Bilals ben. Det rubbade inte Bilals övertygelse. Han var en av de följeslagare till Profeten (SAW), som fick utstå mest lidande. Dagarna gick och Bilal utsattes för allt mer misshandel. Hans tillstånd blev allvarligt. Profeten sade till Abu Bakr att köpa honom från Umayya och frige honom och så blev Bilal var fri.

När Djibrail kom till Profeten (SAW) med ordalydelsen till adhan, bad Profeten (SAW) att Imam Ali (AS) skulle lära Bilal att läsa den. Förut hade Bilal bara ropat ut till folket: "As-salatul Djama'a" för att säga att de skulle komma och be.

Bilal hade vacker röst och han är den förste muadhin i Islam.

Det fanns några avundsjuka och högmodiga människor, som ogillade att Bilal var muadhin. De klagade hos Profeten (SAW) och kom med olika invändningar som att Bilal inte kunde uttala sj-ljudet utan sade s i stället. Profeten (SAW) sade att Allah hade godkänt Bilals "sin" i stället för "shin".

Bilal deltog i hidjra från Makka till Madina, men han kände alltid hemlängtan till hemstaden Makka. Han deltog också i alla krig för Islam. Hans forne herre Umayya dödades i slaget vid Badr.

När muslimerna hade återvänt till Makka, klättrade Bilal upp på Ka'ba och ropade ut adhan.

Efter Profeten (SAW)s död slutade Bilal att ropa ut adhan. Han protesterade mot orättvisorna mot Imam Ali (AS). En gång bad Bibi Fatima (AS) honom att ropa ut adhan. Han gjorde det men när han uttalade orden "Ash hadu anna Muhammad ar Rasulullah", svimmade hon. Bilal slutade att ropa ut adhan.

Han beslöt att lämna Madina och bege sig till Damaskus. Han orkade inte längre se alla orättvisorna, som begicks. Han återvände 9 år senare för Ziyara till Profetens grav. Medinaborna ville höra honom ropa ut adhan. Han vägrade ända tills Imam Hasan (AS) och Imam Husayn (AS) bad honom. Det skedde en tidig morgon och gatorna fylldes av gråtande människor, som mindes Profeten (SAW)s tid. Senare återvände han till Sham (Damaskus)och dog där.

DJABIR IBN ABDULLAH ANSARI (AR)

Han föddes sex år innan Profetskapet tillkännagavs. Hans far var Abdullah bin Amr. Han tillhörde stammen Banu Salma, som var bosatta på området mellan det som nu är Masdjid -e- Qiblatayn och staden Madina. Hans farfar var mycket rik och efter hans död ärvde Abdullah hans rikedom. Abdullah var en mycket givmild man, så givmild att han skuldsatte sig.

När Djabirs familj hörde Profeten (SAW)s budskap, var Djabir 16 år gammal. Från judarna, vars inflytande var stort i Madina, hade de redan hört att en profet skulle komma. Djabir, hans far och andra familjemedlemmar blev muslimer, redan innan de hade träffat Profeten (SAW).

De flesta stammarna i Madina blev muslimer. En gång satt de alla och diskuterade och kom till slutsatsen att de skulle vilja att Profeten (SAW) levde bland dem. Eftersom han var förföljd i Makka, beslöt de att bjuda honom att bosätta sig i Madina. Djabir valdes att representera sin stam, trots sin ungdom.

När Profeten (SAW) kommit till Madina, tillbringade Djabir största delen av sin tid tillsammans med Profeten (SAW), fastän han bodde långt från Madina.

Djabir längtade att gå ut och slåss i slaget vid Badr tillsammans med de övriga. Hans far tillät honom inte göra det. Han sade att om de båda dödades skulle det inte

finnas någon kvar att ta hand om hans nio systrar. En annan orsak var att Abdullah hade en skuld och om de båda blev martyrer, skulle den inte bli betald. Djabir vände sig till Profeten (SAW), som sade att Djabir inte fick ge sig iväg mot faderns vilja. Djabir blev mycket ledsen. Även om han inte deltog i själva slaget, var han närvarande vid Badr för att ge vatten till Mudjahid (soldaterna). Hans far var en av de 313 män, som kämpade vid Badr och som kom tillbaka.

Djabir fick inte heller delta i slaget vid Uhad. Fadern sade till honom att han kände att han inte skulle återvända. Abdullah Ansari dödades och hans kropp lemlästades. Samma sak skedde med Hamza. Både Djabir och Abdullahs syster begav sig till Uhad, när de fick höra vad som hänt. Profeten (SAW) uttryckte sitt medlidande med dem.

Djabir gick till Profeten (SAW) och berättade för honom om sin oro. Han visste inte hur han skulle kunna ta hand om systrarna och återbetala faderns stora skuld. Han sade att han också var orolig för faderns själ och ville veta vad som hade hänt honom. Profeten sade att Allah hade frågat hans far om han hade någon önskan. Hans far hade svarat att han skulle vilja återvända till jorden så att han kunde dödas på Islams väg ännu en gång. Hans andra önskan var att framföra till sina barn att allt var väl. Denna händelse är ursprunget till följande aya från Qur'anen:

"Och tro inte att de som har dödats på Allahs väg är

döda. De lever och får sitt uppehälle av sin Herre”.

Suratu A'ali Imran 3: 169

Djabir fortsatte att vara bekymrad för hur han skulle återbetala sin fars skuld. Djabir hade en kamel och den ville Profeten (SAW) köpa. Djabir sade att han skulle skänka den som en gåva till Profeten (SAW). Profeten stod fast vid att han ville betala. Han betalade samma pris som Djabir hade köpt den för och därutöver tre femtedelar av priset. Sedan gav han kamelen till Djabir som gåva. Djabir var mycket tacksam och använde pengarna för att återbetala sin fars skuld.

Djabir gifte sig med en from kvinna, som hette Suhayla binte Masud. Hon hade varit gift tidigare och var äldre än Djabir. Djabir ansåg att han behövde en äldre hustru, som var erfaren och kärleksfull och som kunde ta hand om systrarna. När Profeten (SAW) hörde detta, berömde han Djabir för hans omtanke och omsorg om familjen, och bad för honom.

Senare deltog Djabir i nitton andra krig. I slaget vid Khandaq (Ahzab) var arbetet med att gräva vallgraven hårt och tröttsamt. Djabir var bland dem som grävde. Det fanns nästan inget att äta. Många band stenar runt magen för att hålla hungerkänslorna borta. Djabir såg att profeten (SAW) hade bundit två stenar. Han fick tårar i ögonen. Han sprang hem och frågade sin hustru om det fanns någon mat i huset. Suhayla sade att det fanns lite korn och ett litet lamm. Djabir bad henne laga mat och

han gick tillbaks och bjöd Profeten (SAW). Profeten tackade ja och ropade högt att Djabir bjöd alla de närvarande muslimerna på mat. Djabir visste inte hur han skulle få maten att räcka till alla, eftersom det bara fanns mat för en person. Profeten (SAW) kom och delade själv ut maten, som aldrig tog slut och alla åt sig mätta.

Djabir tyckte inte om att vara borta från Profeten under långa tider. Hans hem låg långt ifrån Madina och han ville flytta närmare Profeten (SAW). En gång hörde han Profeten (SAW) säga att Allah ger 70 000 thawab och syndernas förlåtelse för varje steg någon tar för att komma till en masjid. Djabir beslöt att bo kvar och resa varje dag hela vägen till masjid för att göra sig förtjänt av fler thawab. Även senare, när han förlorat synen, fortsatte han att resa till masjid varje dag.

Han sörjde Profeten (SAW)s död djupt.

Djabir var den förste Zawar (besökare) till Shuhadas gravar i Karbala.

Profeten (SAW) hade sagt till Djabir att han skulle leva länge och att han skulle möta Imam Muhammad Baqir (AS) och att han skulle framföra Profeten (SAW)s salam till Imam (AS).

När han var gammal och blind gick han omkring i Madina och sade: "Ayna Muhammad?" (Var är Muhammad?). Han letade efter den femte imamen för att kunna framföra Profetens salam.

Djabir dog när han nästan var hundra år gammal. Han är begravd i Madyan i Salman Paak (i Bagdads utkanter)

MIQDAD ASWAD (AR)

Hans far hette Amr och tillhörde stammen Banu Bahra. I Amrs hemstad höll de olika stammarna på att döda varandra och därför begav sig Amr till Yemen. I Yemen blev han "halif", vilket betyder att han kom under en annan stams beskydd. (ungefär som en adoption). Han gifte sig med en flicka från staden Kinda och där föddes Miqdad. Därför kallas Miqdad ibland för Miqdad e Kindi.

Miqdad växte upp till en modig och stark yngling. Han var mycket duktig i bågskytte och fäktning. Han var också en utmärkt ryttare. En dag såg han en rik man göra sig skyldig till en oförrätt mot en fattig man. Han började gräla med den rike mannen. Det blev slagsmål och Miqdad dödade den rike mannen. Han blev tvungen att lämna Yemen och han begav sig till Makka. Här fick han skydd hos stammen Banu Zahra, som var nära släkt med Banu Hashim. Ledaren för Banu Zahra adopterade honom som sin son. Hans namn var Aswad bin Ya'us. Därför kallas han Miqdad e Aswad.

Han hörde talas om profeten (SAW) och han var en av de sju första, som blev muslimer. Quraysherna besvärade honom ständigt och Profeten (SAW) uppmanade honom att fara till Abessinien (Etiopien) tillsammans med de andra muslimerna med Dja'fer Tayyar som ledare. Miqdad stannade ungefär fyra år i Etiopien. När han sedan återvände till Makka, fortsatte Quraysherna att besvära

honom. De lät honom inte fara till Madina, där Profeten (SAW) befann sig.

En gång skickade quraysherna spioner till Madina för att se vad muslimerna höll på med. Miqdad var en av spionerna. När han kom till Madina hoppade han av och gick över på Profeten (SAW)s sida.

Eftersom han kom efter de andra Muhadjirin (de som hade deltagit i Hidjra) kunde han inte inkvarteras med en Ansari (en hjälpare - en invånare i Madina). Därför bjöd Profeten (SAW) Miqdad till sig. Vid den här tiden var Profeten (SAW)s masjid ännu inte byggd men Profetens hus låg inte långt därifrån. Miqdad och några andra muslimer fick bo där.

Miqdad gifte sig med Profetens kusin - Zababa binte Zubayr. De fick två barn - en son Sa'id (eller Aswad) och en dotter Karima.

En dag såg Imam Ali (AS) att det inte fanns någon mat i huset och gick ut för att handla. Han lånade en dinar och var på väg hem i den heta eftermiddagssolen, när han såg Miqdad, som såg bekymrad ut. Det var ovanligt för folk i Arabien att vara utomhus på eftermiddagen, när det var som varmast. Då brukade folk vila och bara komma ut senare på kvällen när det hade blivit svalare.

Imam frågade Miqdad vad som hade hänt. Efter mycket övertalande sade Miqdad att han var ute för att leta efter något att äta. Hans barn var hungriga och grät där hemma. Imam Ali gav dinaren, som han hade lånat, till

Miqdad. Han återvände hem tomhänt men där såg han Bibi Fatima (AS) laga mat. Profeten (SAW) var också där.

Profeten (SAW) sade till honom: "O Ali, för dinaren du gav bort i välgörenhet idag, har Allah skickat oss mat. De tackade Allah.

En gång, strax före slaget vid Badr, bad Profeten (SAW) alla muslimerna om råd innan slaget skulle börja. När turen kom till Miqdad, sade han:

" O Allahs Profet! Vi skall inte säga som Bani Israel sade till Musa (AS), när han bad dem gå ut i strid. Vi säger att vi skall kämpa från alla sidor. Låt svärden och pilarna träffa oss först ."

Då log Profeten (SAW) och bad för Miqdad. Detta var den första dua för Djihad.

I slaget vid Badr hade muslimerna bara två ryttare. En av dem var Miqdad och han kämpade med stort mod. När den andre ryttaren, Harith, hade dödats, kämpade han ensam mot kuffars 100 ryttare.

Hans karaktärsstyrka och tro beskrevs som bokstaven alif i Qur'anen. Profeten (SAW) brukade säga: " Allah har befallt mig att älska fyra människor Ali (AS), Salman, Abu Dharr Ghifari och Miqdad-e-Aswad. Han sade också att Miqdad var en av de fyra människor, som Djanna (paradiset) längtade efter.

Han var en av de följeslagare, som deltog både i Profeten (SAW)s och Bibi Fatima (AS)s begravningar. Efter Profeten (SAW)s död ställde hans sig på Imam Ali (AS)s sida och talade öppet mot alla orättvisorna.

Miqdad blev sjuk under Uthmans kalifat. Han led av en sjukdom, som fick honom att känna sig tung och törstig. En av hans romerska tjänare sade att han kunde bota honom med en operation. Operationen utfördes men såret infekterades och Miqdad dog några dagar senare på en plats 5 km utanför Madina. När människorna hörde det kom de alla och begravningståget sträckte sig hela vägen ända till Madina. Miqdad ligger begravd i Djannatul Baqi i Madina. Han var 70 år gammal, när han dog.

Miqdads son kämpade mot Imam Ali (AS) i slaget vid Djamal. Ammar Yasir sade att det var bra att hans far inte var närvarande. Han hade inte kunnat uthärda det.

SALMAN AL FARSI (AR).

Salman föddes i en liten stad, som hette Djiyye, i Persien (Iran). Hans persiska namn var Rozeba. Han föddes i en zoroastrisk familj. Zoroastrer dyrkar elden. Den sjätte Imam har sagt att Salman aldrig gjorde sig skyldig till shirk (månggudadyrkan). En gång gick han ut från staden för att gå ett ärende åt sin far. Han såg en kyrka och hörde röster. Han gick in och ställde frågor. Han insåg att det var rätt att tro på en Gud och att Profeten Isa (AS) var Guds profet. (Vid den här tiden trodde inte de kristna på treenigheten). När han kom hem, berättade han för sin far att han blivit kristen. Fadern blev mycket arg och straffade honom genom att stänga in honom i en mörk fängelsehåla.

Till slut befriade hans kristna vänner honom. Han anslöt sig till en karavan och lämnade Iran. Medan han var i karavanen, vägrade han att äta självdöda djurs kött och att dricka vin. Då sålde männen i karavanen honom till en jude, som tvingade honom att arbeta mycket hårt. Den mannen sålde honom vidare till en annan jude, som bodde i Quba, som ligger nära Madina.

Salman fortsatte att söka sanningen och vänta på Profeten, som han hade hört de kristna säga skulle komma. En dag råkade han höra hur hans herre talade om Profeten och att han var på väg till Madina. När han hörde att Profeten kommit till Quba, gick han ut för att möta honom. Salman hade läst vilka kännetecken en profet skulle ha:

1- att han inte tar emot sadaqa

2- att han inte avvisar gåvor

3- att han har ett märke mellan skulderbladen.

Salman tog med sig några dadlar som sadaqa till Profeten. Han märkte att Profeten inte åt dem. Han såg också ett moln rakt över Profeten.

Nästa gång Profeten kom till Madina, tog han med sig dadlar som gåva och han märkte att Profeten åt dem. Det tredje tecknet såg han, när han deltog i en begravning tillsammans med Profeten. När en vindpust blåste undan Profetens mantel, såg han profetskapets märke.

Salman blev muslim och erkände Profeten som Allahs profet.

En dag besökte Profeten Salman, som låg sjuk. Han bad för honom och bad Allah hålla all ondska, både kroppslig och själslig, borta från honom ända till döden. Det gav honom hans namn Salman, som betyder säkerhet.

När Profeten inrättade ordningen med broderskap i Madina blev Salman förbrödrad med Abu Dharr Ghifari.

När Salmans judiske herre upptäckte att Salman blivit muslim, blev han missnöjd och ännu grymmare mot honom. Salman ville gärna vara en fri man. Hans herre ville ha mellan 30 och 40 unga dadelpalmer och 4 uns guld för honom. Salman berättade det för Profeten. Profeten bad andra muslimer om hjälp, och med deras hjälp blev Salman snart fri.

Salman lärde sig så mycket han kunde från Profeten. Ibland tillbringade han hela nätter hos honom. Han lärde sig utmärkt arabiska och översatte Qur'anen till persiska

för sina landsmän. Förutom Imam Ali (AS) fanns det ingen som kunde mäta sig med honom i tapperhet och kunskaper. Profeten (SAW) kallade honom:

"Persiens (Irans) första gåva till Islam.

Det var Salman, som föreslog att man skulle gräva en vattengrav runt Madina under slagen vid Khandaq. Medan man höll på att gräva graven, hävdade både Ansari och Muhadjeri att Salman var en av dem men Profeten sade:

"Salman är varken Ansar eller Muhadjer men en av oss - husets folk (Ahlulbayt)"

Efter slaget vid Khandaq begav sig muslimerna till Taif, där invånarna hade förskansat sig bakom murar. Salman visade hur man skulle använda klippblock i "slungor" för att slå hål i murarna och Taif erövrades.

Profetens död gjorde Salman mycket bedrövad och han grät och grät. Han älskade och tjänade Imam Ali (AS).

En av kaliferna skickade honom för att erövra Iran. Han gav sig iväg med Imam Ali (AS)s tillstånd och Iran besegrades. Det var Salman, som fick förtroendet att fördela det stora krigsbytet, som togs där.

Med Imam Alis tillstånd tackade han ja till posten som guvernör i Madaen. När döden närmade sig, bad han Asbagh bin Nubata (en annan av följeslagarna) att ta honom till begravningsplatsen i Madaen. Där talade han länge med en död människas kropp om döden. Han sade till Asbagh att han snart skulle dö och läste Kalima.

Imam Ali (AS) kom från Madina för att ge honom ghush och kafan. Salman begravdes av Imam i Madaen.

OWAIS QARANI (AR)

Uwais Qarani hade bara en enda önskan och det var att en gång få se Profeten (SAW) med egna ögon.

Han såg ofta Profeten i sina drömmar. Dagarna gick och han vaktade sina kameler och tänkte hela tiden på Allah.

Madina, den benådade staden, dit han ville gå, var långt borta. Men framför allt hade han en gammal mor, som inte ville vara skild från honom.

En dag gick hans önskan i uppfyllelse. Hans mor kände hur stark hans längtan var och sade själv till honom att gå. Glad och fri som en fågel, begav han sig till Madina. Hela vägen tänkte han på Profeten. Så snart han nådde Madina frågade han efter vägen till Profetens hus.

Snart stod han vid dörren till sin älskade väns hus. Som han hade lärt sig, knackade han på dörren och skickade salam till dem som var i huset. Umme Salma frågade honom vem han var och han svarade: "Uwais från Qaran".

Umme Salma hade hört Profeten tala om honom. Men profeten var inte hemma och han väntades inte hem snart.

Vemodets skugga drog över hans ansikte. Han kunde inte vänta längre. Han hade lovat sin mor att inte vara borta länge och med tungt hjärta begav han sig till Yemen.

När profeten återvände från sin resa sade han med sådan glädje, som man känner när man hittat en förlorad vän:

"Jag känner doften av min vän, min avhållne vän från Qaran ". Men han fann att hans trogne vän hade bevisat att han var en sann muslim, vänlig och omtänksam mot sin mor och en som håller vad han lovar.

Trots att de aldrig träffade varandra, räknas Uwais Qarani som en av följeslagarna. Deras mötesplats var drömmarnas underbara värld.

Profeten sade:

"Du är i Yemen och ändå är du nära mig; du är nära mig trots att du är i Yemen."

ÖVERSIKT AV ISLAMSK HISTORIA

Från tillkännagivandet av profetskapet till Ghaybat Sughra (329 e. H.), en period av ungefär 343 år.

* Instiftandet av Islam och inrättandet av ett islamiskt samhälle - av Profeten (SAW) under 23 år.

* Genom att välja en kalif i Saqifa ifrågasatte Umma själva begreppet imamat. Det islamiska samhällets avsteg från Profeten (SAW)s lära. Situationen förvärras och leder till att de underkuvade massorna mördar den tredje kalifen. Imam Ali (AS) uppmanas att bli kalif.

* Under Imam Ali (AS)s korta tid som kalif fortsätter motståndet mot imamatet. Under Imam Hasan (AS)s imamat leder det till politisk seger för Muawiya. Han bestämmer sig för att förstöra Islam.

* Efter Muawiya, kräver Yazid bay'at från Imam Husayn (AS). Islam är i fara. I Karbala visar Imam Husayn på den tydliga skillnaden mellan sann Islam och falsk Islam.

* Imam Husayn (AS)s budskap når hela Umma tack vare Bibi Zaynab (AS)s och Imam Ali Zaynul Abidin (AS)s ansträngningar.

* Umma inser att Banu Umayya inte är Islams sanna väktare. Det leder till att en rörelse uppstår, som vill ta hämnd. Slutligen leder det till den umayyadiska dynastins fall. Under denna oroliga tid får Imam Muhammad Al Baqir (AS) och Imam Dja'far As-Sadiq (AS) möjlighet att göra tabligh. Madrasa öppnas. Många olika ämnen från aqaid, kalam, medicin och tafsir till geografi, vetenskap och historia undervisas.

*Banu Abbas kommer till makten men hotet mot imamaten består. Banu Abbas avsatte Banu Umayya med stridsropet "hämnd för Karbala" och "rättigheterna åter till Ahlulbayt". När de väl kom till makten, var de lika onda eller ännu värre än Banu Umayya i sin förföljelse av imamerna och Shia.

* Efter Imam Dja'fer As-Sadiq (AS) uppstår rivalitet inom Shia om vem som skall efterträda Imam. Olika sekter uppstår inom Shia t. ex. Waqifiyya, Ismaili.

*Imam Musa Al -Kadhim (AS) fängslas och förgiftas av Harun Rashid. Imam Ali Ar-Ridha (AS) utses till Mamun Rashids efterträdare för att lugna de stridande. Senare, när Mamun märker att Imam blir alltför populär, förgiftar han honom.

* Imam Muhammad At-Taqi (AS) blir förgiftad av Mu'tasim, Imam Ali An-Naqi (AS) av Mu'tazz och Imam Hasan Askery (AS) av Mu'tamid

*Förberedelserna för Imam Muhammad Al-Mahdi (AS)s ghaiba påbörjas av den sjätte Imamen. Han organiserar ett hemligt underjordiskt kommunikationssystem bland Shia genom ett nätverk av agenter (Wakil) över hela Umma. Wakilernas viktigaste uppgift är att samla in Khums, Zaka, och att hålla Shia underrättade om den sanna islamiska inställningen i olika frågor såsom vem den sanne Imam var. Hädj gav Shia möjlighet att mötas och utbyta information.

*Wakilernas roll ökade i betydelse, när kaliferna begränsade möjligheterna till kontakt mellan Shia och imamerna. Detta system förblev intakt under hela Ghaibate Sughra, när wakiler hjälpte Na'iber att fullgöra sina plikter.

*När Imam gick in i Ghaibate Kubra, uppmanades Shia att följa lärda män, mudjtahidin. Institutionen Taqlib instiftades.

MÅLSÄTTNING I TARIKH FÖR MELLANSTADIET

Årskurs 3 (7-8 år)

Ambiya - berättelserna om Profeterna Hud (AS)s och Salih (AS)s liv

Profeten Muhammad (SAW)- grundläggande läsning om hans liv

Masumin - en berättelse ur deras liv (veckan före deras wafat och/eller wiladat)

grundläggande kunskap om varje Imam

Allmänna kunskaper - information om aktuella händelser i den muslimska världen

Årskurs 4 (8-9 år)

Ambiya - berättelser ur Profeten Idris (AS)s och Profeten Isa (AS)s liv

Profeten Muhammad (SAW) - grundläggande läsning om hans liv

Masumin - en berättelse ur deras liv (veckan före deras wafat och/eller wiladat) grundläggande kunskaper om varje Imam

Allmänna kunskaper - information om aktuella händelser i den muslimska världen

Årskurs 5 (9 -10 år)

Profeten Muhammad (SAW) - läsning om hans liv

Följeslagarna - Salman Al -Farsi, Abu Dharr. Miqdad, Djabir ibn Abdullah Ansari och Bilal (AR)

Masumin - en berättelse ur deras liv (veckan före wafat och/eller Wiladat) Grundläggande kunskaper om varje Imam

Allmänna kunskaper - information om aktuella händelser i den muslimska världen

Årskurs 6 (10 - 11 år)

Ambiya - repetition av alla Profeterna, Profeten Ayyub och Profeten Shuayb (AS)

Profeten Muhammad (SAW) - läsning om hans liv

Masumin - en berättelse om deras liv (under veckan före deras Wafat och /eller Wiladat) grundläggande kunskaper om varje Imam.

Allmänna kunskaper - information om aktuella händelser i den muslimska världen.

OM DENNA BOK

Denna bok är en del i en serie böcker i religiös undervisning för barn på mellanstadiet i åldrarna 8 - 12 år.

Böckerna vänder sig till tre grupper

Yngre barn

(4 - 7 år)

Lägga grunden till eiman och meddela grundläggande kunskaper genom berättelser och praktiskt arbete.

Mellan stadiet

(8 - 12 år)

Fostran för att öka eiman och meddela ytterligare kunskaper för att bli en god muslim

Högstadiet

(13 år och över)

Grupparbete, som bygger på det tidigare inlända.

Dessa böcker kan användas både av lärare i madaris och drar i hemmet. Det finns också arbetsböcker och läroplaner. Vi är tacksamma för era kommentar.